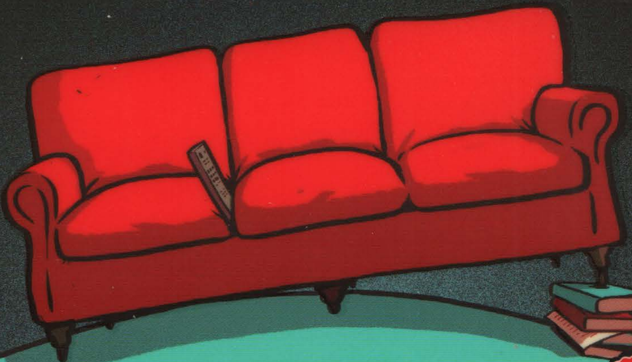
DOUGLAS ADAMS

HAYAT, EVREN VE HER ŞEY

4. BASKI

ALFA

3184 | ALFA | EDEBİYAT | 246

HAYAT, EVREN VE HER ŞEY

DOUGLAS ADAMS (1952-2001)

11 Mart 1952, Cambridge, İngiltere doğumlu Adams, yirmili yaşlarının ortasında (1978-80) *Dr Who* adlı tv dizisinde editör olarak çalışıyordu, ama asıl ününü BBC için radyo oyunu biçiminde yaratıp geliştirdiği *Otostopçunun Galaksi Rehberi* adlı çalışmasıyla kazanacaktı. Ulaştığı büyük popülerliğin ardından ilk kez 1979 yılında kitap olarak yayımlanan *Otostopçunun Galaksi Rehberi* zaman içinde beş kitabıyla bilimkurgu yazının kült dizilerinden biri haline gelecekti. Öylesine büyük bir beğeni kazanmıştı ki radyo oyunu, roman, televizyon dizisi, bilgisayar oyunu, tiyatro oyunu, çizgi roman, hatta banyo havlusu şeklinde çok çeşitli biçimlere büründü. Karısı Jane ve kızı Polly'yle birlikte yaşamakta olduğu Santa Barbara, California'da 11 Mayıs 2001 tarihinde ani bir kalp krizi yüzünden öldüğünde *Otostopçu*'nun uzun metrajlı sinema filminin senaryosu üzerinde çalışıyordu. Kısaca DNA olarak da bilinen Douglas Adams hakkında biraz daha ayrıntılı bilgilere ulaşmak istiyorsanız internette *www.douglasadams.com* sitesini ziyaret edebilirsiniz.

İREM KUTLUK

1952 Bursa doğumlu. Ortaokulu Bursa'da bitirdikten sonra eğitimine İstanbul'da devam etti. Önce Arnavutköy Amerikan Kız Kolejinde, ardından İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesinde okudu, bir süre kurumsal şirketlerde çalıştı. Edebiyata ve lisana olan ilgisi nedeniyle çalışma yaşamına çeviriler yaparak devam etti. Çeşitli yayınevleri için yaptığı yayımlanmış yirmi kadar çevirisi vardır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak
Genel Müdür Vedat Bayrak
Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu
Kitap Editörü Seda Çakmakcıoğlu Şan
Kapak Tasarımı Füsun Turcan Elmasoğlu
Kapak İllustrasyonu Berat Pekmezci
Sayfa Tasarımı Zuhal Turan

ISBN 978-605-171-510-0
1. Basım: Haziran 2017
2. Basım: Mart 2018
3. Basım: Mart 2019
4. Basım: Aralık 2019

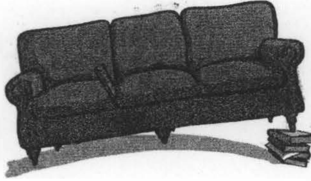
Baskı ve Cilt
Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8 Bayrampaşa-İstanbul
Tel: 0(212) 674 97 23 Faks: 0(212) 674 97 29
Sertifika no: 45099

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Alemdar Mahallesi Ticarethane Sokak No: 15 34410 Cağaloğlu-İstanbul
Tel: 0(212) 511 53 03 (pbx) Faks: 0(212) 519 33 00
www.alfakitap.com - info@alfakitap.com
Sertifika No: 43949

DOUGLAS ADAMS

HAYAT, EVREN VE HER ŞEY

Çeviren: İrem Kutluk

ALFA | EDEBİYAT

Sally için

Hayat, Evren
ve Her Şey

1

Düzenli bir şekilde her sabah erkenden işitilen dehşet çığlığı, Arthur Dent'in uyanıp da ansızın nerede olduğunu hatırlayışının sesiydi.

Mağaranın buz gibi soğuk oluşu tek başına önemli değildi, rutubetli ve pis kokulu oluşu da öyle. Asıl önemli olan gerçek, söz konusu bu mağaranın Islington'un ortasında bir yerde olması ve bundan sonraki iki milyon yıl içinde oraya uğraması beklenen tek bir otobüsün bile bulunmamasıydı.

Söylenenlere bakılırsa, içinde kaybolunacak en kötü yer zamandı, ki Arthur Dent zaman ve uzayda pek çok kez kaybolmuş biri olarak, buna tanıklık edebilirdi. Uzayda kaybolunduğunda hiç olmazsa oyalanılacak bir şeyler bulunabiliyordu.

Arthur'un tarih öncesi Yerküre'de mahsur kalması, bir dizi karmaşık olayın sonucuydu ve bu olaylar içinde sırasıyla, Galakside var olduğunu hayal bile edemeyeceği kadar tuhaf yerlere sürüklenmek ve hakarete uğramak da bulunuyordu; her ne kadar buradaki yaşamı artık çok çok çok sakinleşmişse de Arthur kendisini hâlâ fazlasıyla tedirgin hissetmekteydi.

Beş yıldır hiçbir yere sürüklenmemişti.

O ve Ford Prefect, dört yıl önce birbirlerinden ayrıldıklarından beri Arthur hiç kimseyi görme-

miş olduğu için bütün bu zaman süresince hakarete de uğramamıştı.

Bir kerenin dışında.

Bu olay, yaklaşık iki yıl önce bir bahar akşamı gelmişti başına.

Gün batımının hemen ardından, bulutların arasında çakan ürkütücü ışıkları fark ettiği için mağarasına dönmekteydi. Ansızın yüreğine doğru tırmanan bir umutla arkasına dönüp bakmıştı. Kaçmak. Kurtulmak. Bir kazazedenin olanaksız rüyası – bir gemi.

O öylece merak ve heyecan içinde bakakalmışken, gümüş renkli uzun bir gemi ılık akşam havasını yararak alçalmış ve sessizce, hiç telaş etmeden, kusursuz bir teknoloji dansı sergileyerek uzun bacaklarını gövdesinden dışarı çıkarmıştı.

Son derece yumuşak bir şekilde toprağa konarken çıkardığı o belli belirsiz mırıltı da kesilmiş ve gemi akşamın sakinliği içinde adeta uykuya dalmıştı.

Dışarı bir rampa uzandı.

Bir ışık süzüldü.

Çıkış kapısında uzun boylu bir adam belirdi. Rampadan aşağıya doğru yürüdü ve Arthur'un tam önünde durdu.

"Sen angutun birisin, Dent," dedi yalnızca.

Başka dünyalardan bir yaratıktı, çok farklıydı. Yabancı dünyalılara has uzun bir boyu, acayip dümdüz bir kafası, yarı kapalı küçük ve acayip gözleri, gösterişli ve altın renkli bir giysisi, bu giysinin acayip yabancı bir yaka modeli vardı. Soluk grimsi yeşil renkli, tuhaf bir cilde sahipti – birçok grimsi yeşil suratlının yalnızca bol egzersiz ve

çok pahalı sabunlar sayesinde elde edebileceği pürüzsüz parlaklıkta bir ciltti bu.

Arthur yaratıktan ürkmüştü.

Yaratık gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Arthur'un umut ve panik karışımı ilk duygularının yerini bir anda şaşkınlık almış ve o an için her türlü düşüncesini yalnızca ses tellerini kullanabilmek amacıyla seferber etmişti.

"Ssss ...?" dedi.

"Eee ... een ... dee ..." diye ekledi.

"Kkk ... imm ... sinn?" demeyi nihayet başarmış ve ardından çılgın bir sessizliğe gömülmüştü. Çok çok uzun süredir hiç kimseyle tek sözcüklük bir sohbet bile etmemenin etkisini şimdi hissediyordu.

Bir an için kaşlarını çatan uzaylı yaratık, uzaylılara has bir biçimde ince ve güçsüz görünümlü elinde tutmakta olduğu not levhasına benzeyen şeye bir göz attı.

"Arthur Dent?" diye sordu.

Arthur oldukça beceriksiz bir şekilde başını sallayarak onayladı.

"Arthur *Philip* Dent?" diye şikâyetçi bir ses tonuyla ısrar etti uzaylı yaratık.

"Eee ... eee ... evet ... eeee ... eee," diye doğruladı Arthur.

"Sen angutun birisin," diye tekrarladı yaratık, "tam bir götsün sen."

"Eee ..."

Yaratık, kendi söylediklerini onaylayıp güçlendirmek için başını öne doğru salladı, elinde tuttuğu not levhasına kendine has acayip bir tamamdır işareti attı ve topuklarının üzerinde dönüp canlı adımlarla gemisine yöneldi.

"Eee ..." diye devam etti Arthur umutsuzca, "eee ..."

"Bırak palavrayı," diye tersledi yaratık. Sert adımlarla rampayı tırmanmış ve kapıdan girip geminin içinde kaybolmuştu. Kendi kendini kilitleyen gemi boğuk bir motor uğultusu çıkarmaya başladı.

"Eee, heey!" diye seslendi Arthur ve çaresizlik içinde gemiye doğru koşmaya başladı.

"Bekle bir dakika!" diye bağırıyordu. "Bu da ne demek? Ne? Bekle bir dakika!"

Gemi sanki tüm ağırlığını toprağa bırakıyormuş gibi yükselmiş ve kısa bir süre havada asılı kalmıştı. Sonra tuhaf bir süzülüşle akşamın içine karışıp bir anlığına aydınlattığı bulutların arasında gözden kaybolarak, Arthur'u uçsuz bucaksız bir kara parçasının ortasında çaresiz bir ruh haliyle kendi kendine değersiz ve küçük bir dans yaparken bırakıp gitmişti.

"Ne?" diye haykırıyordu Arthur. "Ne? Ne? Hey, ne? Gel buraya ve tekrar söyle!"

Atlayıp sıçrayarak bacakları titreyene kadar tepinmiş ve ciğerleri tükenene kadar bağırmıştı. Kimseden bir cevap gelmemişti. Onu duyacak ya da onunla konuşacak hiç kimse yoktu.

Yabancı gemi çoktan atmosferin üst tabakalarına doğru şimşek gibi yükselmekteydi ve rotasını Evrende bulunan üç beş şeyi birbirinden ayıran o ürkütücü boşluğa çevirmişti.

Geminin yolcusu, pahalı görünüşlü yaratık, tek kişilik koltuğunda arkasına yaslanmıştı. Adı Ebedi Dumura-Uğratıcı'ydı. O, amacı olan bir adamdı. Pek iyi bir amaç değildi ve bunu ilk itiraf edecek olan da yine kendisi olurdu herhalde,

ama ne olursa olsun yine de bir amaçtı ve en azından onu meşgul ediyordu.

Ebedi Dumura-Uğratıcı aslında Evrendeki çok az sayıdaki ölümsüz varlıktan biriydi – yani biridir.

Doğuştan ölümsüz olanlar, bu özellikleriyle nasıl başa çıkacaklarını içgüdüsel olarak bilirler, ama Dumura-Uğratıcı onlardan biri değildi. Hatta aslında, onlardan, o bir avuç soğukkanlı piçler grubundan nefret ederdi. Ölümsüzlük kendi iradesi dışında ve bir kaza sonucu üzerine kalmıştı, söz konusu bu kaza mantıksız hareket eden bir tanecik ivmelendirme aletiyle sıvı halindeki bir öğle yemeği ve bir çift lastik bantla ilgiliydi. Kazanın ayrıntıları önemli değildi, çünkü şimdiye kadar kimse bu kazayı oluşturan şartların aynısını bir kez daha gerçekleştirmeyi başaramamış ve pek çok kişi bu yüzden aptalca bir duruma düşmüş veya ölmüş ya da başına bunların her ikisi birden gelmişti.

Dumura-Uğratıcı ciddi ve yorgun bir ifadeyle gözlerini kapattı, geminin stereo müzik sistemine hafif bir caz parçası koydu ve eğer şu pazar öğleden sonraları olmasa, aslında bu yaşama katlanabileceğini düşündü, gerçekten de katlanabilirdi.

Başlangıçta her şey eğlenceliydi. Tehlikeli yaşayarak, riskler alarak, yüksek kazançlı uzun dönem yatırımlardan büyük kârlar elde ederek ve en önemlisi de herkesten daha uzun yaşayarak gününü gün ediyordu.

Ama sonunda, pazar öğleden sonraları, saat 2:55'ten itibaren, o gün yapılabilecek gerekli tüm banyoların yapıldığını, gazetelerdeki her-

hangi bir paragrafa ne kadar uzun bakarsa baksın okuyamayacağını ya da sütunlardan birinde önerilen devrim yaratacak yeni ağaç budama tekniğini hiçbir zaman kullanmayacağını, saatin akrebinin ve yelkovanının durup dinlenmeksizin dörde doğru ilerlediğini ve az sonra ruhun o uzun karanlık çay saatinin başlayacağını fark ettikten sonra, üzerine çöken o korkunç huzursuzluk hissiyle başa çıkamaz olmuştu.

Yani işler Dumura-Uğratıcı için monotonlaşmaya başlamıştı. Eskiden başkalarının cenazesinde takındığı neşeli tavırları da kaybolmaya yüz tuttu. Artık genel olarak Evreni ve özel olarak da içindeki herkesi küçük görmeye başlamıştı.

Amacını da işte böyle bir noktada belirledi, ona itici güç olacak ve onun açısından sonsuza kadar öyle kalacak bir amaç. Amacı şuydu.

Evreni aşağılayacaktı.

Yani içinde bulunan herkese hakaret edecekti. Herkese ayrı ayrı, teker teker, bizzat ve (kesinlikle başarmaya gayret edeceği gibi) alfabetik bir sıra izleyerek.

Bu planın sadece yanlış yönlendirilmiş bir plan olmakla kalmayıp hiç durmadan doğan ve ölenlerin çokluğu göz önüne alınacak olursa aslında gerçekleşmesi imkânsız bir plan olduğunu söyleyerek ona itiraz edenler de çıkıyordu zaman zaman. Dumura-Uğratıcı çelik gibi bir bakışla onları mıhlıyor ve şöyle diyordu: "Bir adamın düşleri olabilir, değil mi?"

Böylece işe koyulmuştu. Son derece dayanıklı inşa edilmiş bir uzay gemisini, bilinen Evrenin tüm nüfusunun hesabını tutacak ve bu işle ilgili korkunç karışıklıktaki rota hesaplamalarını ya-

pabilecek bilgi işlem kapasitesine sahip bir bilgisayarla donatmıştı.

Gemisi Sol yıldız sisteminin iç yörüngelerinden kaçtı ve kendisini güneşin çevresinden dönerek yıldızlararası boşluğa fırlatmaya hazırlandı.

"Bilgisayar," dedi Dumura-Uğratıcı.

"Burdayım," diye hevesle yanıtladı bilgisayar.

"Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Şu anda bunu hesaplıyorum."

Dumura-Uğratıcı'nın gözleri bir an gecenin muhteşem mücevherlerine takıldı, milyarlarca minik elmas dünyacık saçtıkları ışıkla sonsuz karanlığı nokta nokta kaplamaktaydı. Bu gezegenlerin her biri, tek tek her biri onun yolculuk programı içindeydi. Birçoğuna milyonlarca kez gitmesi gerekecekti.

Bir an için tıpkı çocukların noktaları birleştirme bulmacalarında olduğu gibi yolculuğunun da gökteki bu noktaları birleştirdiğini ve Evrenin her yanından okunabilecek son derece ayıp bir sözcüğün ortaya çıktığının hayalini kurdu.

Bilgisayar hesaplamalarının sona erdiğini bildirmek için bipledi.

"Folfanga," dedi. Bipledi.

"Folfanga sisteminin dördüncü dünyası," diye devam etti. Yine bipledi.

"Tahmini seyir süresi, üç hafta," diye bilgilendirmeyi sürdürdü. Yine bipledi.

"Orada küçük bir sümüklüböcekle karşılaşacağız," bipledi, "A-Rth-Urp-Hil-Ipdenu takımından bir böcek."

"Sanırım," diye ekledi, sürekli bipleyerek geçirdiği kısa bir suskunluğun ardından, "ona beyinsiz piç demeye karar vermiştiniz."

Dumura-Uğratıcı homurdandı. Bir iki saniye boyunca penceresinden dışarıya bakarak yaratılışın ihtişamını seyretmeyi sürdürdü.

"Galiba biraz kestireceğim," dedi ve sonra ekledi, "önümüzdeki bir iki saat içinde geçeceğimiz bölgelerde hangi iletişim uyduları seyredilebiliyor?"

Bilgisayar bipledi.

"Kozmovid, Düşüncesineması ve Evdeki Beyin," diye bildirerek tekrar bipledi.

"Şu ana kadar otuz bin kez görmemiş olduğum film kaldı mı?"

"Hayır."

"Öff."

"*Uzayda Endişe* var. Bunu yalnızca otuz üç bin beş yüz on yedi kez görmüşsünüz."

"İkinci yarıda beni uyandır."

Bilgisayar bipledi.

"İyi uykular," dedi.

Gemi, gecenin içindeki yolculuğuna devam ediyordu.

Bu arada, Yerküre'de yağmur yağmaya başlamıştı ve mağarasında oturan Arthur Dent tüm yaşamının gerçekten en berbat gecelerinden birini geçiriyordu; eğer konuşabilmiş olsa o yabancı yaratığa söyleyebileceği şeyleri düşünüyor ve bir yandan da sinek avlayarak onlara da berbat bir gece yaşatıyordu.

Ertesi gün, gerekli şeylerini saklamaya yarayacağını düşünerek kendisine tavşan derisinden bir çanta yaptı.

2

Bu sabah, bahsettiğimiz olaydan iki yıl sonra, daha iyi bir isim bulana kadar ev olarak adlandırmış olduğu ve daha iyisini bulana kadar yaşamaya devam edeceği mağarasından dışarı çıktığında Arthur Dent'i mis gibi kokan nefis bir hava karşıladı.

Gerçi her sabah uyandığında attığı dehşet dolu şafak çığlığı yüzünden yine boğazı acıyordu, ama kendini birdenbire son derece iyi hissetti. Eski püskü ropdöşambrını sıkıca vücuduna sardı ve pırıl pırıl sabah havasına karşı gülümsedi.

Hava berrak ve hoş kokuluydu, hafif bir rüzgâr mağaranın çevresindeki uzun otların arasında dolanıyor, kuşlar birbirleriyle cıvıldaşıyor, kelebekler bütün güzellikleriyle ortalıkta uçuşuyor ve sanki doğadaki her şey olabildiğince sevimli olabilmek için elinden gelen her şeyi yapmaya çalışıyordu.

Bununla birlikte Arthur'u böylesine neşeli yapan şey kır yaşamının bütün bu güzelliği değildi. Az önce aklına, bu tarih öncesi Yerküre'de çektiği korkunç yalnız kalmışlık duygusunun, kâbusların, tüm çabalarına rağmen bahçıvanlıkta uğradığı başarısızlıkların yanı sıra buradaki hayatının geleceksizliğinin ve boşluğunun üstesinden gelmesine yardımcı olabilecek muhteşem bir fikir gelmişti, ki bu da artık aklını oynatacağıydı.

Yeniden gülümsedi ve akşam yemeğinden arta kalan tavşan butundan bir ısırık aldı. Birkaç dakika, mutlu bir şekilde lokmasını çiğnedikten sonra kararını resmen açıklamaya karar verdi.

Dimdik dikilerek, kırlara ve tepelere korkusuz gözlerle baktı. Sözcüklerine güç kazandırmak için elindeki tavşan kemiğini saçına sıkıştırdı. Kollarını ardına kadar iki yana açtı.

"Aklımı oynatacağım!" diye ilan etti.

"İyi fikir," dedi Ford Prefect, oturmakta olduğu kayadan aşağı inerken.

Arthur'un beyni taklalar atarken, çenesi şınav çekiyordu.

"Ben de bir süre için oynatmıştım," diye devam etti Ford, "ve çok faydasını gördüm."

Arthur'un yuvalarından fırlayan gözleri yan parendeler atmaktaydı.

"Anlarsın ya?" dedi Ford, "– ..."

"Sen nerelerdeydin?" diye sözünü kesti Arthur, kafası jimnastik çalışmasını tamamladıktan sonra.

"Etrafta takılıyordum," dedi Ford, "orada, burada." Çıldırtıcılığından kesinlikle emin olduğu bir tavırla sırıttı. "Bir süre için kendimi çok sıkmamaya karar verdim. Dünyanın bana ihtiyacı olduğunda çağıracağını biliyordum. Çağırdı da."

İyice yıpranıp lime lime olmuş sırt çantasından Etha-altı Duyumatik'ini çıkardı.

"En azından," dedi, "ben çağırdığını sanıyorum. Bu aletten birtakım sesler gelip duruyor." Aygıtı salladı. "Eğer bunlar yanlış uyarılarsa aklımı oynatacağım," dedi, "bir kez daha."

Arthur başını iki yana salladı ve oturdu. Sonra başını kaldırıp yukarı baktı.

"Kesin ölmüşsündür diye düşünmüştüm ..." dedi kısaca.

"Bir süre ben de öyle düşünmüştüm," dedi Ford, "sonra birkaç hafta boyunca bir limon oldu-

ğuma karar verdim. Bu zaman içinde bir cin toniğe dalıp çıkarak kendimi oyalayıp eğlendirdim."

Arthur gırtlağını temizledi, ardından bir kez daha temizledi.

"Yani sen," dedi, "nerede ...?"

"Cin tonik buldum?" diye Arthur'un sözünü zekice kesti Ford, "kendini cin tonik sanan ufak bir göl buldum ve ona dalıp çıktım. Yani en azından ben onun kendisini cin tonik sandığını düşünüyordum."

"Belki de," diye ekledi, yüzünde aklı başında bir adamı arkasına bile bakmadan ağaçların arasına kaçırtacak bir sırıtışla, "öyle olduğunu hayal ediyordum."

Arthur'dan bir tepki gelmesini bekledi, ama Arthur işini biliyordu.

"Devam et," dedi sakin sakin.

"İşin ana fikri, anlıyor musun?" dedi Ford, "aklımı oynatmayayım diye aklını oynatmanın hiçbir anlamı yok. Bundan vazgeçip ruh sağlığını daha sonrası için saklamakta fayda var."

"Bu da senin tekrar aklı başında halin, öyle mi?" dedi Arthur, "sırf öğrenmek için soruyorum."

"Afrika'ya gittim," dedi Ford.

"Öyle mi?"

"Öyle."

"Nasıldı?"

"Bu da senin mağaran öyle mi?" dedi Ford.

"Eee, evet," dedi Arthur. Kendisini çok tuhaf hissediyordu. Neredeyse dört yıl süren mutlak bir yalnızlığın ardından Ford'u görmekten öyle memnun olmuş ve rahatlamıştı ki ağlayabilirdi bile. Öte yandan Ford, insanı anında çileden çıkartabilecek bir tipti.

"Çok hoş," dedi Ford, Arthur'un mağarasını kastederek. "Ondan nefret ediyor olmalısın."

Arthur cevap vermeye zahmet etmedi.

"Afrika çok ilginçti," dedi Ford, "orada çok garip davrandım."

Düşünceli bir tavırla gözlerini dikip uzaklara baktı.

"Hayvanlara kötü davranır olmuştum," dedi dalgın ve hülyalı bir şekilde. "Ama yalnızca," diye ekledi, "bir hobiydi."

"Ya, tabii?" dedi Arthur kuşkuyla.

"Evet," diye yatıştırdı Ford. "Ayrıntılarla seni sıkmayacağım, çünkü bunlar–"

"Ne?"

"Seni rahatsız edebilir. Ama gelecekte zürafa olarak tanımlanacak hayvanın biçimsel evriminde tek başıma rol oynadığımı bilmekle ilgilenirsin belki. Ayrıca uçmayı öğrenmeye çalıştım. Bana inanıyor musun?"

"Anlatsana," dedi Arthur.

"Sonra anlatırım. Şu anda söylemek istiyorum da *Rehber*'de yazılana bakılırsa ..."

"Nerede ...?"

"*Rehber*'de. *Otostopçunun Galaksi Rehberi*. Hatırlıyor musun?"

"Evet. Onu ırmağa attığımı hatırlıyorum."

"Evet," dedi Ford, "ama oradan çıkardım."

"Bana söylememiştin."

"Çünkü onu tekrar atmanı istemiyordum."

"Mantıklı," diye itiraf etti Arthur. "Ne yazıyor?"

"Ne?"

"*Rehber*, ne yazıyor?"

"*Rehber*'de deniyor ki uçmak bir sanatmış," dedi Ford, "ya da daha çok bir marifet. Aslında bütün

marifet kendini yere doğru fırlatıp yeri ıskalamakta yatıyor." Tereddütle gülümsedi. Pantolonunun dizlerini işaret etti ve dirseklerini göstermek için kollarını kaldırdı. Yıpranıp parçalanmışlardı.

"Şimdiye kadar pek başarılı olamadım," dedi. Elini uzattı. "Seni tekrar gördüğüme çok sevindim Arthur," diye ekledi.

Arthur aniden bastıran bir duygusallık ve şaşkınlık içinde başını sağa sola salladı.

"Yıllardır hiç kimseyi görmedim," dedi, "tek bir kişi bile. Nasıl konuşulduğunu bile zorlukla hatırlayabildim. Sözcükleri unutup duruyorum. Pratik yapıyorum, anlıyor musun. Şeylerle ... konuşarak pratik yapıyorum ... şeylerle ... onlarla konuşursan seni deli sandıkları şu şeyler nedir? Hani Üçüncü George gibi."

"Krallar mı?" diye önerdi Ford.

"Hayır, hayır," dedi Arthur. "Üçüncü George'un konuştuğu şeyler demek istiyorum. Tanrı aşkına, her yanımız onlarla dolu. Yüzlercesini kendim ektim. Hepsi öldüler. Ağaçlar! Ağaçlarla konuşarak pratik yapıyorum. Bu ne için?"

Ford hâlâ elini uzatmış bekliyordu. Arthur hiçbir şey anlamadan bu ele baktı.

"Elimi sık ve salla," diye hatırlattı Ford.

Arthur ilk önce tedirgin bir şekilde, sanki sıktığı el bir balığa dönüşecekmiş gibi davranarak bu isteği yerine getirdi. Sonrasında, taşkın bir rahatlama seli içinde Ford'un elini iki eliyle birden çılgınca kavradı. Salladı, salladı, salladı.

Bir süre sonra Ford artık ellerini ayırmalarının şart olduğuna karar verdi. Sonra birlikte yakınlardaki bir kayalığın tepesine tırmandılar ve çevrelerindeki manzarayı incelediler.

"Golgafrinçanlılara ne oldu?" diye sordu Ford.

Arthur omuzlarını silkti.

"Çoğu üç sene önceki kışı atlatamadı," dedi, "ve bahara sağ çıkmayı başaran birkaçı da bir tatile ihtiyaçları olduğunu söyleyerek bir salla uzaklaştı. Tarihe göre kurtulmuş olmaları gerekiyor ..."

"Hıh," dedi Ford, "vah vah." Ellerini kalçalarına dayayarak etrafındaki bomboş dünyayı bir kez daha seyretti. Birdenbire içi enerji ve bir şeyler yapma duygusuyla dolmuş gibiydi.

"Gidiyoruz," dedi, heyecan ve enerjiyle titreyerek.

"Nereye? Nasıl?" dedi Arthur.

"Bilmiyorum," dedi Ford, "ama artık zamanın geldiğini hissediyorum. Bir şeyler olacak. Yola çıkmak üzereyiz."

Sesini alçaltarak bir fısıltıya dönüştürdü.

"Yıkamada," dedi, "bir kargaşa saptadım."

Gözlerini keskin bir bakışla uzaklara dikmişti. Rüzgârın saçlarını çarpıcı bir biçimde geriye doğru üfürmesinden mutlu olacakmış gibi görünüyordu, ama ne yazık ki bu sırada rüzgâr az ötedeki birkaç yaprak parçasıyla oyalanmakla meşguldü.

Arthur ondan söylediğini tekrarlamasını istedi, çünkü ne demek istediğini pek anlayamamıştı. Ford da tekrarladı.

"Yıkamada mı?" dedi Arthur.

"Uzay-zaman yıkaması," dedi Ford, o sırada birazcık da olsa esen rüzgâra dişlerini göstererek.

Arthur başını sallayarak duyduklarını onayladı ve ardından gırtlağını temizledi.

"Bir Vogon gemisinin otomatik çamaşırhanesinden mi söz ediyoruz yani," diye sordu dikkatli bir şekilde, "ne hakkında konuşuyoruz?"

“Uzay-zaman sürekliliği içindeki,” dedi Ford, “anaforlar.”[1]

“Ha,” diye tekrar başını sallayarak onayladı Arthur, “o mu? O ha?” Ellerini ropdöşambrının ceplerine gömdü ve bilgiç bir edayla uzaklara baktı.

“Ne?” dedi Ford.

“Eee, yani kim,” dedi Arthur, “bu Eddy dediğin herif, tam olarak kim?”

Ford huysuz huysuz baktı ona.

“Dinleyecek misin?” diye terslendi.

“Başından beri dinliyorum,” dedi Arthur, “ama bunun bir faydası olduğuna pek emin değilim.”

Ford onu ropdöşambrının yakalarından yakaladı ve sanki Arthur bir telefon şirketinin muhasebe bölümünde çalışan biriymiş gibi yavaşça, tane tane ve sabırla tekrar anlattı.

“Görünüşe göre ...” dedi, “dokuda ...” dedi, “birtakım kararsızlık havuzları ...” dedi, “oluşmuş gibi ...” dedi.

Arthur başını eğmiş ve robdöşambrın Ford’un tuttuğu yerdeki kumaşına sersem sersem bakıyordu ve bu sersem bakışı, sersemce bir soruya çevirmeyi başaramadan önce Ford atılıp ekledi.

“ ... uzay-zamanın dokusunda,” dedi.

“Ha, şu,” dedi Arthur.

“Evet, o,” diye onayladı Ford.

Orada, tarih öncesi Yerküre’nin bir tepesinde öylece dikilip inatla birbirlerinin yüzüne baktılar.

“Ve o ne yapmış?” dedi Arthur.

---

1 Ford’un burada söylediği ve “anaforlar” diye Türkçeye çevirmeyi seçtiğimiz, ki Türkçe’de “anafor” anlamına gelen sözcük *eddy*’dir ve Arthur Dent bunu birinin ismi olarak algılamaktadır –ed.n.

"Kararsızlık havuzları oluşturmuş," dedi Ford.

"Öyle mi yapmış?" dedi Arthur, gözlerini bir an bile kaçırmadan.

"Öyle yapmış," dedi Ford benzer bir hareketsizlik içinde.

"İyi," dedi Arthur.

"Anladın mı?" dedi Ford.

"Hayır," dedi Arthur.

Sessiz bir duraksama oldu.

"Bu sohbetin bana zor gelen tarafı," dedi Arthur, yüzünü sarp bir kaya karşısında beklenmedik güçlükleri zihninde tartan bir dağcının ifadesi kaplamaktaydı yavaş yavaş, "son zamanlarda yaptığım konuşmalardan çok farklı olması. Söylediğim gibi, daha öncekileri çoğunlukla ağaçlarla yapıyordum. Onlar böyle olmuyordu. Belki de yalnızca kara ağaçlarla yaptığım konuşmalar bunun dışında tutulabilir, çünkü o konuşmalarda da bazen tıkandığım oluyordu."

"Arthur," dedi Ford.

"Evet? Buyrun?" dedi Arthur.

"Yapacağın tek şey sana söylediğim her şeye inanman, göreceksin çok çok basit olacak."

"Şey, buna inanabileceğime pek emin değilim."

Oturup düşüncelerini düzenlediler.

Ford, Etha-altı Duyumatik'ini çıkardı. Aygıttan birtakım zayıf vızıltılar gelmekteydi ve üzerindeki minicik bir ışık belli belirsiz kırpışıyordu.

"Pili mi zayıflamış?" dedi Arthur.

"Hayır," dedi Ford, "uzay-zaman dokusunda hareket eden bir kargaşa var, bir anafor, bir kararsızlık havuzu ve bu havuz da bizim görüş mesafemiz içinde bir yerde."

"Nerede?"

Ford aygıtı yavaşça, yukarı doğru hafif bir yarım daire çizerek oynattı. Minik ışık birden parladı.

"Orada!" dedi Ford, kolunu öne doğru uzatarak. "Orada, şu kanepenin arkasında!"

Arthur baktı. Önlerindeki düzlükte üzeri şal deseni kadife kaplı bir Chesterfield kanepenin durduğunu gördüğünde öylesine şaşırdı ki bu duruma hemen mantığını kullanarak karşı çıkmaya uğraştı. Aklına bir sürü yerinde soru hücum etmişti.

"Neden," dedi, "arazinin ortasında bir kanepe olsun ki?"

"Sana söyledim ya!" diye haykırdı Ford, ayağa fırlayarak. "Uzay-zaman sürekliliği içindeki anaforlar!"

"Ve bu da onun kanepesi öyle mi?" diye sordu Arthur, ayağa kalkmaya ve bu konuda pek iyimser olmasa da, aklına tekrar sahip çıkmaya çalıştı.

"Arthur!" diye seslendi Ford. "Bu kanepe, senin ölümcül bir şekilde pelteleşmiş beyninin kavrayabilmesi için bir süredir uğraşıp durduğum uzay-zaman kararsızlığı yüzünden duruyor orada. Bütünlükten sıyrılmış bir dalganın kıyıya fırlattığı bir uzay-zaman enkazı o, ne olduğu önemli değil, onu yakalamamız gerekiyor, buradan tek çıkış yolumuz o!"

Aceleyle kayalıklardan aşağı inerek mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde düzlüğe ulaştı.

"Yakalamak mı?" diye söylendi Arthur, sonra Chesterfield'in rüzgârın önüne katılmış gibi çimenlerin arasında bir aşağı bir yukarı dalgalanarak tembel tembel uzaklaştığını görünce şaşkınlık içinde kaşlarını çattı.

Hiç beklenmedik bir neşe çığlığı atarak kayadan aşağı atlayıp telaşla koşturan Ford Prefect'i ve mantıksız mobilya parçasını yakalamak için dalışa geçti.

Çimenler arasında sıçrayıp kahkahalar atarak ve kanepenin yolunu kesmek için birbirlerine talimatlar yağdırarak çılgınca koşuştular. Güneş bir o yana bir bu yana salınan çimenlerin arasında hülyalı hülyalı parıldıyor, geçtikleri yerlerdeki minik tarla fareleri deliler gibi etrafa kaçışıyordu.

Arthur kendini mutlu hissediyordu. Bir kerecik olsun gününün planladığı gibi gitmesinden çok memnundu. Daha yirmi dakika önce aklını oynatmaya karar vermişti ve şimdi burada, tarih öncesi Yerküre'nin kırlarında bir Chesterfield kanepeyi kovalamakla meşguldü.

Bir o yana bir bu yana salınarak ilerleyen kanepe hem yanından geçip gittiği ağaçlar kadar somut hem de ağaçların arasında dolaşan bir hayalet gibi uçucu bir düşe benziyordu.

Ford ve Arthur düşe kalka kanepeyi kovalıyor; ama o, sanki kendi bildiği karmaşık bir matematiksel topografyayı izliyormuş gibi, ki öyleydi, ellerinden kurtulup zigzaglar çiziyordu. Onlar gene de izliyorlar, kanepeyse dans edip fırıl fırıl dönüyordu. Birden geri döndü ve bir felaket grafiğinin başlangıcına atlamak istercesine daldı. Arthur ve Ford bir anda üstüne çıkıvermişlerdi ve çığlık çığlığa, bir itiş kakış içinde tutunmaya çalıştılar. Güneş bir an için karardı, sonra mide bulandırıcı bir hızla hiçliğin derinliklerine düşüp beklenmedik bir şekilde, Londra'da, St John's Wood'daki Lord's Kriket Sahası'nda ortaya çıktılar. 198– yılında yapılan Avustralya Serisinin Son

Test Maçının[1] bitimine az bir süre vardı ve İngiltere'nin kazanması için yalnızca yirmi sekiz sayı daha yapması gerekiyordu.

3

Galaksi tarihiyle ilgili önemli gerçekler, no. 1: (*Günlük Yıldızlararası Haberci*'nin *Popüler Galaksi Tarihi* isimli kitaptan alınmıştır.)

Krikkit gezegenindeki gökyüzünün gece görüntüsü bütün Evrenin en az ilgi çeken manzarasıdır.

4

Ford ve Arthur bir uzay-zaman anomalisinden gelişigüzel yuvarlanıp kusursuz biçilmiş çimenlerin üstüne oldukça sert bir şekilde çarptıklarında Lord's sahasında güzel ve keyifli bir gün yaşanmaktaydı.

Kalabalıktan yükselen alkış yeri göğü inletti. Alkışlananlar onlar değildi gerçi, ama yine de gayri ihtiyari eğilip selam verdiler, iyi ki öyle yapmışlardı, çünkü tam o sırada kalabalığın asıl alkışlamakta olduğu küçük, kırmızı, ağır top Arthur'un kafasının yalnızca birkaç milimetre üstünden ıslık çalarak geçmişti. Kalabalığın içinde bir adam yere yığıldı.

---

1 *Test Maçı*: Kriket oyununda, oyunculardan hangisinin daha iyi olduğunu anlamak için oynanan (örneğin İngiltere'ye karşı Avustralya) bir dizi maçtan biri –ed.n.

Ford ve Arthur, iğrenç bir şekilde etraflarında dönüyormuş gibi hissettikleri toprağa bir kez daha attılar kendilerini.

"Bu da neydi?" diye tısladı Arthur.

"Kırmızı bir şey," diye tısladı Ford.

"Biz neredeyiz?"

"Eee, yeşil bir yerde."

"Şekiller," diye homurdandı Arthur. "Bana şekilleri söylemen gerekiyor."

Kalabalığın alkışlarını, hayretle bırakılan nefesler ve az önce gördüklerine inanıp inanmamaya henüz karar verememiş görünen yüzlerce kişinin münasebetsiz kıkırtıları izlemişti.

"Bu sizin kanepeniz mi?" dedi bir ses.

"Bu da neydi?" diye fısıldadı Ford.

Arthur başını kaldırıp baktı.

"Mavi bir şey," dedi.

"Şekli ne?" dedi Ford.

Arthur tekrar baktı.

"Şekli," diye tısladı Ford'a, alnında derin kırışıklıklar vardı, "bir polisi andırıyor."

Orada çatık kaşlarıyla çömelmiş bir halde birkaç saniye boyunca beklediler. Polisi andıran mavi şey, ikisinin de omzuna hafifçe dokundu.

"Hey, siz ikiniz, gelin" dedi şekil, "sizi bir görelim bakalım."

Bu sözcükler Arthur üzerinde bir elektriklenme etkisi yaratmıştı. Telefonunun çaldığını duyan bir yazar gibi zıpladı ve ansızın ürkütücü bir sıradanlığa bürünmeye karar kılmış görünen etrafındaki manzaraya bir dizi şaşkın bakış fırlattı.

"Bunu nereden buldun?" diye haykırdı polisi andıran şekle.

"Ne dedin?" dedi irkilen şekil.

“Burası Lord’s Kriket Sahası, öyle değil mi?” diye terslendi Arthur. “Onu nereden buldun ve buraya nasıl getirdin? Sanırım,” diye ekledi sonra, elini alnına vurarak, “biraz sakinleşsem iyi olacak.” Aceleyle Ford’un önüne çöktü.

“Bu bir polis,” dedi. “Şimdi ne yapacağız?”

Ford omuzlarını silkti.

“Ne yapmak istiyorsun?” dedi.

“Bana,” dedi Arthur, “son beş yıldır rüya görmekte olduğumu söylemeni istiyorum.”

Ford bir kez daha omuzlarını silkti ve verilen emre uydu.

“Sen son beş yıldır rüya görmekteydin,” dedi.

Arthur ayağa kalktı.

“Pekâlâ, memur bey,” dedi, “ben son beş yıldır rüya görüyordum. İsterseniz ona sorun,” diye ekleyerek Ford’u işaret etti, “o da rüyamdaydı.”

Bunu söyledikten sonra üstünü başını silkeleyerek sahanın kenarına doğru uyuşuk uyuşuk yürümeye başladı. Derken ropdöşambrını fark etti ve durdu. Ona uzun uzun baktı. Sonra polisin üstüne atladı.

“Peki ben bu giysileri nereden buldum?” diye ulumaktaydı.

Yere yığıldı ve çimenlerin üzerinde her yanı seğirerek yattı.

Ford başını iki yana salladı.

“Çok kötü bir iki milyon yıl geçirdi,” dedi polise ve ikisi birlikte Arthur’u kanepenin üzerine yatırarak sahanın dışına taşımaya başladılar. Kanepenin yarı yolda ansızın kaybolması onları yalnızca çok kısa bir an için durdurdu.

Bütün bu olup bitenlere kalabalığın verdiği tepkiler çok ve çeşitli olmuştu. Çevredekilerin

çoğu olup bitenleri seyretmeyi kaldıramayarak radyodan dinlemeyi tercih etmişti.

"Şey, bu ilginç bir olay, Brian," dedi diğerine, bir radyo yorumcusu. "Sanırım, sahada böyle esrarengiz bir cisimleşme olayı ne zamandır görülmemişti. Ah, aslında doğrusu, daha önce böyle bir şey olduğunu hiç sanmıyorum, değil mi? Yani hatırladığım kadarıyla böyle bir şey olmamıştı"

"1932'de, Edgbaston'dakine ne dersin?"

"Şey, ama o zaman olan şey ..."

"Eee, evet, Peter, sanırım o zaman, Willcox'a karşı Canter kapalı tribünler tarafından atış yapmak üzere ilerliyordu ve tam o sırada izleyicilerden biri ansızın kendisini sahanın ortasına atmıştı."

İlk yorumcu bu sözleri kafasında tartarken biraz duraksadı.

"E ... v ... e ... t," dedi, "evet, ama aslında bunda esrarengiz bir taraf yoktu, öyle değil mi? O adam aslında aniden cisimleşmiş falan değildi, yalnızca koşarak sahaya fırlamıştı."

"Evet, bu doğru, ama o adam sahada bir şeyin cisimleştiğini *gördüğünü* iddia etmişti."

"Ya, öyle mi?"

"Evet, tarif edişine göre sanırım bir tür timsahtı bu."

"Ya. Peki, ama onu başka fark eden birileri olmuş muydu?"

"Görünüşe göre hayır. O izleyiciden daha ayrıntılı bir tanım alınamadığı için üstünkörü bir araştırmayla yetinilmişti."

"Peki, sonra o adama ne oldu?"

"Şey, sanırım birisi onu sahadan çıkarıp kendisine öğle yemeği yedirmeyi teklif etmiş, ama

o iyi bir yemekten henüz kalktığını açıklamıştı. Böylece olay kapanmış ve Warwickshire üç sayıyla kazanmıştı."

"O halde, bu son olayla aralarında fazla bir benzerlik olmadığı anlaşılıyor. Radyosunu yeni açmış olanlar için tekrarlayalım ... eee ... iki erkek, sanırım oldukça hırpani giyimli iki erkek ve hatta bir de kanepe – sanırım bir Chesterfield, değil mi?"

"Evet, bir Chesterfield."

"Az önce, burada, Lord's Kriket Sahası'nın ortasında ansızın cisimleşiverdiler. Bununla birlikte bu kişilerin herhangi bir kötü niyetleri olduğunu sanmıyorum, son derece sakindiler ve–"

"Pardon Peter, ama sözünü bir saniyeliğine kesip kanepenin biraz önce yeniden kaybolduğunu söyleyebilir miyim?"

"Evet, gerçekten de öyle. Güzel, şimdi gizemin bir maddesi eksildi demektir. Yine de sanırın bu olay tam rekorlar kitabına geçecek cinsten, özellikle de oyunun bu en heyecanlı anında ortaya çıkmış olması açısından, turnuvayı kazanmak için İngiltere'nin şimdi yalnızca yirmi dört sayıya ihtiyacı var. Şahıslar sahayı bir polis memurunun eşliğinde terk ediyor ve sanırım seyirciler de tekrar yerlerine oturuyor, oyun yeniden başlamak üzere."

"Evet, bayım," dedi polis meraklı kalabalığın arasından kendilerine yol açıp Arthur'un huzurlu bir hareketsizlik içindeki vücudunu bir battaniyenin üzerine yatırdıktan sonra, "belki bana artık kim olduğunuzu, nereden geldiğinizi ve bu küçük numaranızın ne anlama geldiğini anlatmak istersiniz?"

Ford kendisini bir şeye hazırlarmış gibi bir an gözlerini yere dikti, sonra başını doğrultup polise bir bakış fırlattı. Ki bu bakış Yerküre ile Ford'un Betelgeuse civarındaki evi arasında bulunan altı ışık yılı mesafenin her bir santiminin tüm gücüyle polise çarptı.

"Pekâlâ," dedi Ford, gayet sakin bir şekilde, "anlatacağım."

"Şey, tamam, ama buna gerek yok," dedi polis aceleyle, "her ne olduysa bir daha olmasın yeter." Polis arkasını döndü ve Betelgeuse'dan olmayan birini bulabilmek umuduyla ortalıkta dolaşmaya başladı. Bereket versin ki saha böyleleriyle doluydu.

Arthur'un bilinci yavaşça, isteksizce ve çok uzaktan geliyormuş gibi gövdesine doğru yanaştı. O gövdede çok kötü anıları vardı. Yavaşça ve huzursuzca içine girip alışılmış yerini aldı.

Arthur doğrulup oturdu.

"Neredeyim?" dedi.

"Lord's Kriket Sahası'nda," dedi Ford.

"Güzel," dedi Arthur ve bilinci kısa bir teneffüs daha vermek üzere bedenini tekrar terk etti. Bedeni yeniden çimenlerin üzerine yığıldı.

On dakika sonra, büfelerin bulunduğu çadırda, elinde bir fincan çayla otururken, bitkin ve yabanıl görünen yüzüne yeniden renk gelmeye başlamıştı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" dedi Ford.

"Evimdeyim," dedi Arthur boğuk bir sesle. Gözlerini yumdu ve çayından tüten dumanı – Arthur'a göre çayın sanki kendisiymiş gibiydi, ki öyleydi– doyumsuzca içine doldurdu.

"Evimdeyim," diye tekrarladı. "Evimdeyim, burası İngiltere, gün bugün, kâbus sona erdi."

Tekrar gözlerini açtı ve sakin bir şekilde gülümsedi. "Ait olduğum yerdeyim," dedi duygulu bir fısıltıyla.

"Sanırım sana söylemem gereken iki şey var," dedi Ford, *Guardian*'ın bir nüshasını masanın üzerinden Arthur'a doğru uzatırken.

"Evimdeyim," dedi Arthur.

"Evet," dedi Ford. "Birincisi," dedi, gazetenin üzerindeki tarihi işaret ederek, "iki gün içinde Yerküre yıkılmış olacak."

"Evimdeyim," dedi Arthur. "Çay," dedi, "kriket," diye ekledi mutluluk içinde, "biçilmiş çimenler, ahşap sıralar, beyaz keten ceketler, bira kutuları ..."

Gözleri yavaş yavaş gazeteye odaklanmaya başlıyordu. Hafifçe kaşlarını çatarak başını yana doğru eğdi.

"Bu nüshayı daha önce görmüştüm," dedi. Gözleri yavaş yavaş, Ford'un tembelce işaret etmekte olduğu tarihe doğru yükseldi. Yüzü bir iki saniyeliğine dondu, sonra kutup buzullarının baharda muhteşem bir gösteriyle sergilediği korkunç kırılma sahnesi yavaş yavaş yüzünde oynamaya başladı.

"Söylemem gereken diğer şey de," dedi Ford, "sakalında bir kemik var sanırım." Ona çayını uzattı.

Çadırın dışında, güneş mutlu bir kalabalığın üzerinde ışıldamaktaydı. Beyaz şapkaların ve kızarmış yüzlerin üzerinde ışıldıyordu. Buzlu şekerlemelerin üzerinde ışıldıyor ve onları eritiyordu. Az önce buzlu şekerlemeleri eriyip çubuklarından kayarak yere düştüğü için ağlayan çocukların gözyaşlarının üzerinde pırıldıyordu.

Ağaçların üzerinde ışıldıyor, havada dönerek uçan kriket topları üzerinde yanıp sönüyor, görüş perdelerinin[1] arkasına park edilmiş ve kimsenin dikkatini çekmemiş olan son derece olağanüstü bir nesnenin üzerinde pırıldıyordu. Çadırdan çıkıp çevrelerindeki manzarayı gözden geçiren Arthur ve Ford'un üzerinde de pırıldıyordu.

Arthur tir tir titremekteydi.

"Belki de," dedi, "ben ..."

"Hayır," dedi Ford sertçe.

"Ne?" dedi Arthur.

"Eve telefon edip kendinle konuşmaya kalkışma."

"Nasıl anladın ...?"

Ford omuzlarını silkti.

"Kendileriyle telefonda konuşanlar," dedi Ford, "hiçbir zaman kendileri için yararlı olabilecek şeyler öğrenmemişlerdir."

"Ama ..."

"Bak," dedi Ford. Eline hayali bir telefon aldı ve hayali bir numarayı çevirdi.

"Alo?" dedi hayali ahizeye. "Arthur Dent'le mi görüşüyorum? Şey, alo, evet. Ben Arthur Dent. Dur, kapatma."

Hayali telefona düş kırıklığı içinde baktı.

"Kapattı," dedi, omuzlarını silkti ve hayali ahizeyi hayali aygıtının üzerine düzgün bir şekilde yerleştirdi.

"Bu benim ilk geçici anomali deneyimim değil," diye ekledi.

---

[1] *Görüş perdeleri*: Kriket oyununda oyun alanının dışına, top fırlatıcının arka tarafına –görsel dalgınlığı önlemek ve vurucunun topu görmesine yardım etmek amacıyla– yerleştirilen, tekerlekli, geniş, beyaz ve genellikle ahşap perde –ed.n.

Arthur'un yüzündeki zaten kederli olan ifadenin yerini daha da kederlisi aldı.

"Yani daha evde değiliz ve kurulanıp rahatlayamadık," dedi.

"Henüz evde olup havluya sarınıp kurulanmaya başlamaktan bile bahsedemeyiz," diye yanıtladı Ford.

Oyun devam ediyordu. Topu atacak oyuncu uzun bir adımla kaleye yaklaştı, hızlandı ve koştu. Birden bir kol ve bacak fırtınası halinde patladı ve bu karmaşanın içinden bir top fırladı. Vurucu, olduğu yerde döndü ve güçlü bir vuruşla topu adamın arkasında yükselen görüş perdelerinin üzerinden aşırdı. Ford'un gözleri topun yolunu izledi ve bir an için onunla birlikte yükselip alçaldı. Bütün kasları gerilmişti. Topun uçuş rotasını izlemeye döndü ve gözleri tekrar seğirmeye başladı.

"Bu benim havlum değil," diyordu Arthur, bir yandan tavşan derisi çantasını karıştırırken.

"Şişt," dedi Ford. Yoğunlaşmaya çalışarak gözlerini iyice kısmıştı.

"Benimki bir Golgafrinçan koşu havlusuydu," diye devam etti Arthur, "mavi üzerine sarı yıldızlı bir havluydu. Bu o değil."

"Şişt," dedi Ford yine. Bir gözünü eliyle kapamıştı ve diğeriyle bakıyordu.

"Bu havlu pembe," dedi Arthur, "senin değil, değil mi?"

"Artık şu havlundan bahsetmemeni istiyorum," dedi Ford.

"Bu benim havlum değil," diye ısrar etti Arthur, "sana anlatmaya çalıştığım şey bu ..."

"Artık şu havlundan bahsetmemeni istiyorum derken kastettiğim şey," diye devam etti kısık bir homurtuyla Ford, "şu an susman."

"Pekâlâ," dedi Arthur, havlusunu ilkel bir şekilde dikilmiş tavşan derisi çantasına tıkıştırmaya çalışırken. "Bu konunun nesnelerin kozmik ölçüleri içinde pek de önemli olmadığının farkındayım, yalnızca çok garip. Hepsi bu. Sarı yıldızlı mavi bir havlu, birdenbire pembe bir havlu oluyor."

Ford çok tuhaf davranmaya başlamıştı ya da tuhaf davranmaya başlamamıştı ve zaten tuhaf olan her zamanki tuhaf davranışlarından daha farklı bir şekilde tuhaf davranmaya başlamıştı. Yaptığı şey şuydu. Sahanın etrafında birikmiş olan kalabalıkta uyandırdığı şaşkın bakışlara aldırmaksızın ellerini yüzünün önünde sertçe sallıyor, bazı insanların arkasında eğiliyor, bazılarının arkasında sıçrıyor, sonra hareketsiz durarak gözlerini bol bol kırpıştırıyordu. Bir iki saniye buna devam ettikten sonra yavaşça ve sinsice öne doğru ilerledi, dikkatle kaşlarını çattı ve yüzüne kızgın, tozlu bir düzlükte beş yüz metre ötede gördüğü şeyin yarı dolu bir kutu kedi maması olup olmadığına emin olamayan bir leopar ifadesi yerleştirdi.

"Bu çanta da benim çantam değil," dedi Arthur aniden.

Ford'un dikkat büyüsü bozulmuştu. Öfkeyle Arthur'a döndü.

"Havlumdan söz etmiyordum," dedi Arthur. "Onun benim olmadığını saptadık. Yalnızca, benim olmayan havluyu koyduğum çantanın da benimkine olağanüstü benzemekle birlikte, benimki olmadığını söylüyordum. Şimdi, şahsen, bunun son derece tuhaf olduğunu düşünüyorum, özellikle de o, tarih öncesi Yerküre'deyken kendi

ellerimle yaptığım bir çanta olduğu için. Bunlar da benim taşlarım değil," diye ekledi, çantadan gri renkte birkaç düz taş çıkararak. "İlginç taşlardan oluşan bir koleksiyon yapıyordum ve açıkça görüldüğü gibi bunlar gayet sıradan taşlar."

Kalabalık bir heyecan dalgasıyla kükredi ve Ford'un bu bilgi karşılığında verdiği cevap her neyse onu bastırdı. Bu heyecan kükreyişini uyandıran şey, yani kriket topu, gökyüzünden gelerek dosdoğru Arthur'un esrarengiz tavşan derisi çantasının içine girdi.

"Ben şimdi, bunun da çok ilginç bir olay olduğunu söyleyeceğim," dedi Arthur, çabucak çantasını kapatıp topu yerde arama numarası yaptı.

"Burada olduğunu sanmıyorum," dedi, topu aramak için bir anda etrafını saran küçük çocuklara, "herhalde bir yerlere yuvarlandı. Sanırım şu tarafta." Çocukların uzaklaşmasını istediği belirsiz bir yönü işaret etti. Oğlanlardan biri ona meraklı bir tavırla baktı.

"Sen iyi misin?" dedi çocuk.

"Hayır," dedi Arthur.

"Peki, neden sakalında bir kemik var?" dedi çocuk.

"Onu, koyduğum yeri sevmesi için eğitiyorum." Arthur böyle bir cevap verdiği için kendisiyle gurur duydu. Bu, diye düşündü, tam olarak genç beyinleri eğlenip harekete geçirecek cinsten bir cevaptı.

"Ha," dedi çocuk, başını yana eğip düşünerek. "Senin adın ne?"

"Dent," dedi Arthur, "Arthur Dent."

"Sen angutun birisin, Dent" dedi çocuk, "tam bir götsün sen." Gözlerini Arthur'un üzerinden

aşırıp ötelere baktı, oradan kaçmak için acele etmesini gerektirecek bir neden olmadığını göstermek istiyordu ve sonra burnunu kaşıya kaşıya uzaklaştı. Arthur birden iki gün içinde Yerküre'nin ortadan kalkacağını hatırladı, ama bu sefer o kadar da üzülmedi buna.

Oyun yeni bir topla tekrar başlamıştı, güneş parlamaya, Ford bir aşağı bir yukarı zıplamaya ve kafasını sallayıp gözlerini kırpıştırmaya devam ediyordu.

"Aklına takılan bir şey var değil mi?" dedi Arthur.

"Sanırım," dedi Ford ve Arthur onun kullandığı ses tonunun tamamen anlaşılmaz bir kehanette bulunacağı zamanlar kullandığı o ses tonu olduğunu fark etmişti, "orada bir BBS var."

Eliyle işaret etti. Oldukça tuhaftı elbette, çünkü gösterdiği yönle baktığı yön aynı değildi. Arthur önce görüş perdelerinin olduğu yöne, sonra da sahanın olduğu yöne baktı. Başını sallayarak gördüğünü onayladı ve omuzlarını silkti. Sonra tekrar omuzlarını silkti.

"Bir ne var?" dedi.

"Bir BBS."

"Bir B ...?"

" ... BS?"

"Peki, ne ki o?"

"Başka Birinin Sorunu," dedi Ford.

"Ha, iyi," dedi Arthur ve rahatladı. Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, ama hiç olmazsa konu kapanmış gibi görünüyordu. Ama kapanmamıştı.

"Orada," dedi Ford, yine görüş perdelerini gösterip sahaya bakarak.

"Nerede?" dedi Arthur.

"Orada!" dedi Ford.

"Görüyorum," dedi Arthur, görmeden.

"Görüyor musun?" dedi Ford.

"Neyi?" dedi Arthur.

"BBS'yi," dedi Ford sabırla, "görebiliyor musun?"

"Onun başka birinin sorunu olduğunu söylememiş miydin?"

"Öyle."

Arthur yavaşça, dikkatle ve yüzünde son derece aptal bir ifadeyle başını öne doğru salladı.

"Bilmek istediğim şey," dedi Ford, "onu görüp göremediğin."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Peki," dedi Arthur, "neye benziyor?".

"Ben nereden bileyim, salak herif?" diye bağırdı Ford. "Eğer görebiliyorsan, sen söyle."

Arthur, Ford'la yaptığı pek çok sohbetin özel işareti sayılabilecek olan şakaklarının arkasındaki o sıkıcı zonklama hissini tekrar duymaya başlamıştı. Beyni kulübesinin içinde korkutulmuş bir köpek yavrusu gibi yerinden sıçradı; Ford onu birden kolundan yakaladı.

"Bir BBS," dedi, "bizim göremediğimiz veya görmediğimiz ya da beynimizin görmemize izin vermediği bir şeydir, çünkü onun başka birinin sorunu olduğunu düşünürüz. İşte BBS'nin anlamı budur. Başka Birinin Sorunu. Beyin onu hemen yok eder, o adeta kör bir noktadır. Eğer ona doğrudan bakarsan, tam olarak ne olduğunu bilmediğin sürece hiçbir şey göremezsin. Tek şansın göz ucuyla onu gafil avlamaktır."

"Ha," dedi Arthur, "yani sen onun için ..."

"Evet," dedi Ford, Arthur'un ne diyeceğini bildiği için.

" ... hoplayıp zıplıyor ..."

"Evet."

" ... gözlerini kırpıştırıp duruyor ..."

"Evet."

" ... ve ..."

"Sanırım mesajı almışsın."

"Ben onu görebiliyorum," dedi Arthur, "o bir uzay gemisi."

Arthur yaptığı bu açıklamanın uyandırdığı tepkiden bir an için ürktü. Kalabalıktan bir kükreme yükselmiş ve insanlar her yönde koşmaya, bağırmaya, haykırmaya, bir karmaşa tufanı içinde birbirinin üzerine yuvarlanmaya başlamıştı. Arthur şaşkınlık içinde gerilerken tökezlendi ve korkuyla çevresine bakındı. Sonra daha da büyük bir şaşkınlık içinde etrafına bakınmaya devam etti.

"Heyecan verici değil mi?" diye konuştu bir hayalet. Görünüşe bakılırsa Arthur'un gözleri önünde bir o yana bir bu yana sallanmaktaydı, ama işin aslı herhalde Arthur'un gözlerinin hayaletin önünde yalpalayışıydı. Arthur'un ağzı da bir o yana bir bu yana gidip geliyordu.

"Uu ... u ... u ... u ... u" diyordu ağzı.

"Sanırım sizin takım kazandı," dedi hayalet.

"U ... u ... u ... u ..." diye tekrarladı Arthur, söylediği her harfi Ford Prefect'in sırtını dürtükleyerek vurguluyor, ama Ford dehşet içinde karmaşayı izliyordu.

"Siz İngilizsiniz, öyle değil mi?" dedi hayalet.

"E ... e ... e ... e ... evet," dedi Arthur.

"İyi ya işte, söylediğim gibi, sizin takım az önce kazandı. Maçı yani. Bunun anlamı Küllerin onlarda kalacağı. Buna çok mutlu olmalısınız. Kriketi çok sevdiğimi itiraf etmeliyim, ama bu gezegenin dışında hiç kimsenin bunu söylediğimi duymasını istemem. Tanrım, hayır."

Hayalet hınzırca olduğu söylenebilecek bir şekilde güldü, ama buna karar vermek zordu, çünkü güneş tam arkasından geliyor, başının etrafında göz kamaştırıcı bir hale oluşturarak kırlaşmış saçlarıyla sakallarını ilahi bir havayla aydınlatıyor ve ona hınzır gülücüklerle bağdaşması zor bir görünüm veriyordu.

"Yine de," dedi, "birkaç gün içinde her şey bitecek, değil mi? Ama son karşılaştığımızda da belirttiğim gibi ben buna çok üzülüyorum. Yine de ne olmuş olacaksa, o olmuş olacak."

Arthur konuşmaya çalıştı, ama sonunda bu eşit olmayan mücadeleden vazgeçti. Bir kez daha Ford'u dürttü.

"Korkunç bir şey oldu sandım," dedi Ford, "meğer yalnızca oyun sona ermiş. Şimdi buradan çıkmamız gerekiyor. Hey, n'aber Slartibartfast, sen ne arıyorsun burada?"

"Şey, öylesine oyalanıyorum," dedi yaşlı adam ciddi bir tavırla.

"Şuradaki senin gemin mi? Bizi bir yerlere bırakabilir misin?"

"Sabırlı olun, sabırlı olun," diye öğütledi yaşlı adam.

"Pekâlâ," dedi Ford. "Yalnızca bu gezegen çok yakında ortadan kaldırılacak da."

"Bunu biliyorum," dedi Slartibartfast.

"İyi o halde, yalnızca bu noktaya dikkat çekmek istemiştim," dedi Ford.

"Dikkat çekilmiştir."

"Ve bu noktada gerçekten istediğin şey bir kriket sahasının çevresinde gezinerek oyalanmaksa..."

"Öyle."

"O zaman bu gemi senin olsun."

"Benim zaten."

"Sanırım haklısın." Ford böyle diyerek hışımla arkasını döndü.

"Merhaba, Slartibartfast," diyebildi en sonunda Arthur.

"Merhaba, Dünyalı," dedi Slartibartfast.

"Eninde sonunda," dedi Ford, "yalnızca bir kez ölebiliriz."

Yaşlı adam bunu duymazdan geldi ve gözlerini dikip merakla sahayı izlemeye devam etti; gözleri görünürde dışarıda olup bitenlerle hiç ilgisi olmayan ifadelerle doldu. Olan şey kalabalığın büyük bir halka halinde sahanın ortasında toplanmasıydı. Slartibartfast'ın bu olup bitenlerden ne tat aldığını yalnızca kendisi bilirdi.

Ford bir şeyler mırıldanmaktaydı. Aynı notayı belli aralıklarla durmadan tekrarlıyordu. Birinin kendisine ne mırıldandığını sormasını bekledi, ama kimse bunu yapmadı. Eğer biri sormuş olsaydı bunun Noel Coward'ın "O Delikanlı İçin Çıldırıyorum" şarkısının ilk dizesini tekrarladığını söyleyecekti. Sonra ona yalnızca tek bir notayı söylediği hatırlatılacak, o zaman o da gayet açık olduğunu umduğu nedenler yüzünden "O delikanlı için" bölümünü atladığı cevabını verecekti. Ama kimsenin bir şey sormamasına içerliyordu.

"Yalnızca," diye patladı sonunda, "hemen buradan ayrılmazsak, büyük ihtimalle yine her

şeyin ortasında kalacağız. Üstelik beni bir gezegenin yok edilişini görmekten daha çok üzen bir şey yok. Yok edilirken üzerinde olmak dışında. Ya da," diye ekledi kısık bir sesle, "kriket maçlarına takılmak dışında."

"Sabırlı olun," dedi Slartibartfast yeniden. "Büyük olaylar yaklaşıyor."

"Son kez karşılaştığımızda da böyle demiştin," dedi Arthur.

"Öyleydi de ondan," dedi Slartibartfast.

"Evet, bu doğru," diye itiraf etti Arthur.

Buna rağmen yaklaşan tek şey bir tür törenmiş gibi görünüyordu. Seyircilerden çok televizyon için sahneleniyordu, bizimkilerin neler olup bittiği hakkında öğrenebildikleri tek şey yakındaki bir radyodan duyduklarıydı. Ford saldırgan bir ilgisizlik içindeydi.

Küllerin İngiliz takımının kaptanına sahada takdim edileceği açıklandığında endişelendi; İngiliz takımının bu külleri bilmem *kaçıncı kez* aldığını duyunca kudurdu; küllerin bir kriket sopasının kalıntıları olduğunu anladığındaysa açıktan açığa hırlamaya başlamıştı ve bütün bunlara ek olarak bir de söz konusu kriket sopasının "İngiliz Kriket'inin ölümünü" sembolize etmek amacıyla 1882'de Melbourne, Avustralya'da yakılmış olduğunu öğrenince kendini zaptedebilmek için derin bir nefes alarak Slartibartfast'a döndü, ama bir şey söyleme fırsatını bulamadı, çünkü yaşlı adam orada değildi. İhtiyar adam tam o anda, ölmek var dönmek yok adımlarıyla sahanın ortasına doğru yürüyor, saçları, sakalları ve giysileri peşi sıra sürükleniyordu; ki Sina dağı yaygın olarak temsil edildiği gibi tepesinde duman tüten

bir dağ değil de iyi biçilmiş bir çim saha olsaydı, Musa Peygamber de ancak böyle görünebilirdi.

"Kendisiyle gemide buluşmamızı söyledi," dedi Arthur.

"Lanet olsun, yaşlı bunak ne yaptığını sanıyor?" diye patladı Ford.

"İki dakika içinde bizimle gemide buluşacak," dedi Arthur, düşünmekten tamamen vazgeçtiğini anlatan bir omuz silkişiyle. Gemiye doğru yürümeye başladılar. Kulaklarına birtakım garip sesler geliyordu. Dinlememeye çalıştılar, ama Slartibartfast'ın kavgacı bir ses tonuyla Küllerin içinde bulunduğu gümüş kupanın kendisine verilmesini istediğini fark etmemezlik edemiyorlardı. Küller, onun söylediği kadarıyla, "Galaksinin geçmişi, şu anı ve geleceği için yaşamsal öneme sahipti," ve bu söyledikleri çılgın kahkahalara neden oluyordu. Görmezden gelmeye karar verdiler.

Ama bundan sonra olanları görmezden gelemediler. Yüz bin kişinin hep bir ağızdan "hop" demesine benzeyen bir gürültüyle, çelik beyazı bir uzay gemisi ansızın kriket sahasının tam üzerinde belirdi, hafif bir uğultu ve sonsuz bir tehdit ifadesiyle orada asılı kaldı.

Bir süre hiçbir şey yapmadan, sanki herkesin işine bakmasını ve havada asılı kalmasına kimsenin aldırmamasını beklercesine, orada öylece durdu.

Daha sonra epey olağanüstü bir şey yaptı. Ya da daha doğrusu, kapılarını açtı ve içinden olağanüstü bir şey, hatta olağanüstü on bir şey çıkardı.

Bunlar robottu, beyaz robotlar.

Bu robotlarla ilgili en olağanüstü şey ortama gayet uygun bir şekilde giyinmiş olmalarıydı.

Bunlar yalnızca beyaz robotlar olmakla kalmayıp aynı zamanda kriket sopalarına benzer bir şeyler tutuyorlardı ve sadece bununla da yetinmeyip ellerinde kriket toplarına benzer şeyler de taşıyorlardı. Bu da yetmezmiş gibi ayaklarının alt kısımlarına da beyaz lastik örgüden yapılmış tozluklar takmışlardı. Bu son özellikleri de olağanüstüydü, çünkü söz konusu bu tozluklar tuhaf bir şekilde medeni görünen bu robotların, havada asılı duran uzay gemilerinden aşağı doğru uçmalarını ve aşağıdaki insanları öldürmeye başlamalarını sağlayacak jet motorlarına sahiptiler ve robotların yaptığı da buydu, sahadakileri öldürmek.

"Hey," dedi Arthur, "bir şeyler oluyor galiba."

"Gemiye bin," diye bağırdı Ford. "Ne olduğunu bilmek istemiyorum, sen gemiye bin yeter." Koşmaya başlamıştı. "Bilmek istemiyorum, görmek istemiyorum, duymak istemiyorum," diye bağırıyordu koşarken, "burası benim gezegenim değil, burada olmayı ben istemedim, bir şeye karışmak istemiyorum, sadece beni buradan uzaklaştır, beni bir partiye, anlayabileceğim insanların arasına götür!"

Sahadan dumanlar ve alevler yükselmekteydi.

"Evet, doğaüstü güçlerin, bugün burada gerçekten de güçlerini kanıtladığı görülmekte ..." diye mutlu mutlu mırıldandı bir radyo.

"İhtiyacım olan tek şey," diye bağırdı Ford, daha önceki sözlerine açıklık getirmek için, "sert bir içki ve bir arkadaş grubu." Koşmaya devam etti, yalnız bir an, o da Arthur'u kolundan çekip kendisiyle birlikte sürüklemek için duraksadı. Kriz durumlarındaki olağan tavrını takınmış olan Arthur, ağzı bir karış açık olarak olayların akışını izliyordu.

"Kriket oynuyorlar," diye mırıldandı Arthur, Ford'un arkasından sendeleyerek koşarken. "Yemin ederim, kriket oynuyorlar. Bunu neden yaptıklarını bilmiyorum, ama yapıyorlar. Yalnızca insanları öldürmüyor, bir de onlarla dalga geçiyorlar," diye bağırıyordu, "Ford, bunlar bizimle dalga geçiyorlar!"

Galaksi tarihi konusunda, Arthur'un yolculukları sırasında öğrendiğinden daha fazla şey bilmeden bu duruma inanmamak çok güçtü. Kalın bir duman tabakası içinde hareket ettiği görülebilen hayaletimsi ve saldırgan figürler ellerindeki sopalarla sanki bir dizi tuhaf kriket vuruşları taklidi yapıyorlardı; tek fark sopalarıyla vurdukları her topun düştüğü yerde patlamasıydı. Patlayan topların ilki, en başta bütün bunların Avustralyalı bir margarin imalatçısının reklam gösterisi olabileceğini düşünen Arthur'un yanıldığını gösterdi.

Sonra her şey birden, başladığı gibi ansızın bitti. On bir beyaz robot kaynaşan yoğun bulutların arasından tören düzeni içinde yükseldiler, birkaç kez daha alev püskürtüp, havada asılı bekleyen gemilerinin içine girdiler. Gemi yüz bin kişinin hep bir ağızdan "vuup" demesine benzer bir gürültüyle içinden vuupladığı boşlukta kaybolup gitti.

Bir an için korkunç bir sessizlik oldu. Sonra rüzgârda dağılan dumanların arasından Slartibartfast'ın silik silueti göründü; Dağ hâlâ ortalarda olmasa da en azından şimdi yürüdüğü yer ateşler içinde ve dumanlar tüten bakımlı bir çim sahaydı ve bu yüzden de Musa Peygamber'e eskisinden daha çok benziyordu.

Ters yöne doğru kaçışmakta olan ürkmüş kalabalığın arasından telaşla kendilerine yol açmaya çalışan Arthur Dent ve Ford Prefect'i görene kadar çılgınca etrafına bakındı. Kalabalığın, yaşadıkları bu günün ne kadar olağanüstü bir güne dönüştüğünü düşünmekte olduğu ve ne yana gideceklerini bilemedikleri açıkça görülüyordu.

Üçü birlikte gemide buluşmak üzere birbirlerine yaklaşırlarken Slartibartfast, Ford ve Arthur'a aceleyle bir şeyler işaret ederek bağırıyordu. Gemisi hâlâ görüş perdelerinin arkasında park edilmiş duruyordu ve muhtemelen o sırada kendi sorunlarıyla yeterince meşgul bir halde panik içinde kaçışan kalabalık tarafından hâlâ fark edilmemişti.

"Onlar dağıttılar, şakıdılar, gittiler!" diye bağırıyordu titrek ince sesiyle Slartibartfast.

"Ne dedi?" diye soludu Ford, dirseğiyle yolunu açarak ilerlerken.

Arthur anlamadım anlamında başını salladı.

"Onlar ... bir şeyler yapmışlar," dedi.

"Onlar geldiler aldılar gittiler!" diye bağırdı yine Slartibartfast.

Ford ve Arthur birbirlerine bakıp başlarını sağa sola salladılar.

"Acil bir şey galiba," dedi Arthur. Durdu ve bağırdı.

"Ne?"

"Onlar aldılar gittiler küller!" diye haykırdı Slartibartfast, hâlâ onlara elini kolunu sallayarak.

"Dedi ki," dedi Arthur, "Onlar Külleri almışlar. Galiba öyle dedi." Bir yandan da koşmaya devam ediyorlardı.

"Neleri ...?" dedi Ford.

"Külleri," dedi Arthur kısaca. "Bir kriket sopasının yanmış kalıntıları. Bu bir ödül. Gelip ..." nefes nefese kalmıştı, "aldıkları ... şey ... bu ... olmalı." Sanki beynini kafatasının içinde biraz daha aşağı yerleştirmeye çalışırmış gibi başını hafifçe salladı.

"Bunu bize söylemesi tuhaf," diye terslendi Ford.

"Böyle bir şeyi almak da tuhaf."

"Gemi de tuhaf."

Sonunda ona ulaşmışlardı. Gemiyle ilgili ikinci çok tuhaf şey de Başka Birinin Sorunu alanını çalışırken izleyebilmekti. Artık gemiyi olduğu gibi görebiliyorlardı, çünkü orada olduğunu biliyorlardı. Buna karşılık başka hiç kimsenin onu görmediği gün gibi aşikârdı. Bu aslında onun görünmez olduğu ya da başka bir hiperimkânsız neden yüzünden değildi. Herhangi bir şeyi görünmez yapmak için gerekli olan teknoloji öylesine sonsuz bir karmaşaydı ki bir şeyi görünmez yapmaktansa o şeyi ortadan kaldırıp onsuz yaşamak bir trilyonun, dokuz yüz doksan dokuz milyar dokuz yüz doksan dokuz milyon dokuz yüz doksan dokuz bin dokuz yüz doksan dokuzu kadar daha kolay ve daha etkili bir yöntemdi. Bilimsel büyücü ultrameşhur Wuglu Effrafax, bir zamanlar kendisine bir yıl verilirse, büyük megadağ Magramal'ı tamamen görünmez hale getirebileceğini iddia ederek hayatı üzerine bahse girmişti.

Yılın büyük bir kısmını muazzam Lüks-O-Valfler ve Yansıtıcı-Sıfırlayıcılar ve Spektrum-Baypasmatikler arasında salınıp dans ederek geçirdikten sonra verilen sürenin dolmasına

yalnızca dokuz saat kaldığında bu işi başaramayacağını anlamıştı.

Bunun üzerine o ve arkadaşları, arkadaşlarının arkadaşları, arkadaşlarının arkadaşlarının arkadaşları ve onların büyük bir yıldızlararası taşıma şirketine sahip bazı daha az yakın arkadaşları hep birlikte, bugün tarihte yaygın olarak bir gecede yapılan en zor çalışma diye bilinen çabayı sarf ettiler; ki ertesi gün Magramal, pek tabii ki artık görünmez durumdaydı. Bununla birlikte Effrafax iddiayı –ve dolayısıyla hayatını da– kaybetti, çünkü –basitçe açıklamak gerekirse– işgüzar bir kontrol memuru (a) Magramal'ın olması gereken bölgede dolaşırken herhangi bir şeye çarpıp tökezlemememiş veya burnunu kırmamıştı ve (b) ortalıkta şüpheli görünen fazladan bir ay belirmişti.

Başka Birinin Sorunu alanıysa bundan çok daha basit ve çok daha etkilidir, üstelik bir yüzyıldan fazla bir zaman boyunca tek bir kalem pille çalışabilir. Bunun nedeni alanın işleyiş ilkesinin, kişilerin istemediği, beklemediği ya da açıklayamadığı bir şeyi görmemek konusundaki doğal eğilimlerine dayanmasıdır. Eğer Effrafax, dağı pembeye boyayıp üzerine de basit ve ucuz bir Başka Birinin Sorunu alanı dikmiş olsa, herkes dağın yanından geçip gidecek, çevresinden dolanacak, hatta üzerine tırmanacak, ama hiç kimse onun orada olduğunu fark edemeyecekti.

Slartibartfast'ın gemisiyle ilgili mesele tam da buydu. Rengi pembe değildi, ama öyle olsaydı bile, bu görüntüye dönük sorunlarının en önemsizi olacak ve insanlar onu bir şekilde yine de herhangi bir şey gibi görmezden gelecekti.

Geminin en olağanüstü yanı yönlendirici kanatçıklar, roket motorları, acil durum kapıları ve bunun gibi şeylerle bir parça uzay gemisine benzese bile aslında daha çok ters çevrilmiş küçük bir İtalyan bistrosunu andırmasıydı.

Ford ve Arthur gemiye hayretler içinde ve derinden incinmiş duygularla baktılar.

"Evet, biliyorum," dedi Slartibartfast, nefes nefese kalmış ve son derece endişeli bir halde onlara doğru telaşla yürürken, "ama bunun bir nedeni var. Gelin, hemen gitmemiz gerekiyor. Kadim kâbus geri döndü. Yok oluş hepimizle yüzleşiyor. Bir an önce buradan gitmeliyiz."

"Umarım güneşli bir yere gideriz," dedi Ford.

Ford ve Arthur Slartibartfast'ın ardından gemiye girdiler ve içerisi onları öylesine afallattı ki dışarıda daha sonra olup bitenlerden bütünüyle koptular.

Bir başka uzay gemisi, ama bu seferki gümüş renkli ve parlaktı, sessiz sedasız gökyüzünden aşağı süzülmüş ve bir teknolojik bale gösterisi yaparcasına uzun bacaklarını yavaşça, telaş etmeden çıkarmıştı.

Yavaşça toprağa kondu. Kısa bir rampa uzattı. Uzun boylu gri-yeşil bir şey canlı adımlarla dışarı çıktı, az önceki katliamda yaralananlara yardım etmeye çabalayan sahanın ortasındaki küçük topluluğa sokuldu. Sakin ve gösterişsiz bir otoriteyle önündeki insanları bir kenara iterek ümitsiz bir kan gölünün ortasında yatmakta olan, artık bu dünyaya ait herhangi bir ilacın şifa verebileceği noktanın çok ötesine geçmiş olduğu açıkça görülebilen ve son öksürüğünü öksürüp son nefesini alan bir adamın yanında durdu. Sessizce yanına çömeldi.

"Arthur Philip Deodat?" diye sordu.

Adam, gözlerinde ürkmüş bir şaşkınlık ifadesiyle ve halsizce başını sallayarak onayladı.

"Sen bi işe yaramaz salağın tekisin, bir hiçsin," diye fısıldadı yaratık. "Göçüp gitmeden önce bunu bilmen gerektiğini düşündüm."

5

Galaksi tarihiyle ilgili önemli gerçekler, no. 2: (*Günlük Yıldızlararası Haberci*'nin *Popüler Galaksi Tarihi* isimli kitaptan alınmıştır.)

Bu Galaksinin başlangıcından beri, büyük uygarlıklar öyle sık aralıklarla yükselmiş ve çökmüş, yükselmiş ve çökmüş, yükselmiş ve çökmüştür ki Galaksideki yaşamın

(a) deniz tutmasından –uzay tutması, zaman tutması, tarih tutması ya da buna benzer bir şeyden– muzdarip ve

(b) aptalca bir şey

olduğunu düşünmek epeyce ayartıcı bir yaklaşım haline gelmiştir.

6

Arthur'a sanki tüm gökyüzü ansızın bir kenara çekilip geçmelerine izin vermiş gibi gelmişti.

Kendi beyninin atomlarıyla kozmosun atomları birbirleri arasından akıyormuş gibi gelmişti.

Evrenin rüzgârıyla savruluyormuş ve o rüzgâr kendisiymiş gibi gelmişti.

Kendisi Evrendeki düşüncelerden biri, Evrense kendisinin bir düşüncesiymiş gibi gelmişti.

Lord's Kriket Sahası'ndaki insanlaraysa sık sık olduğu gibi bir başka Kuzey Londra restoranı açılıp kapanmış ve bu da Başka Birinin Sorunuymuş gibi gelmişti.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Arthur, gözle görülür bir huşuyla.

"Kalktık," dedi Slartibartfast.

Arthur ivmelendirme koltuğunda şaşkın bir hareketsizlik içinde yatmaktaydı. Uzay mı tutmuştu, yoksa aniden dindar biri mi olmuştu emin değildi.

"İyi hız yapıyor," dedi Ford, Slartibartfast'ın gemisinin az önceki performansından ne derece etkilendiğini gizlemek için başarısız bir girişimde bulunarak, "ama dekor bir rezalet."

Yaşlı adam bir iki saniye için cevap vermedi. Evi alevler içinde yanarken kafasında fahrenhaytı santigrata çevirmeye çalışan bir adam havasıyla aygıtlara bakmaktaydı. Sonra alnındaki çizgiler düzeldi ve gözleri bir an için önündeki geniş panoramik ekranda gümüş iplikler gibi akan yıldız karmaşasına çevrildi.

Dudakları bir şeyleri hecelemeye çalışıyormuş gibi kıpırdadı. Ansızın panik içinde kalan gözleri, ok gibi tekrar aygıtlara döndü, sonra yüzündeki ifade devamlı bir kaş çatışa dönüştü. Bir kez daha ekrana baktı. Kendi nabzını ölçtü. Alnındaki çizgiler bir an için derinleşti ve ardından gevşedi.

"Makineleri anlamaya çalışmak gerçekten bir hata," dedi, "beni endişelendirmekten başka bir işe yaramıyorlar. Ne diyordun?"

“Dekor,” dedi Ford. “Yazık olmuş.”

“Aklın ve Evrenin temel özünün derinliklerinde,” dedi Slartibartfast, “bunun da bir nedeni var.”

Ford çevresine sert bakışlarla göz attı. Bu sözlerin çok iyimser bir bakış açısı olduğunu düşündüğü belliydi.

Kabinin içi koyu yeşil, koyu kahverengi, koyu kırmızı renklerde sıkış tıkış ve loştu. Küçük bir İtalyan bistrosuyla olan anlatılmaz benzerliği giriş kapısında sona ermiyordu. Küçük ışık havuzları saksılardaki çiçekleri, parlak fayansları ve türlü türlü ne olduğu belirsiz pirinç süsleri aydınlatıyordu.

Rafya sarılı şişeler karanlıkta insanın üzerine her an atlayacakmış gibi görünüyordu.

Slartibartfast'ın aklını meşgul eden aygıtlar betona gömülmüş şişelerin dibine monte edilmiş gibi duruyorlardı.

Ford uzanıp onlara dokundu.

Sahte beton. Plastik. Sahte betona gömülmüş sahte şişeler.

Aklın ve Evrenin temel özünün derinliklerinin canı cehenneme diye düşündü kendi kendine, çöpten başka bir şey değildi bu. Diğer taraftan geminin hızının yanında kendi gemileri *Altın Kalp*'in elektrikli çocuk arabası gibi kaldığı da yadsınamazdı.

Koltuktan aşağı atladı. Üstünü başını silkeleyerek düzeltti. Kendi kendine bir şarkı mırıldanmakta olan Arthur'a baktı. Ekrana baktı ve bir şey anlayamadı. Slartibartfast'a baktı.

“Az önce ne kadar yol aldık?” dedi.

“Kabaca ...” dedi Slartibartfast, “Galaktik diskin neredeyse üçte ikisini aşmış olduğumuzu söyleyebilirim. Evet, sanırım kabaca üçte ikisi.”

"İlginç bir şey," dedi Arthur yavaşça, "insan Evrende ne kadar daha hızlı ve ne kadar uzağa giderse Evrendeki yeri de o kadar önemsiz görünüyor, ki bu da insanı bir uçsuz bucaksızlık hissiyle dolduruyor ya da sanki boşaltılmış bir ..."

"Evet, çok ilginç," dedi Ford. "Nereye gidiyoruz?"

"Evrenin," dedi Slartibartfast, "kadim bir kâbusuyla yüzleşmeye gidiyoruz."

"Bizi nerede bırakacaksın?"

"Bu konuda yardımınıza ihtiyacım olacak."

"O biraz zor. Bak, aslında bizi götürebileceğin ve hep birlikte eğlenebileceğimiz bir yer düşünmeye çalışıyorum, orada kafaları çekebilir ve belki de müthiş günahkâr bir müzik bile dinleyebiliriz. Bir dakika, hemen bakayım." *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'ni çıkardı ve içindekiler bölümünde seks, uyuşturucu ve rock and roll'la ilgili başlıklar arasında gezindi.

"Zamanın sisleri arasından bir lanet yükseliyor," dedi Slartibartfast.

"Evet, öyle sanıyorum," dedi Ford. "Hey," dedi, başlıklardan birini rastgele aydınlatırken, "Eccentrica Gallumbits, onunla hiç karşılaştınız mı? Erotikon Altı gezegeninin üç memeli fahişesi. Bazılarının dediğine göre kadının erojen bölgeleri asıl gövdesinden altı kilometre ötede başlıyormuş. Ben buna katılmıyorum, bence yedi kilometre öteden başlıyor."

"Öyle bir lanet ki," dedi Slartibartfast, "Galaksiyi yangınlar ve felaketler içine sürükleyecek ve belki de Evreni vakitsiz bir kıyamete götürecek. Çok ciddiyim," diye ekledi.

"Kötü bir zaman olacağa benziyor," dedi Ford, "Şansım yaver giderse o sırada durumu fark

edemeyecek kadar sarhoş olurum. İşte," dedi, parmağını *Rehber*'in ekranına bastırarak, "burası gerçek bir batakhane ve ben oraya gitmeliyiz diyorum. Sen ne dersin, Arthur? Mantralar mırıldanmayı bırak da söylediklerime biraz ilgi göster. Çok şey kaçırıyorsun."

Arthur koltuğunda doğruldu ve başını sağa sola salladı.

"Nereye gidiyoruz?" dedi.

"Kadim bir geceyle yüzleşmeye ..."

"Bırak o işi," dedi Ford. "Arthur, Galakside biraz eğlenmeye gidiyoruz. Hoşuna gitti mi bu fikir?"

"Slartibartfast'ın bu kadar endişeli göründüğü mesele ne?" dedi Arthur.

"Hiçbir şey," dedi Ford.

"Kıyamet," dedi Slartibartfast. "Gelin," diye ekledi, birden otoriter bir havaya bürünmüştü, "size göstermem ve anlatmam gereken çok şey var."

Dövme demirden yapılıp anlaşılmaz şekilde uçuş güvertesinin tam ortasına kurulmuş yeşil renkli spiral bir merdivene doğru yürüyerek basamakları tırmanmaya başladı. Arthur da kaşlarını çatarak onu izledi.

Ford'sa suratını asarak *Rehber*'i tekrar sırt çantasına tıkıştırıyordu.

"Doktorum benim sosyal hizmet bezlerimin pek gelişmediğini, ahlak kaslarımdaysa doğal bir yetersizlik olduğunu söylüyor," diye söylendi kendi kendine, "ve işte bu yüzden de Evren kurtarma görevlerinin dışında tutulmalıyım."

Yine de diğerlerinin peşinden isteksizce merdivenleri tırmandı.

Yukarıda karşılarına çıkan görüntü aptallıktan başka bir şey değildi ya da öyle görünüyordu. Ford başını sağa sola salladı, yüzünü elleri arasına gömdü ve çiçek saksılarından birine yaslanarak onun duvara çarpıp kırılmasına sebep oldu.

"Merkezi hesaplama bölgesi," dedi Slartibartfast ona aldırmadan, "burası gemiyi herhangi bir şekilde etkileyen her türlü hesaplamanın yapıldığı yer. Evet, neye benzediğini biliyorum, ama aslında bu gördüğünüz şey bir dizi yüksek karmaşıklıkta matematiksel fonksiyonun dört boyutlu topografik haritasıdır."

"Şakaya benziyor," dedi Arthur.

"Neye benzediğini biliyorum," dedi Slartibartfast ve onun içine girdi. O bunu yaparken Arthur'un kafasında bunun ne anlama gelebileceğine ilişkin ani bir ışık çakar gibi oldu, ama buna inanmayı reddetti. Evrenin böyle işlemesi mümkün değil, diye düşündü, mümkün değil. Bu, diye düşündü içinden, şey kadar saçma, şey kadar saçma ... karşılaştıracak bir şey bulamayıp bu düşünce hattından çıkmaya karar verdi. Çünkü düşünebildiği gerçekten saçma şeylerin çoğu çoktan gerçekleşmişti.

Bu da onlardan biriydi.

Kocaman cam bir kafesti ya da bir kutu – aslında bir oda.

İçinde bir masa vardı, uzun bir masa. Etrafında bir düzine kadar sandalye bulunuyordu, fırınlanarak şekillendirilmiş ahşap sandalyeler. Üzerinde, kusursuzca hesaplanarak matematiksel konumlarına yerleştirilmiş gibi görünen birkaç sigara yanığıyla lekelenmiş kırmızı beyaz kareli bir masa örtüsü vardı.

Masa örtüsünün üzerinde de bir düzine kadar yarısı yenmiş İtalyan yemeği, yarısı yenmiş ekmek dilimleri ve robotların durmaksızın yerinden oynatarak oynadığı yarı dolu şarap kadehleri bulunuyordu.

Her şey yapaydı. Bir robot servis garsonu, bir robot şarap garsonu ve bir robot şef garson robot müşterilere hizmet etmekteydi. Mobilyalar yapaydı, masa örtüsü yapaydı, yemeğin her bir parçası, örneğin bir *pollo sorpesso*, gerçekten o olmadığı halde, gerçeğinin sahip olduğu tüm mekanik özelliklere sahipti.

Hepsi birlikte küçük bir dans gösterisinin parçasıydılar – sürekli şiddetin kıyısında salınan, ama aslında hiçbir sonuca ulaşmayan menülerin, hesap pusulalarının, cüzdanların, kredi kartlarının, saatlerin, kalemlerin ve kâğıt peçetelerin ustalıkla idare edilmesini içeren karmaşık bir rutindi bu.

Slartibartfast aceleyle içeri girdi ve şef garsonla tembel tembel konuşmaya başladı. Bu sırada müşteri robotlardan birisi kız meselesi yüzünden başka bir herife neler yapacağını anlatarak yavaş yavaş masanın altına kaydı.

Böylece boşalan yere oturan Slartibartfast menüye alıcı gözle baktı. Masanın çevresindeki rutinin temposu belli belirsiz hızlandı. Tartışmalar başladı. Müşteriler birbirlerine peçeteler üzerinde bir şeyler ispatlamaya çalışmaktaydı. Birbirlerine öfkeyle el kol hareketleri yapmaya ve birbirlerinin yediği tavuk parçalarını incelemeye başladılar. Garsonun eli hesap pusulası üzerinde bir insan elinin başarabileceğinden ve insan gözünün izleyebileceğinden daha hızlı hareket

etmeye başladı. Hızı daha da arttı. Kısa bir süre sonra gruba olağanüstü ve ısrarlı bir kibarlık hâkim oldu, birkaç saniye içinde de aniden bir uzlaşma noktasına ulaşılır gibi olmuştu. Gemi yeni bir titreşimle titredi.

Slartibartfast camlı odadan dışarı çıktı.

"Bistromatik," dedi. "Bilim ötesinde kullanılabilecek bilinen en etkili hesaplama gücü. Haydi gelin, Bilgilendirici Görüntüler Merkezi'ne gidelim."

Hızla yürüyüp gitti ve onları da şaşkınlık içinde peşinden sürükledi.

7

Bistromatik Motoru yıldızlararasındaki uçsuz bucaksız mesafeleri İhtimalsizlik Faktörleriyle zaman kaybetmeksizin aşabilmenin yeni ve harikulade bir yoludur.

Basitçe söylemek gerekirse, bistromatik, rakamların davranışlarını anlamakta çığır açacak yeni bir yöntemdir. Einstein nasıl zamanın mutlak olmayıp gözlemcinin uzaydaki hareketlerine, uzayın da mutlak olmayıp gözlemcinin zaman içindeki hareketlerine bağlı olduğunu saptadıysa, şimdi de rakamların mutlak değil, gözlemcinin restoranlardaki hareketlerine bağlı olduğu keşfedilmişti.

Birinci mutlak olmayan rakam masanın kaç kişi için rezerve edildiğidir. Bu rakam restorana edilecek ilk üç telefon işlemi süresinde değişecek ve daha sonra restorana gerçekten gelenlerin veya bu gelenlere tiyatro/maç/parti/konser sonrası katılanların ya da orada başka kimlerin de olduğunu gördükten sonra

geri dönenlerin sayısıyla hiçbir görünür bağlantısı olmayacaktır.

İkinci mutlak olmayan rakam bildirilen varış saatidir ki günümüzde artık kavramların en tuhafı olarak kabul edilmektedir, o bir karşıcinsdışındalık ya da varlığı yalnızca kendinden başka bir şey olarak tanımlanabilen bir sayıdır. Diğer bir deyişle, bildirilen varış saati, grubun herhangi bir üyesinin restorana varabilmesinin imkânsız olduğu tek saattir. Bu noktada karşıcinsdışındakiler, istatistik ve muhasebe de dahil olmak üzere matematiğin birçok dalında ve Başka Birinin Sorunu alanı mühendisliğindeki temel denklemleri kurmakta yaşamsal bir rol oynar.

Mutlak olmama kavramının üçüncü ve en gizemli kısmıysa hesap pusulası üzerinde yer alan maddelerin sayısı, her bir maddenin tutarı, masada oturanların sayısı ve her birinin ödemeye hazır olduğu para miktarı arasındaki ilişkide saklıdır. (Yanında gerçekten belli bir miktar para getirmiş olanların sayısıysa bu alanın yalnızca bir yan olgusudur.)

Bu noktada daha önce ortaya çıkan şaşırtıcı farklılıkları ciddiye alan olmadığından bunlar yüzyıllar boyunca araştırılmadan kalmıştır. O zamanlar bu farklılıklar nezaket, kabalık, terbiyesizlik, gösteriş düşkünlüğü, yorgunluk, duygusallık ya da saatin geç olması gibi şeylere indirgenir ve ertesi sabah da tamamen unutulurlardı. Elbette ki bu uyumsuzluklar hiçbir zaman laboratuvar şartları altında incelenmemişti, çünkü onlar hiçbir zaman laboratuvarlarda –en azından saygın laboratuvarlarda– meydana gelmemişlerdi.

Sonuç olarak şaşırtıcı gerçek ancak cep bilgisayarlarının keşfedilişiyle ortaya çıkmıştı, ki o da şuydu:

Restoranların sınırları içinde yazılan faturalara yazılmış rakamlar, Evrenin diğer bölgelerinde her-

hangi bir kâğıt üzerine yazılan rakamlarla aynı matematik kurallarına bağlı değildir.

Tek başına bu gerçek bilim dünyasını sarsmaya yetmiş ve tam anlamıyla bir devrim gerçekleştirmişti. Birçok iyi restoranda öyle çok matematik konferansı yapılmaya başlanmıştı ki, o kuşağın en iyi beyinlerinin pek çoğu aşırı yeme ve kalp krizi sonucu ölmüş, bu yüzden de matematik bilimi yıllarca geri kalmıştı.

Bununla birlikte, yeni yaklaşımın önemi de yavaş yavaş anlaşılmaya başlanmıştı. Başlangıçta, bunlar fazlasıyla katı, fazlasıyla delice, fazlasıyla sokaktaki adamın söyleyebileceği türden, "Ha, evet, bunu ben de söyleyebilirdim," gibi şeylerdi. Daha sonra "Etkileşimli Öznelik Taslakları" cinsinden deyişler keşfedilmemiş ve herkes rahatlayarak hayatına devam edebilmişti.

Belli başlı araştırma enstitülerinin çevresinde dolanarak, Evrenin yalnızca, kendi kendisinin bir uydurması olduğu anlamına gelen tuhaf şarkılar söylemeyi âdet edinmiş küçük keşiş gruplarına sokak tiyatrosu kurmaları için ödenek verilmiş, keşişler de oradan gitmişti.

8

"Uzay yolculuğunda, anlarsınız ya," dedi Slartibartfast, bir yandan da Bilgilendirici Görüntüler Merkezi'ndeki birtakım aygıtları karıştırırken, "uzay yolculuğunda ..."

Durdu ve etrafına bakındı.

Bilgilendirici Görüntüler Merkezi, merkezi hesaplama alanının görsel biçimsizliklerinden sonra iç ferahlatıcı bir mekândı. İçinde hiçbir şey yoktu. Ne bir bilgi ne de bir görüntü, yalnızca kendileri, beyaz duvarlar ve sanki Slartibart-

fast'ın bulamadığı bir şeye bağlanması gerekiyormuş gibi görünen birkaç küçük aygıt.

"Evet?" diye üsteledi Arthur. Slartibartfast'ın aceleciliği ona da bulaşmıştı, ama bu acelecilikle ne yapacağını bilemiyordu.

"Evet, ne?" dedi yaşlı adam.

"Bir şey diyordun?"

Slartibartfast ona keskin bir bakış attı.

"Rakamlar," dedi "korkunçtur." Yeniden aranmaya başladı.

Arthur bilmiş bir tavırla kendi kendine başını öne doğru sallamaktaydı. Bir süre sonra bununla bir yere varamadığını fark etti ve "Ne?" diye sormaya karar verdi.

"Uzay yolculuğunda," diye tekrarladı Slartibartfast, "bütün rakamlar korkunçtur."

Arthur tekrar başını öne doğru salladı ve etrafına bakınıp yardım için Ford'u aradı, ama Ford o sırada surat asma pratiği yapıyor ve bunda da epey ustalaşıyordu.

"Ben yalnızca," dedi Slartibartfast bir iç çekişle, "sizi, gemiyle ilgili bütün hesaplamaların neden bir garsonun hesap pusulasında yapılmış olduğunu sorma zahmetinden kurtarmaya çalışıyordum."

Arthur kaşlarını çattı.

"Neden," dedi, "gemiyle ilgili bütün hesaplamalar bir garso–"

Durdu.

"Çünkü uzay yolculuğunda bütün rakamlar korkunçtur," dedi Slartibartfast.

Derdini anlatamadığını görebiliyordu.

"Dinle," dedi. "Bir garsonun hesap pusulasındaki rakamlar dans eder. Bu durumla daha önce karşılaşmış olmalısın."

"Yani ..."

"Bir garsonun hesap pusulasında," dedi Slartibartfast, "gerçek ile gerçekdışı, öyle temel bir düzeyde çarpışırlar ki biri diğeri haline gelir ve belirli parametreler içinde her şey mümkün olur."

"Ne parametreleri?"

"Bunu söylemek imkânsız," dedi Slartibartfast. "İşte meselelerden biri de bu. Garip ama gerçek. En azından ben, garip olduğunu düşünüyorum," diye ekledi, "ve onun aynı zamanda da gerçek olduğu konusunda bana güvence verildi."

Tam o anda duvarda arayıp durduğu yarığı buldu ve elinde tuttuğu aygıtı oraya taktı.

"Telaşlanmayın," dedi, ama ardından kendisi ani bir telaşa kapılarak aygıta hızlı bir bakış fırlatıp geriye sıçradı, "bu ..."

Onun ne dediğini duymadılar, çünkü tam o anda çevrelerinde beliriveren ve Midlands'teki küçük bir sanayi şehri büyüklüğünde olan bir yıldız savaş gemisi yıldız lazerleri cayır cayır yanar bir halde, geceyi parçalayarak onlara doğru atıldı.

Yakıcı ışınların yarattığı bir kâbus fırtınası karanlığı dağladı ve hemen arkalarındaki gezegenden büyükçe bir parça kopardı.

Gözleri yuvalarından fırladı, ağızları bir karış açıldı, ama çıt çıkaramadılar.

9

Başka bir dünya, başka bir gün, başka bir şafak.

Sabahın erken saatlerinin gümüş rengi incecik ışıkları sessizce belirmeye başlamıştı.

Patlayan milyarca trilyon tonluk süpersıcak hidrojen çekirdeği yavaşça ufukta yükselerek küçük, soğuk ve hafif nemli görünmeyi başardı.

Işığın adeta yüzdüğü her şafak vaktinde büyülü bir olasılık anı vardır. Yaratılış tam o sırada nefesini tutmuştur.

Sqornshellous Zeta'da bu an yine her zamanki gibi kazasız belasız geçip gitti.

Sis bataklığın yüzeyine asılı duruyordu. Bataklık ağaçlarının rengi bu yüzden gri görünüyor ve uzun kamışlar ayırt edilemiyordu. Sis, sanki tutulmuş bir nefes gibi havada asılıydı.

Hiçbir şey hareket etmiyordu.

Ortalık sessizdi.

Güneş sisle yorucu bir savaşa girişmişti, şurayı birazcık ısıtmaya, oraya bir parça ışık vermeye çalışıyordu, ama anlaşılan bugün de gökyüzünde sıkıcı ve uzun bir yolculuk yapacaktı.

Hiçbir şey hareket etmiyordu.

Uzun bir sessizlik.

Hiçbir şey hareket etmiyordu.

Sessizlik.

Hiçbir şey hareket etmiyordu.

Sqornshellous Zeta'da bütün bir günün böyle geçmesi fazlasıyla olağandı ve aslında bugün de öyle bir gün olacaktı.

On dört saat sonra güneş ümitsizlik ve tam bir boşa kürek çekme duygusu içinde karşı ufkun ardına çekildi.

Birkaç saat sonra tekrar göründü, omuzlarını doğrulttu ve yeniden gökyüzüne tırmanmaya başladı.

Bununla birlikte, bu sefer bir şeyler olmaktaydı. Az önce bir şilte bir robota rastlamıştı.

"Merhaba, robot," dedi şilte.

"Pöh," dedi robot ve uğraştığı işi sürdürmeye, yani küçücük bir daire içinde ağır ağır yürümeye devam etti.

"Mutlu musun?" dedi şilte.

Robot durdu ve şilteye baktı. Alaycı bir bakıştı bu. Açıkça görülüyordu ki çok aptal bir şilteydi bu. Şilte de kocaman açılmış gözlerle ona bakıyordu.

Bütün şiltece şeylere karşı duyduğu genel hoşnutsuzluğu ifade ettiği trilyonda bilmem kaçlık bir duraksama süresinin ardından robot minik bir çember çizerek yürümeye devam etti.

"Sohbet edebiliriz," dedi şilte, "bunu ister miydin?"

Bu büyük bir şilteydi ve herhalde kalitesi de yüksek olmalıydı. Aslında o günlerde çok az şey üretiliyordu. Çünkü içinde yaşadığımız Evren gibi sonsuz büyüklükteki bir ortamda, hayal edilebilecek şeylerin çoğu ve hayal edilmese daha iyi olacak pek çok şey bir yerlerdeki toprakta yetişiyordu. Kısa bir süre önce ağaçlarının çoğunda meyve yerine cırcırlı tornavidaların yetiştiği bir orman keşfedilmişti. Cırcırlı tornavida meyvesinin yaşam döngüsü ilginç mi ilginçti. Bu meyve ağaçtan toplandıktan sonra içinde yıllarca rahatsız edilmeden yatabileceği tozlu ve karanlık bir çekmeceye ihtiyaç duyar. Bir süre sonra, bir gece ansızın kuluçkadan çıkar, ufalanıp toza dönüşen dış derisinden sıyrılır; her iki ucunda çıkıntılı kenarları, bir tür sırtı ve bir tür vida deliği bulunan ve tek kelimeyle tanımlanamaz küçük metal bir nesnedir artık. Bu nesne bulunduğunda hemen bir tarafa atılır, çünkü kimse onun ne işe yara-

dığını bilmez. Doğanın bu konu üzerinde sınırsız bilgeliğiyle çalışmakta olduğu tahmin edilmektedir.

Şilteler için de yaşamın ne anlama geldiğini bilen yoktu. Onlar kocaman, dost tavırlı, yaylı yaratıklardı ve Sqornshellous Zeta'nın bataklıklarında kendi hallerinde sessiz sedasız yaşayıp gidiyorlardı. Çoğu yakalanıyor, kesilip biçiliyor, kurutuluyor, gemilerle uzaklara gönderiliyor ve üzerlerinde uyunuyordu. Görünüşe bakılırsa hiçbiri de bu duruma aldırmıyor ve hepsi de kendisini Zem olarak adlandırıyordu.

"Hayır," dedi Marvin.

"Benim adım Zem," dedi şilte, "biraz havadan konuşabilirdik."

Marvin yorucu dairesel yürüyüşüne bir kez daha ara verdi.

"Bu sabah açıkça görüldü ki," diye belirtti gözlemini, "çiy taneleri son derece rahatsız edici bir gürültüyle düştüler."

Kaldığı yerden yürüyüşüne devam etti, sanki bu sohbetsel patlama sonucunda kederin ve kasvetin yepyeni doruklarına ulaşmış gibiydi. Usandırıcı bir inatla ağır aksak yürüyüşünü sürdürmekteydi. Eğer dişleri olsaydı şu sırada onları gıcırdatıyor olacaktı. Ama yoktu. Gıcırdatmadı. Yürüyüşü bütün hislerini ifade etmeye yetiyordu.

Şilte etrafta foşuldayıp dolanıyordu. Bu, yalnızca bataklıklardaki canlı şiltelerin yapabildiği bir şeydi ve bunu ifade eden sözcüğün yaygın olarak kullanılmayışının nedeni de buydu. Şilte sempatik hareketlerle foşulduyor, böyle yaparken de epeyce bir miktar su kütlesini yerinden oynatıyordu. Hoş ve sevimli bir tavırla suda bir-

kaç hava kabarcığı bile çıkardı. Sisli havayı beklenmedik bir şekilde delmeyi başaran zayıf bir güneş ışığı şiltenin mavi beyaz çizgileri üzerinde bir an için pırıldadı ve yaratığın bir an için keyifle gevşemesini sağladı.

Marvin ağır ve zahmetli yürüyüşünü sürdürüyordu.

"Sanırım, senin aklına bir şey takılmış," dedi şilte, höpüldeyerek.

"Hayal edebileceğinden çok daha fazla şey," dedi kederli bir sesle Marvin. "Her türlü zihinsel etkinlik için sahip olduğum kapasite uzayın sonsuz uzaklıkları kadar sınırsızdır. Ama ne yazık ki mutluluk kapasitem buna dahil değil."

Ağırlığını adımlarına vererek güm güm yürüdü.

"Benim mutluluk kapasitemi," diye ekledi, "bir kibrit kutusuna sığdırabilirsin, hem de içindeki kibritleri bile çıkarmadan."

Şilte ofuladı. Bu, bataklıkta yaşayan canlı bir şiltenin kendisini çok duygulandıran kişisel bir trajedi öyküsü dinlediğinde çıkardığı sestir. Bu sözcük ayrıca *Gelmiş Geçmiş Tüm Diller İçin Ultrakapasiteli Maksimegalon Sözlüğü*'ne göre aynı zamanda Holloplu Lord High Sanvalvwag'ın ikinci kez karısının doğum gününü unuttuğunu fark ettiğinde çıkardığı ses anlamına da gelir. Ama gelmiş geçmiş tek Holloplu Lord High Sanvalvwag olduğu ve o da hiç evlenmediği için bu sözcük kullanılsa bile yalnızca olumsuz ya da spekülatif anlamda kullanılır ve bu nedenle de *Ultrakapasiteli Maksimegalon Sözlüğü*'nün, mikro baskısını taşımak için gereken kamyon filosunu tutmaya değmeyeceği fikrinde olanların sayısı gün geçtikçe artmaktadır. İşin tuhafı bu sözlükte basitçe

"höpüldeyen bir şey gibi davranan" anlamına gelen "höpüldedi" sözcüğü bulunmamaktadır.

Şilte yeniden ofuladı.

"Diyotlarında derin bir umutsuzluk seziyorum," diye konuşkanladı ('konuşkanlamak' sözcüğünün anlamını öğrenmek için *Sqornshellous Bataklık-konuşması*'nın bir kopyasını az satılan kitapları indirimli fiyatla pazarlayan bir kitapçıdan ya da onun yerine Üniversite'nin çok değerli park alanlarını tekrar kazanmak için memnuniyetle elinden çıkarmak isteyeceği *Ultrakapasiteli Maksimegalon Sözlüğü*'nün bir baskısını almanız gerekmektedir) "ve bu beni kederlendiriyor. Daha fazla şiltece davranmalısın. Bizler bataklıkta sakin ve münzevi hayatlar sürdürüyoruz. Burada foşuldamaktan, konuşkanlamaktan ve ıslaklığı oldukça höpüldetici bir şekilde yaşamaktan memnunuz. Bazılarımız öldürülüyor, ama hepimizin adı Zem ve bu sayede hangimizin gittiğini anlamıyor, böylece de ofulamayı asgari seviyede tutabiliyoruz. Sen niye daireler çizerek yürüyorsun?"

"Çünkü bacağım sıkıştı," dedi Marvin kısaca.

"Bana kalırsa," dedi şilte şefkatle bacağı incelerken, "bu bacak epey kötü durumda."

"Haklısın," dedi Marvin, "kötü durumda."

"Yazık," dedi şilte.

"Sanırım öyle," dedi Marvin, "ve aynı zamanda da sanıyorum ki takma bacaklı bir robot fikrini pek eğlendirici bulmazsın. Daha sonra arkadaşların Zem ve Zem'i gördüğünde onlara da anlatırsın, eğer onları tanıyor olsaydım buna güleceklerine bahse girerdim, ama elbette ki tanımıyorum – sadece diğer organik canlı türleri-

ni tanıdığım kadarıyla tanıyorum, yani isteme-diğim kadar iyi tanıyorum. Ah, ah, hayatım bir kutu sonsuz vida dişlisinden başka bir şey değil."

Yeniden, çamurun içinde dönen, ama bir şekilde sıkışmış görünen ince çelik takma bacağının çevresinde minik bir daire çizdi.

"Peki, ama neden durmadan dönüp duruyorsun?" dedi şilte.

"Yalnızca durumu açıklamak için," dedi Marvin ve dönmeye devam etti.

"Amacının anlaşıldığını var say, sevgili dostum," diye şıkıdı şilte, "tut ki anlaşıldı."

"Yalnızca bir milyon yıl daha," dedi Marvin, "su gibi geçecek bir milyon yıl. Sonra aynı hareketi geriye doğru deneyebilirim. Sırf değişiklik olsun diye, anlarsın ya."

Şilte yaylarının ta en derinlerinde, robotun kendisine bu boş ve zahmetli yürüyüşü ne kadar zamandır sürdürdüğünün sorulması için can attığını hissedebiliyordu, onun için yine usulca şıkıyarak sordu.

"Şey, sadece bir nokta beş milyonun biraz üzerinde bir zamandan beri," dedi Marvin hafiften çalım satarak. "Bana hiç sıkılıp sıkılmadığımı da sor, haydi sor."

Şilte sordu.

Marvin soruyu duymazdan geldi ve yorucu yürüyüşünü biraz daha önemseyerek turuna devam etti.

"Bir keresinde bir konuşma yapmıştım," dedi birdenbire ve konuyla hiçbir bağlantısı olmaksızın. "Bu konuyu durup dururken niye açtığımı hemen anlamayabilirsin, ama bunun nedeni beynimin olay yaratacak kadar hızlı çalışıyor

olmasında ve kabaca bir hesaplamayla senden otuz milyar defa daha zekiyim. Dur sana bir örnek vereyim. Bir sayı düşün, herhangi bir sayı."

"Eee, beş," dedi şilte.

"Yanlış," dedi Marvin. "Gördün mü?"

Şilte bundan müthiş etkilenmiş ve hiç de küçümsenmeyecek bir zekâ karşısında olduğunu fark etmişti. Yosunlarla kaplı küçük ve sığ su birikintisinde heyecanlı küçük dalgacıklar oluşturarak boylu boyunca selvilendi.

Huupladı.

"Anlat," diye üsteledi, "bir zamanlar yaptığın o konuşmadan söz et, duymak istiyorum."

"Çok kötü karşılanmıştı," dedi Marvin, "bunun çeşitli nedenleri vardı. Konuşmamı orada," diye devam ederken durdu, pek iyi durumda olmayan, ama sol tarafına kaynakla tutturulmuş kolundan daha iyi durumda olan koluyla beceriksizce işaret etti, "neredeyse bir buçuk kilometre kadar ötede yapmıştım."

Elinden geldiği kadar düzgün bir şekilde işaret etmeye çalışarak ve bunun elinden gelenin en iyisi olduğunu açıkça belli ederek sisin içinde, kamışların ötesinde, bataklığın herhangi bir yerinden hiçbir farkı olmayan bir yerini gösterdi.

"Orada," diye tekrarladı. "O zamanlar ünlü biri sayılırdım."

Şilteyi bir heyecan sarmıştı. Sqornshellous Zeta'da bir konuşma yapıldığını hiç duymamıştı, hele ünlü biri tarafından kesinlikle hiç. Sırtından boylu boyunca bir ürperme geçerken üzerinden sular damlamadı.

Şiltelerin çok çok nadiren yeltendikleri bir şey yaptı. Bütün gücünü toplayarak dikdörtgen şek-

lindeki vücudunu geri çekti ve havaya sıçrayıp birkaç saniye kendisini havada tutarak kamışların ötesindeki Marvin'in işaret ettiği yeri sislerin arasından görmeye çalıştı. Pek de hayal kırıklığına uğramadan oranın bataklığın herhangi bir yerinden hiçbir farkı olmadığını kavradı. Sarf ettiği gayret onun için çok fazlaydı ve Marvin'i pis kokulu bir çamur, yosun ve yabani ot sağanağına tutarak tekrar küçük havuzuna gömüldü.

"Kısa bir süre için ünlü biriydim," diye kederli bir sesle hayıflandı robot, "alev alev yanan bir güneşin tam kalbinde ölmek kadar iyi bir kaderden bana acılar veren mucizevi kurtuluşum sayesinde. Kurtuluşumun ne kadar kıl payı olduğunu," diye ekledi, "şu anki halime bakıp tahmin edebilirsin. Bir hurda metal tüccarı tarafından kurtarılmışım, düşünsene. Böyle bir beyne sahip olan ben ... neyse, boş ver."

Birkaç saniye çılgınca zorlanarak yürüdü.

"Bana bu bacağı uyduran da oydu. Nefret edilecek bir durum, değil mi? Beni bir Zihin Bahçesine sattı. Bahçenin yıldızı bendim. Bir kutunun üzerine oturup hikâyemi anlatıyordum ve ziyaretçiler de bu arada bana biraz neşelenip olumlu düşünmem gerektiğini söylüyorlardı. 'Küçük robot, bize biraz gülümse,' diye sesleniyorlardı bana, 'haydi bize bir gülücük ver.' Ben de onlara yüzümün gülümseyebilmesi için bir atölyede İngiliz anahtarıyla birkaç saat geçirmeye ihtiyacım olduğunu söylüyordum ve bu çok tutuluyordu."

"Şu konuşma," diye üsteledi şilte. "Bataklıkta yaptığın konuşmayı duymak için can atıyorum."

"Bataklığı boydan boya geçen bir köprü inşa edilmişti. Siberyapılandırılmış bir hiperköprü,

yüzlerce kilometre uzunluğunda, küçük iyon arabalarını ve şilepleri bataklığın üzerinden aşırmak için."

"Bir köprü mü?" diye sordu şilte. "Burada bataklıkta?"

"Bir köprü," diyerek onayladı Marvin, "burada bataklıkta. Sqornshellous sisteminin ekonomisini canlandıracaktı. Sqornshellous sisteminin bütün ekonomisini köprünün inşasına harcadılar. Benden de köprünün açılışını yapmamı istediler. Zavallı aptallar."

Sisin içinden püskürtülüyormuş gibi yayılan incecik ve hafif bir yağmur başladı.

"Platforma çıktım. Köprü arkamda ve önümde yüzlerce kilometre boyunca uzayıp gidiyordu."

"Işıldıyor muydu?" diye heyecanla sordu şilte.

"Işıldıyordu."

"Kilometrelerce uzaklığı muhteşem bir şekilde kucaklıyor muydu?"

"Kilometrelerce uzaklığı muhteşem bir şekilde kucaklıyordu."

"Gümüş bir iplik gibi çok uzaklara, sisin görünmeyen derinliklerine doğru uzanıyor muydu?"

"Evet," dedi Marvin. "Hikâyeyi dinlemek istiyor musun?"

"Yaptığın konuşmayı dinlemek istiyorum," dedi şilte.

"Şöyle dedim. Dedim ki: 'Bu köprüyü açmak benim için büyük bir zevk, onur ve ayrıcalık, ama bunu yapamam çünkü yalan devrelerimin hepsi bozuk. Hepinizden nefret ediyor ve hepinizi aşağılıyorum. Şimdi bu talihsiz siberyapının, üzerinden nedensiz yere geçecek herkesin düşüncesizce

tecavüzüne açıldığını ilan ediyorum.' Ve kendimi köprüyü açacak olan devrelere bağladım."

Marvin, o anı hatırlayarak duraksadı.

Şilte ohaladı ve üpredi. Foşuldadı, huupladı, selvilendi; bu sonuncuyu özellikle höpüldeyen bir tavırla yaptı.

"Yazık," diye vayladı sonunda, "muhteşem bir olay mıydı peki?"

"Makul ölçüde muhteşemdi. Binlerce kilometre uzunluğundaki köprünün tamamı o anda kendiliğinden, panldayan direklerini katladı ve ağlayarak bataklığa battı, üzerindeki herkesi de birlikte götürdü."

Sanki yüz binlerce kişi beklenmedik bir anda hep bir ağızdan "hop" demiş gibi sohbet kederli ve korkunç bir şekilde kesildi, bir grup beyaz robot rüzgârda askeri bir düzen içinde sürüklenen gelincik tohumları gibi gökyüzünden indi. Şiddet dolu bir anda ansızın hepsi birden bataklıktaydı. Marvin'in takma bacağını çekiştirip çıkardılar, sonra yine gemilerine döndüler ve gemi "vuup" sesi çıkardı.

"Nelerle uğraştığımı görüyorsun değil mi?" dedi Marvin, ağzı açık ohalayan şilteye.

Bir saniye sonra, robotlar başka bir şiddet olayı için ansızın geri döndüler. Bu kez ayrıldıklarında, şilte bataklıkta tek başına kalmıştı. Şaşkınlık ve panik içinde ortalıkta foşulduyordu. Neredeyse korkudan yatağa düşecekti. Kamışların üzerinden bakabilmek için uzandı, ama görecek bir şey yoktu, ne robot, ne ışıldayan köprü, ne de gemi, yalnızca kamışlar. Sesleri dinledi, ama asık suratlı bataklık boyunca esen rüzgârda, yarı deli etimologların uzaktan uzağa –artık kulağa tanıdık gelen– birbirlerine seslenişleri dışında çıt yoktu.

10

Arthur Dent'in bedeni fırıl fırıl dönüyordu.

Etrafını çevreleyen Evren milyonlarca pırıltılı parçacığa bölünmüş ve kopan her bir parçacık, gümüş renkli yüzeyinde yakıcı bir alev ve yıkımdan oluşan felaketi yansıtarak boşluk içinde sessizce dönmeye başlamıştı.

Sonra Evrenin ötesindeki siyahlık patladı, siyahlığın her bir parçacığı cehennemin kızgın dumanlarıydı.

Derken Evrenin ötesindeki siyahlığın ötesindeki hiçlik patlayıp püskürdü ve parçalanmış Evrenin ötesindeki siyahlığın ötesindeki hiçliğin ötesinde kocaman laflar eden kocaman bir adamın karanlık silueti vardı.

"İşte, bunlar," dedi görüntü, oturduğu kocaman koltukta konuşarak, "Krikkit Savaşlarıydı. Yani Galaksimizin yaşadığı gelmiş geçmiş en büyük felaket. Burada yaşadıklarınız..."

Slartibartfast süzülerek yanlarından geçerken elini salladı.

"Bu yalnızca bir belgesel," diye seslendi. "Üstelik iyi bir bölüm de sayılmaz. Çok özür dilerim, geriye sarma düğmesini bulamıyorum ..."

" ... milyarlarca ve milyarlarca masum ..."

"Şu anda sakın," diye seslendi Slartibartfast, tekrar yanlarından geçerken, bir yandan da Bilgilendirici Görüntüler Merkezi'nin duvarına taktığı ve aslında hâlâ orada takılı olan şeyi deli gibi kurcalıyordu, "herhangi bir şey satın almayı kabul etmeyin."

" ... halkın, yaratıkların, dost olduğunuz varlıkların ..."

Müzik iyice yükseldi – her şey gibi müzik ve akorlar da kocamandı. Adamın arkasında girdaplanarak dönüp duran kocaman sisin içinden üç uzun sütun yavaşça yükseldi.

" ... yaşadığı, geçirdiği – ya da genellikle geçiremediği şeyler. Bunu bir düşünün, dostlarım. Unutmayalım ki – ve birazdan ben daima hatırlamamızı sağlayacak bir yol önereceğim – Krikkit Savaşlarından önce Galaksimiz zor bulunan ve harika bir şeydi, yani mutlu bir Galaksiydi."

Bu noktada uçsuz bucaksız müzik genişledikçe genişliyordu.

"Mutlu bir Galaksi, dostlarım, tıpkı Wikkit Kapısı[1] sembolünün temsil ettiği gibi!"

Üç sütun artık açıkça görülebiliyordu; üstlerinde iki çapraz parça bulunan üç uzun sütun, Arthur'un aptallaşmış zihnini iyice salaklaştıracak kadar tanıdıktı.

"Üç sütun," diye gürledi adam. "Galaksinin Gücünü ve Kudretini simgeleyen Çelik Sütun!"

Projektörler çelik ya da ona çok benzer bir şeyden yapıldığı açıkça görülebilen soldaki sütun üzerinde bir aşağı bir yukarı gezinerek çılgın danslar yaptı. Müzik zonkladı ve gürledi.

"Galaksideki Bilim ve Akıl güçlerini simgeleyen," diye ilan etti adam, "Pleksiglas Sütun!"

---

1 *Wikkit Kapısı*: Kriket oyununda kullanılan ve deri kaplı topun fırlatıldığı –toprağa dikilmiş– üç sopayla bunların üzerine konulan iki küçük ahşap çubuktan oluşan kaleye, İngilizcede *wicket* deniyor ve görünüşe göre burada DNA bir sözcük oyunu yapıyor. Bu arada İngilizceye ait gelişmiş sözlüklerde "*wicket gate*: büyük bir kapının içindeki küçük bir kapı" şeklinde bir alt madde var –ed.n.

Başka projektörler sağ taraftaki şeffaf sütun üzerinde egzotik bir şekilde aşağı yukarı gezinerek şeffaf sütunun içinde çarpıcı desenler çiziyorlardı ve Arthur Dent'in midesinde açıklanamaz ve ani bir dondurma yeme arzusu oluştu.

"Ve," diye devam etti gürleyen ses, "Doğanın ve Maneviyatın güçlerini simgeleyen," ses burada harikulade duygular yüklenerek belli belirsiz boğuklaştı, "Ahşap Sütun."

Işıklar ortadaki sütunu bulmuştu. Müzik sözle anlatılamayan duyguların hüküm sürdüğü alanlara doğru cesurca tırmandı.

"Aralarında da onları destekleyen," ses tırmanıyor ve en yüksek noktasına yaklaşıyordu, "Refahın Altın Çubuğu ile Barışın Gümüş Çubuğu!"

Artık bütün yapı göz kamaştırıcı bir ışık seline boğulmuş ve bereket versin müzik de fark edilebilme sınırlarının çok ötesine geçmişti. Üç sütunun tepesinde pırıl pırıl parlayan iki çubuk oturtulmuştu. Onların da üzerinde kızlar oturuyor gibi görünüyordu ya da belki bunların melek yerine geçmesi istenmişti. Gerçi genelde melekler bu kızlardan daha giyinik olarak temsil edilirdi ya.

Ansızın, herhalde Kozmos olması gereken yerde, dramatik bir sessizlik oldu ve ışıklar karardı.

"Galakside tek bir dünya bile," diye heyecanla titredi adamın uzman sesi, "tek bir uygarlaşmış dünya bile yoktur ki bu sembol orada bugün bile saygı görmesin. Bu sembol ilkel dünyalarda bile ırkların anılarında varlığını korumaktadır. Krikkit güçlerinin yok ettiği şey işte buydu ve şimdi onların dünyasını ebediyetin sonuna kadar kilit altında tutan da odur!"

Ve gösterişli bir hareketle adam elinde Wikkit Kapısının bir maketini oluşturdu. Baştan sona olağanüstü olan bu gösteride boyutları saptamak son derece zor olmakla birlikte, maketin boyu bir metre kadar olmalıydı.

"Elbette ki bu, orijinal anahtar değil. Orijinali, herkesin bildiği gibi yok edilmiş ve uzay-zamanın sürekliliğinin sonsuza kadar dönüp duran anaforlarının içinde parçalanıp gitmişti. Bu, onun hayranlık verici bir kopyasıdır ve hünerli ustalarımız tarafından el işçiliğinin kadim sırları kullanılarak elle işlenip sevgiyle bir araya getirilmiştir; ölenlerin anısına ve onların canlarını vererek korudukları Galaksiye –bizim galaksimize– bir övgü olarak sahip olmaktan gurur duyacağınız bir hatıradır ..."

Tam da o anda Slartibartfast tekrar yanlarından geçti.

"Buldum," dedi. "Bu saçmalıkların hepsinden kurtulabiliriz. Yalnızca başınızı eğmeyin, yeter."

"Şimdi borcumuzu ödemek için başlarımızı eğelim," dedi ses tekdüzeleşerek, sonra bunu çok daha hızlı ve tersine doğru tekrarladı.

Işıklar gelip gitti, sütunlar kayboldu, adam tersine doğru geveleyerek hiçliğe karıştı ve Evren birden tekrar çevrelerini sardı.

"Ana fikri anladınız mı?" diye sordu Slartibartfast.

"Ben şaşırdım," dedi Arthur, "ve sersemledim."

"Ben uyuyordum," dedi tam bu sırada süzülerek görüntüye giren Ford.

"Bir şey kaçırdım mı?"

Bir kez daha kendilerini acı verici yükseklikteki bir kayalığın ucunda hafifçe sallanırken buldular.

Rüzgâr yüzlerinde ve Galaksinin gelmiş geçmiş en büyük ve en güçlü uzay savaş filolarının kalıntılarının canlı bir ateşle yanarak hayata döndüğü alanın üzerinde kamçı gibi şaklıyordu. Donuk bir pembeliğe sahip olan gökyüzü çok tuhaf bir renkle karışıp maviye dönerek kararıyor ve yukarı doğru siyahlaşıyordu. Dumanlar inanılmaz bir hızla göklerden döne döne aşağı doğru iniyordu.

Artık olaylar neredeyse birbirinden ayırt edilemeyecek kadar hızlı bir şekilde önlerinden geçerek geriye sarılıyordu ve kısa bir süre sonra, devasa bir yıldız savaş gemisi –sanki ona "böö" deyip korkutmuş gibi– hızla onlardan uzaklaştığında, bunun ilk girdikleri nokta olduğunu zar zor fark edebildiler.

Ama şimdi işler iyiden iyiye hızlanmış, Galaktik tarihin yüzyılları dönerek, kıvrılıp bükülerek, yanıp sönerek onlara şöyle bir dokunarak, onları hafifçe sallayarak, flu bir video görüntüsü gibi titreşerek geçip gitmekteydi. Yalnızca bir hastanın göğsünü dinlerken duyulana benzeyen inniltili bir ses duyuluyordu.

Gittikçe yoğunlaşan olay karmaşası arasında periyodik olarak korkunç felaketleri, derin korkuları, büyük afetlerin yarattığı şokları hissediyorlardı ve bunlar daima, yuvarlanan tarih çığında tek net olarak görünen ve yinelenen belirli görüntülerle bağlantılı oluyordu: Bir kriket kalesi, küçük kırmızı sert bir top, zorlu beyaz robotlar ve bir de daha az belirgin, karanlık ve bulutlu bir şey.

Ama zamanın bu titrek geçişinden yükselen ve belirgin başka bir duygu daha vardı.

Nasıl ki, kısa aralıklarla duyulan bir dizi tıkırtı hızlandığında, her bir tıkırtı bağımsız tanımını

yitirip süregiden tek bir tonda yükselirse, burada karşılaşılan tek tek izlenimler de aynı şekilde süregiden bir duygu niteliği kazanmıştı – ama bu yine de bir duygu sayılmazdı. Eğer bunun ille de bir duygu olması gerekiyorsa, bu tamamen duygusuz bir duyguydu o zaman. Bu, nefretti, amansız bir nefret. Soğuktu, buz gibi değil, ama duvar gibi bir soğuk. Kişisel değildi, kalabalıkta rastgele savrulan bir yumruk gibi değil de bilgisayarda yazılmış park cezası gibi kişisel değildi. Ve öldürücüydü – yine bir kurşun ya da bıçak gibi değil, bir otoyolda karşınıza çıkacak bir tuğla duvar gibi öldürücüydü.

Tıpkı yükselen tonun niteliğini değiştirip yükselirken armoni kazanması gibi, bu duygusuz duygu da aynı şekilde işitilmeyen, ama dayanılmaz bir çığlığa dönüşüyor, ansızın bir suçluluk ve başarısızlık çığlığı haline geliyordu.

Ve yine ansızın durmuştu.

Kendilerini huzurlu bir akşamda sakin bir tepenin üzerinde dikilirken buldular.

Güneş batmaktaydı.

Dört bir yanlarında hafif bir engebeyle göz alabildiğine uzanan yemyeşil kırlar vardı. Kuşlar bütün bunlar hakkında ne düşündüklerini şakıyordu ve genel fikir her şeyin yolunda olduğu yönündeydi. Biraz ötede oynayan çocukların sesleri duyuluyor, bu sesin görünen kaynağından biraz ötedeyse solan akşam aydınlığında küçük bir kasabanın dış hatları seçilebiliyordu.

Kasabanın büyük bölümü beyaz taşlarla inşa edilmiş alçak binalardan meydana gelmiş gibi görünüyordu. Ufuk çizgisi yumuşak ve hoş kavislerden oluşuyordu.

Güneş neredeyse batmıştı.

Hiçlikten çıkıyormuş gibi görünen bir müzik başladı aniden. Slartibartfast bir düğmeye asıldı ve ses kesildi.

"Bu ..." dedi bir ses. Slartibartfast bir düğmeye asıldı ve ses kesildi.

"Bunu size açıklayacağım," dedi usulca.

Burası huzur dolu bir yerdi. Arthur kendini mutlu hissetti. Hatta Ford bile neşeli görünüyordu. Kasabaya doğru kısa bir süre yürüdüler, ayaklarının altındaki çimenlerin Bilgilendirici Görüntüsü hoş ve taptazeydi, çiçeklerin Bilgilendirici Görüntüsüyse tatlı ve güzel kokular saçıyordu. Yalnızca Slartibartfast endişeli ve aksi görünüyordu.

Durdu ve başını kaldırıp yukarı baktı.

Ansızın Arthur'un aklına bir şey geldi, bu en sonda ya da daha doğrusu, bütün o bulanık bir şekilde yaşadıkları dehşetin en başında geldiğine göre pis bir şeyler olacak demekti. Böylesine şiirsel bir yerde kötü şeylerin olabileceğini düşünmek onun da canını sıktı. O da başını kaldırıp yukarı baktı. Gökyüzünde hiçbir şey yoktu.

"Buraya saldırmak üzere falan değiller, değil mi?" dedi. Bunun yalnızca içinde yürüdüğü bir kayıt olduğunu hatırladı, ama yine de paniklediğini hissetti.

"Buraya saldırmak üzere olan hiçbir şey yok," dedi Slartibartfast, sesi beklenmedik şekilde duyguyla titremişti. "Burası her şeyin başladığı yer. Burası o yerin kendisi. Burası Krikkit."

Gözlerini dikip gökyüzüne baktı.

Gökyüzü, bir ufuktan diğerine, doğudan batıya, kuzeyden güneye, tamamen simsiyahtı.

11

Rap rap.

Tırrrt.

"Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana."

"Kapa çeneni."

"Teşekkür ederim."

Rap rap rap rap rap.

Tırrt.

"Teşekkür ederim, basit bir kapıyı bu kadar çok mutlu ettiğiniz için."

"Umarım diyotların çürür."

"Teşekkür ederim. İyi günler dilerim."

Rap rap rap rap rap rap.

Tırrrt.

"Sizin için açılmak bir zevk ..."

"Defol."

" ... ve görevimi başarıyla tamamladığımı bilerek tekrar kapanmak bir memnuniyettir benim için."

"Sana defol dedim."

"Bu mesajı dinlediğiniz için teşekkür ederim."

Rap rap rap rap.

"Hop."

Zaphod ayaklarını vura vura yürümeyi bıraktı. *Altın Kalp*'in içinde günlerdir rap rap yürüyordu, ama şimdiye kadar hiçbir kapı ona "hop" dememişti. Şimdi de ona "hop" diyenin bir kapı olmadığına kesinlikle emindi. Bir kere bu kapıların söyleyeceği türden bir şey değildi. Onlar için fazla kısa ve özdü. Bunun da ötesinde bu sesi çıkaracak kadar çok kapı da yoktu. Yüz bin kişinin bir ağızdan "hop" demesine benzer bir sesti ve Zaphod'u şaşırtmıştı, çünkü gemide ondan başka kimse yoktu.

Ortalık karanlıktı. Geminin gerekli olmayan sistemlerinin büyük bölümü kapatılmıştı. Galaksinin uzak bir bölgesinde, uzayın mürekkep karası derinliklerinde tembel tembel dolanmaktaydı. O halde hangi yüz bin kişi bu noktaya toplanıp hiç beklenmedik bir "hop" çekebilirdi?

Etrafını kolaçan etti, koridorun yukarısına ve aşağısına bakındı. Her yer koyu gölgeler içindeydi. Yalnızca, susturabilmek için her yolu denediği kapıların aşırı soluk pembemsi dış hatları görünüyordu, kapılar karanlıkta pırıldıyor ve konuşurlarken de yanıp sönüyorlardı.

Işıklar, kafalarının birbirlerine bakmasını engellemek için söndürülmüştü, çünkü son zamanlarda iki kafasının da özellikle göz okşayıcı bir görüntüsü olduğu söylenemezdi ve bu ruhunun derinliklerine bakma hatasını yaptığından beri böyleydi.

Bunu yapması gerçekten de bir hataydı.

Gecenin geç bir vaktiydi – kuşkusuz.

Zor bir gün geçirmişti – kuşkusuz.

Geminin ses sisteminde içli bir müzik çalmaktaydı – kuşkusuz.

Ve kuşkusuz, bir parça da sarhoştu.

Diğer bir deyişle, kişiyi ruhunun derinliklerine bakma nöbetine sokacak bütün şartlar mevcuttu, ama yaptığı yine de kesinlikle hataydı.

Şimdi karanlık koridorda, yalnız ve sessiz bir halde dikilirken bir kez daha o anı hatırlayarak titredi. Kafalarından biri bir tarafa, diğeri öbür tarafa baktı ve her ikisi de gidilecek yönün diğer taraf olduğuna karar verdi.

Etrafı dinledi, ama hiçbir şey duyamadı.

Bütün duymuş olduğu bir "hop"tu.

Burası, tek bir sözcük söylemek için böylesine çok sayıda insanın getirilemeyeceği kadar uzak bir yermiş gibi geldi ona.

Huzursuz bir şekilde yönünü köprüye çevirerek adım adım ilerledi. Orada hiç olmazsa kontrolün kendisinde olduğunu hissedebilirdi. Tekrar durdu. Şu anki ruh haliyle kontrolü elinde tutabilecek kadar sağlam biri olduğunu pek düşünmüyordu.

Geriye dönüp düşündüğünde, o anın ilk şoku gerçekten de bir ruha sahip olduğunu keşfetmesiydi.

Aslında her zaman bir ruhu olduğunu, aşağı yukarı bilirdi, çünkü o başka her şeye tam takım halinde, hatta bazı şeylerden iki tanesine birden aynı anda sahip olan biriydi, ama yine de içinde bir yerlerde gizlenen bu şeyle karşılaşmak onu cidden sarsmıştı.

Ve sonra (bu ikinci şoktu) bu nesnenin, onun konumundaki bir erkeğin doğal olarak bekleyeceği kusursuzlukta bir şey olmadığını keşfetmesiyle yeniden sarsılmıştı.

Ardından aslında konumunun ne olduğunu düşünmüş ve tekrarlanan şokla neredeyse elindeki içkiyi dökmüştü. İçkisinin başına ciddi bir şey gelmeden onu hemen kafasına dikmiş ve sonra birinciyi izleyip halinden memnun olup olmadığını anlayabilmesi için ikinciyi de midesine göndermişti.

"Özgürlük," demişti yüksek sesle.

Tam o anda Trillian da köprüye gelmiş ve özgürlük hakkında heyecan verici birçok şey söylemişti.

"Başa çıkamıyorum," demişti Zaphod, içi epey kararmış bir halde ve üçüncü kadehi de ikincinin,

birincinin durumunu neden hâlâ rapor etmediğini anlamak amacıyla içmişti. Biraz kararsızca iki Trillian'a da bakıp sağdakini tercih etmişti.

Öbür gırtlağından aşağı da bir içki yuvarlamıştı, planı bir önceki kadehi geçitte yakalaması, onunla güçlerini birleştirip ikinci kadehi kendine çeki düzen vermesi için zorlamasıydı. Sonra üçü birlikte yaygaranın peşine düşecek ve ona iyi bir nutuk çekecek, belki de biraz şarkı söyleteceklerdi.

Dördüncü kadehin bütün bunları anlayıp anlamadığına pek emin değildi, o yüzden beşinciyi planı iyice anlatmak, altıncıyı da moral desteği olmak üzere peş peşe aşağı göndermişti.

"Çok içiyorsun," demişti Trillian.

Dört Trillian'ı tek bir vücut olarak görebilmek için uğraşırken kafaları birbirine çarpmıştı. Bunun üzerine uğraşmaktan vazgeçmiş, seyrüsefer ekranına bakmaya başlamış ve bir sürü yıldızı bir arada gördüğü için şaşırmıştı.

"Heyecan, macera ve gerçekten çılgınca şeyler," diye mırıldanmıştı.

"Bak," demişti, sesinde sempatik bir tonlamayla Trillian ve onun yanına oturup devam etmişti, "bir süre için kendini biraz amaçsız hissetmen tamamen anlaşılabilir bir durum."

Zaphod ona hayretle bakmıştı. Daha önce kendi kendisinin kucağında oturabilen birini hiç görmemişti.

"Vay be," diyerek bir içki daha aldı.

"Yıllardır üzerinde çalıştığın görevin sona erdi."

"Üzerinde çalışmamıştım. Hep üzerinde çalışmaktan kaçınmıştım."

"Yine de onu tamamladın."

Zaphod homurdandı. Midesinde müthiş bir parti veriliyordu sanki.

"Sanırım o beni tamamladı," demişti. "İşte buradayım, ben Zaphod Beeblebrox, istediğim yere gidebilir, istediğim şeyi yapabilirim. Göklerde mevcut en iyi gemiye sahibim, aramın iyi olduğu bir sevgilim var."

"Öyle mi?"

"Bana göre öyle. Kişisel ilişkilerde uzman değilim ..."

Trillian kaşlarını kaldırmıştı.

"Ben," diye eklemişti Zaphod, "canavar gibi adamım, istediğim her şeyi yapabilirim, ama ne yapacağıma ilişkin en ufak bir fikrim bile yok."

Durmuştu.

"Olaylar," diye eklemişti, "ansızın birbirini izlemeyi bıraktı," –bu söylediğinin aksine son içtiği içkiyi takiben bir tane daha yuvarlamış ve ardından göze hiç zarif görünmeyen bir hareketle sandalyesinden aşağı yuvarlanmıştı.

Zaphod sızdığında Trillian gemideki *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'nde küçük bir araştırma yapmıştı. Kitabın sarhoşlukla ilgili bazı önerileri vardı.

"Üzerine git," diyordu, "ve iyi şanslar."

Evrenin büyüklüğü ve bununla başa çıkmanın yollarıyla ilgili bölüme bakılması da öneriliyordu.

Sonra egzotik bir tatil gezegeni ve Galaksinin harikalarından biri olan Han Wavel'la ilgili bir madde bulmuştu.

Han Wavel baştan aşağıya rüzgârın ve yağmurun doğal aşındırması sonucunda oluşan çok sayıda muhteşem ultralüks otel ve kumarhanenin bulunduğu bir dünyaydı.

Böyle bir oluşumun gerçekleşme şansı neredeyse sonsuzda birdi. Bunun nasıl olduğuna ilişkin çok az şey bilinmekteydi, çünkü bu oluşumu araştırmaya hevesli olan hiçbir jeofizikçi, olasılık istatistikçisi, meteoroloji analisti ya da tuhaflık bilimcisinin parası orada kalmaya yetmemekteydi.

Mükemmel, diye düşünmüştü Trillian, kendi kendine. Birkaç saat sonra, sıcak ve parlak bir güneşin kavurduğu gökyüzünden usulca sıyrılarak, canlı renklerle kaplı kumlu bir uzay limanına doğru hız kesen büyük beyaz bir koşu ayakkabısı biçimindeki gemilerinin aşağıda epey bir olay yaratması Trillian'ı keyiflendirmişti. Zaphod'un ortalarda dolaşıp geminin bir yerinde ıslık çaldığını duymuştu.

"Nasılsın?" diye seslenmişti iç haberleşme aygıtından.

"İyiyim," demişti Zaphod, "müthiş iyiyim."

"Peki, neredesin?"

"Banyoda."

"Ne yapıyorsun?"

"Burada kalıyorum."

Bir iki saat sonra bu konuda ciddi olduğu ortaya çıkmış ve gemi kapılarını bir kez bile açmadan tekrar gökyüzüne dönmüştü.

"Vah, vah," demişti gemi bilgisayarı Eddie.

Trillian sabırla başını sallayarak onun yorumuna katılmış, bir iki kez parmaklarını tıkırdatmış ve ardından iç haberleşme düğmesine basmıştı.

"Sanırım bu zorlama eğlence şu anda ihtiyacın olan şey değil ha."

"Muhtemelen," diye cevaplamıştı Zaphod, bulunduğu yer neresiyse oradan.

"Sanırım, fiziksel açıdan biraz zorlanma seni kendine getirecektir."

"Sen ne düşünüyorsan, ben de öyle düşünüyorum," dedi Zaphod.

"EĞLENCELİ İMKÂNSIZLIKLAR" bir süre sonra, yine oturup *Rehber*'in sayfalarını karıştırmaya başlamış olan Trillian'ın gözüne ilişen bir başka başlıktı. *Altın Kalp* ihtimaldışı bir hızla belirsiz bir yöne doğru ilerlerken Besinmatik'in hazırladığı içilemez bir fincan şeyi yudumlayarak nasıl uçulacağını okudu.

Otostopçunun Galaksi Rehberi'nin uçma konusunda söyledikleri şöyleydi.

Denir ki uçmak bir sanatmış ya da daha çok bir marifet.

Aslında bütün marifet kendini yere doğru fırlatıp yeri ıskalamakta yatıyor.

Bunun için güzel bir gün seçin, diye öneriyordu ve deneyin.

Birinci bölüm kolaydır.

Gereken tek şey kendinizi olanca ağırlığınızla öne doğru fırlatabilmeniz ve canınızın yanmasına aldırmamaya istekli olmanızdır.

Çünkü yeri ıskalamayı başaramadığınız zaman canınız yanacaktır.

Çoğu kişi yeri ıskalamayı başaramayacak ve eğer gerçekten de kuralına uygun bir şekilde deniyorlarsa başarısızlıkları muhtemelen epeyce sert olacaktır.

Açıkça bellidir ki, zorlukları doğuran da işte bu ikinci kısım, yani ıskalama kısmıdır.

Birinci sorun, yeri kazayla ıskalamanız gerektiğidir. Bile bile ıskalamaya çalışmakta hiç fayda yoktur, çünkü bunu yapamazsınız. Dikkatinizi, yarı yoldayken, aniden bir başka şeye çevirmeniz gerekir, böylece

düşmeyi, düşeceğiniz yeri ya da ıskalamayı başaramadığınızda canınızın ne kadar yanacağını asla düşünmezsiniz.

Size sunulmuş olan saniye kırıntısı içinde dikkatinizi bu üç şeyden sıyırabilmek son derece zordur. Bu nedenle de seyretmesi heyecan verici bu sporda pek çok kişi başarısızlığa ve hayal kırıklığına uğrar.

Bununla birlikte, eğer o çok önemli anda ilginiz çekilecek, örneğin bir çift güzel bacakla (duyarga, takma bacak, yani sporu yapanın türüne ve/ya da kişisel eğilimlere göre değişebilecek herhangi bir şey), görüş mesafeniz içinde patlamakta olan bir bombayla ya da hemen yakınınızdaki bir dalda yürüyen son derece ender rastlanan türden bir böcekle dikkatiniz dağılacak kadar şanslıysanız o şaşkınlık içinde yeri ıskalamanız ve yerden üç beş santimetre yukarıda ve bir parça aptalca görünebilecek bir durumda asılı kalmanız mümkün olacaktır.

Bu an, muhteşem ve hassas bir konsantrasyon için en uygun andır.

Artık suyun üzerinde durmak için yaptığınız gibi, hafif hafif hareket edip süzülmeli, süzülmeli ve hareket etmelisiniz.

Kendi ağırlığınıza ilişkin tüm hesaplamalara boş verin ve yalnızca daha yukarılara yükselmenize izin verin.

Bu noktada kimsenin söylediklerini dinlemeyin, çünkü size yardımcı olacak herhangi bir şey söylemeleri pek mümkün değildir.

"Aman tanrım, uçuyor olman mümkün değil!" türünde bir şeyler söyleyeceklerdir muhtemelen.

Onlara inanmamanız yaşamsal önem taşımaktadır, yoksa birden haklı çıkabilirler.

Yükseklere, daha da yukarılara yükselin.

Birkaç dalış denemesi yapın, önce yumuşak dalışlar deneyin, sonra düzenli nefes alıp vererek ağaç tepelerinin üzerine yükselin.

HİÇ KİMSEYE EL SALLAMAYIN.

Bunu birkaç kez yaptıktan sonra dikkat dağılma anını başarmanın giderek kolaylaştığını fark edeceksiniz.

Bundan sonra uçuşunuzu, hızınızı, manevra kapasitenizi nasıl kontrol altında tutacağınızı öğreneceksiniz. İşin püf noktası yapmak istediğiniz şeyi pek düşünmemekte ve işi oluruna bırakmanızda yatar.

Ayrıca nasıl doğru şekilde konacağınızı da öğreneceksiniz, ki ilk denemenizin berbat, hem de fazlasıyla berbat olması neredeyse kesindir.

Üyesi olabileceğiniz özel uçuş kulüpleri mevcuttur ve bunlar çok önemli olan dikkati dağıtma anının inceliklerini öğrenmenizde yardımcı olacaklardır. Kulüpler böylesi anlar için çalıların arkasından fırlayıp bedenlerini sergileyecek / fikirlerini açıklayacak şaşırtıcı bedenlere ya da fikirlere sahip kişileri kiralarlar. Az sayıda gerçek otostopçu bu kulüplere katılabilecek maddi güce sahiptir, ama bir kısmının buralarda geçici işler bulması mümkün olabilir.

Trillian bunları hevesle okumuş, ama istemeyerek de olsa Zaphod'un "Eğlenceli Olasılıksızlıklar" başlığı altında listelenen uçmak ya da dağlarda yürümek, Brantisvogan Kamu Hizmetlerini arayıp bir adres değişikliği kartı çıkarmaya çalışmak gibi şeyler için pek uygun bir ruh halinde olmadığına karar vermişti.

Trillian bunun yerine, gemiyi bir kar ve buz ülkesi olan Allosimanius Syneca'ya uçurmuştu, ki orası akılları karıştıracak kadar güzel ve şok

edecek kadar soğuktu. Liska'daki karlı düzlüklerden Sastantua'nın Kristal Buz Piramitlerinin zirvesine çıkmak, jet-skiler ve Syneca Kar Köpekleri ekibi eşliğinde bile çok uzun ve zahmetli bir yolculuktu. Bununla birlikte Buzul Tarlalarını, ışıl ışıl titreşen Prizma Dağlarını, ufukta dans eden ve adeta doğaüstü bir şey gibi görünen uzaktaki buzışıklarını kapsayan zirve görüntüsü, zihni önce dondurup sonra yavaşça yaşanmamış güzellik ufuklarına bırakan bir manzaraydı. Trillian kendi adına zihninin bir parça donup sonra yavaşça yaşanmamış güzellik ufuklarına bırakılmasına itiraz etmeyeceğini hissediyordu.

Alçak bir yörüngeye inmişlerdi.

Allosimanius Syneca'nın gümüş beyazı güzellikleri altlarında uzanmaktaydı.

Zaphod'sa yataktan çıkmamış, kafalarından birini bir yastığın altına gizlemiş, diğeriyle de gecenin geç saatlerine kadar bulmaca çözmüştü.

Trillian yine sabırla başını sallamış, içinden yeterince yüksek bir sayıya kadar saymış ve kendi kendine şimdi önemli olanın Zaphod'u konuşturmak olduğunu söylemişti.

Bütün sentomatik mutfak robotlarını işe koşarak pişirebileceği en muhteşem lezzetteki yemeği hazırlamıştı – titizlikle yağlanmış etler, hoş kokulu meyveler, mis kokulu peynirler, kaliteli Aldebaran şarapları.

Bunları Zaphod'a götürmüş ve ona olan bitenler hakkında konuşmak isteyip istemediğini sormuştu.

"Kaybol," demişti Zaphod.

Trillian kendi kendine sabırla başını sallamış ve içinden daha da yüksek bir sayıya kadar

saymış, tepsiyi yavaşça bir kenara fırlatmış ve doğruca ışınlama odasına giderek kendisini Zaphod'un lanet olası yaşamından dışarı ışınlamıştı.

Bunun için herhangi bir koordinat bile hesaplamamıştı, nereye gittiğine ilişkin en ufak bir fikri bile yoktu, yalnızca gidiyordu – Evrende rastgele akıp giden bir dizi nokta halinde.

"Her şey," diye kendi kendine mırıldanmıştı ayrılırken, "bundan daha iyidir."

"İyi oldu," diye mırıldanmıştı Zaphod da kendi kendine. Sonra arkasına dönmüş ve uyumayı yine başaramamıştı.

Ertesi gün geminin boş koridorlarını huzursuzca arşınlamıştı ve aslında orada olmadığını bildiği halde Trillian'ı aramıyormuş gibi davranıyordu. Bilgisayarın şikâyetçi bir ses tonuyla burada ne bok döndüğüyle ilgili sorularını terminallerinin üzerine küçük elektronik bir tıkaç yerleştirerek susturmuştu.

Bir süre sonra ışıkları söndürmeye başlamıştı. Görülecek hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey olduğu yoktu.

Bir gece yatağında yatarken –ve artık gerçek zaman ne olursa olsun, gemide kesintisiz bir gece hüküm sürmekteydi– kendini toplamaya ve işleri bir parça düzene koymaya karar vermişti. Kalkıp üzerine bir şeyler giydi. Evrende kendisinden daha sefil, perişan ve terk edilmiş birinin olması gerektiğine karar vermişti ve gidip onu bulacaktı.

Köprüye giderken yarı yolda, aklına bunun Marvin olabileceği gelince de tekrar yatağına dönmüştü.

İşte bundan birkaç saat sonra, karanlık koridorlarda kederli bir şekilde rap rap yürüyerek ne-

şeli kapılara küfrederken "hop" sesini duymuş ve çok huzursuz olmuştu.

Gergin bir halde koridorun duvarına yaslandı ve tirbuşonu beyin gücüyle bükmeye uğraşan bir adam gibi kaşlarını çattı. Parmak uçlarını duvara dayadı ve alışılmadık bir titreşim hissetti. Artık belirsiz sesler duymaya ve bu seslerin nereden geldiğini de anlamaya başlamıştı – sesler köprüden geliyordu.

Elini duvarda gezdirirken bir şey buldu ve çok sevindi. Sessizce, biraz daha ilerledi.

"Bilgisayar?" diye fısıldadı.

"Mmmm?" dedi ona en yakın bilgisayar terminali aynı sessizlik içinde.

"Bu gemide birileri mi var?"

"Mmmm," dedi bilgisayar.

"Kim bunlar?"

"Mmmmmm mmm mmmmmm," dedi bilgisayar.

"Ne?"

"Mmmmm mmm mm mmmmmmmm."

Zaphod yüzlerinden birini avuçlarının arasına gömdü.

"Öf, Zarquon," diye mırıldandı kendi kendine. Sonra koridorun yukarısına, köprünün girişine doğru baktı. Ağzı tıkalı terminallerin bulunduğu bölümden gelen sesler gittikçe artıyor ve anlam kazanıyordu.

"Bilgisayar," diye tısladı yeniden.

"Mmmm?"

"Ağzındaki tıkacı çıkardığım zaman ..."

"Mmmm."

"Çeneme bir yumruk atmamı hatırlat."

"Mmmm mmm?"

"Hangisine olursa. Şimdi bana şöyle cevap ver. Evet için bir 'mmmm', hayır için iki. Durum tehlikeli mi?"

"Mmmm."

"Tehlikeli yani?"

"Mmmm."

"İki kez 'mmmm' demedin değil mi?"

"Mmmmm mmmm."

"Hımmm."

Koridordan yukarı adım adım ilerledi, ama koşarak oradan kaçmak istermiş gibi bir hali vardı, aslında gerçekten de istediği buydu.

Köprüye açılan kapıya yarım metre kala birden kapının kendisine nazik davranacağı düşüncesiyle donakaldı. Kapıların nezaket sesi devrelerini kapatmayı bir türlü başaramamıştı.

Köprüye açılan bu kapı içerden görünmüyordu. Bunun nedeni köprünün heyecan verici bir yuvarlaklıkla kıvrılmasıydı ve Zaphod da bu sayede fark edilmeden içeri girmeyi hesaplamıştı.

Ümitsizlik içinde tekrar duvara dayandı ve diğer kafasını duyduğunda şok eden bir şeyler söyledi.

Kapının soluk pembe ışıklı dış hatlarını inceledi ve koridorun karanlığında, ileriye uzanan ve kapıya birinin geldiğini, dolayısıyla da açılıp ona neşeli ve hoş bir şeyler söylemesi gerektiğini haber veren algılayıcı alanı hayal meyal görebildi.

Duvara iyice yapışarak adım adım ilerledi, algılayıcı alanın çok çok silik sınırlarına değmemek için göğsünü olabildiğince içeri çekti. Nefesini tuttu ve son birkaç gündür geminin jimnastik salonunda göğüs adalelerini genişletecek egzersiz-

ler yapmak yerine surat asıp yatakta yattığı için kendini tebrik etti.

Derken tam bu noktada konuşmak zorunda olduğunu fark etti.

Bir iki küçük nefes aldı ve sonra elinden geldiğince çabuk ve sessizce fısıldadı. "Kapı, eğer beni duyabiliyorsan, bunu çok çok sessiz bir şekilde söyle."

"Sizi duyabiliyorum," diye çok çok sessiz bir şekilde mırıldandı kapı.

"Güzel. Şimdi bir saniye sonra, sana açılmanı söyleyeceğim. Açıldığında bunun senin için bir zevk olduğunu söylemeni istemiyorum, anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

"Ve bana basit bir kapıyı çok mutlu ettiğimi ya da benim için açılmanın bir zevk ve görevini başarıyla tamamladığını bilerek tekrar kapanmanın bir memnuniyet olduğunu söylemeni de istemiyorum, tamam mı?"

"Tamam."

"Bana iyi günler dilemeni de istemiyorum, anlıyor musun?"

"Anlıyorum."

"Tamam," dedi Zaphod, gergin bir ifadeyle, "şimdi açıl."

Kapı sessizce kayarak açıldı. Zaphod sessizce içeri süzüldü. Kapı arkasından sessizce kapandı.

"İstediğiniz gibi oldu mu, Bay Beeblebrox?" dedi kapı yüksek sesle.

"Bakın," dedi Zaphod bunun üzerine, kendisine doğru dönen beyaz robotlara, "elimde son derece güçlü bir Öldürmatik tabancası olduğunu hayal etmenizi istiyorum."

Son derece soğuk ve vahşi bir sessizlik oldu. Robotlar iğrenç ölü gözleriyle onu süzüyorlardı. Hiç kıpırdamıyorlardı. Görünüşlerinde inanılmaz bir katliamın yaklaştığını çağrıştıran bir şeyler vardı, özellikle de onları daha önce ne görmüş ne de duymuş olan Zaphod için. Krikkit Savaşları Galaksinin kadim geçmişine aitti ve Zaphod tarih derslerinin büyük bölümünü hemen yanındaki siberkabinde oturan kızla nasıl yatacağını planlamakla geçirmiş, tarih dersine giren eğitim bilgisayarı da bu planın bir parçası olduğu için zamanla tarih dersiyle ilgili bütün devreleri silinmiş, yerine tümüyle farklı bir düşünceler kümesi gelmiş, en sonunda da bu devreler hurdaya çıkarılmış ve bilgisayar Yozlaşmış Sibermatlar için kurulmuş olan bir eve gönderilmiş ve durumu bilmeden bu talihsiz makineye âşık olan kız da onun peşinden gitmişti; sonuç olarak (a) Zaphod kızın yanına bile yaklaşamamış ve (b) şu anda kendisi için paha biçilmez kıymette olabilecek bir kadim tarih bilgisinden mahrum kalmıştı.

Şok içinde robotlara baktı.

Nedenini açıklamak mümkün değildi, ama robotların pürüzsüz ve beyaz parlak bedenleri onlarla karşılaşanlara soğuk ve saf bir kötülükle yüz yüze oldukları hissini veriyordu. İğrenç ölü gözlerinden güçlü cansız ayaklarına kadar bu robotların, tek amacı öldürmek olan bir beynin incelikle hesaplanmış ürünleri olduğu açıkça belliydi. Zaphod dondurucu bir korkuyla yutkundu.

Köprünün arka duvarını sökmekteydiler ve geminin bazı yaşamsal iç ünitelerinden geçen bir tünel açmışlardı. Zaphod arapsaçına dönmüş yıkıntıların arasından, robotların tüneli geminin

kalbine doğru açtığını gördü, o denli gizemli bir şekilde yoktan var edilmiş İhtimalsizlik Motoru'nun merkezine, yani *Altın Kalp*'in kalbine gideceklerdi.

Zaphod'un en yakınındaki robot ona bedeninin, zihninin ve kapasitesinin en küçük zerresini bile hesapladığını ima edercesine bakıyordu. Konuştuğunda söylediği şey de bu imayı doğrular nitelikteydi, ama ne söylediğine geçmeden önce bu noktada, Zaphod'un, on milyar yıldan beri bu yaratıklardan birinin konuştuğunu duyan ilk canlı organik varlık olduğunu belirtmekte yarar var. Eğer kendi organik varlığına daha az, kadim tarih derslerineyse daha çok dikkat etmiş olsaydı, bu onurdan çok daha fazla etkilenecekti.

Robotun sesi de bedeni gibiydi, soğuk, kaygan ve cansız. Neredeyse kültürlü bir tınısı vardı. Ait olduğu zamanlar kadar kadim görünüyordu.

"Elinde zaten bir Öldürmatik var," dedi.

Zaphod bir an için robotun ne demek istediğini anlayamadı, ama sonra bakışlarını aşağıya, kendi eline kaydırdı ve duvardaki bir kancada asılı bulduğu şeyin gerçekten de düşündüğü şey olduğunu görerek rahatladı.

"Öyle," dedi, alaycı bir küçümsemeyle, ki bu epey ustalık istiyordu, "şey, hayal gücünü fazla zorlamayayım dedim, robot," diye ekledi. Bir süre kimse hiçbir şey söylemeyince Zaphod robotların burada konuşmak için bulunmadığını ve bu işin kendi üzerine düştüğünü gayet açık ve net bir şekilde fark etti.

"Geminizi," dedi kafalarından birini uygun yöne doğru eğerek, "benimkinin içine park ettiğinizi fark ettim."

Bunun yadsınabilecek bir tarafı yoktu. Robotlar, uygun boyuta göre davranmak konusunda hiçbir tasa duymaksızın gemilerini olmasını istedikleri yere ışınlamışlardı, yani gemileri –sanki iki gemi basit iki tarakmışçasına– *Altın Kalp*'le iç içe geçmişti.

Bu cümleye de hiçbir karşılık vermediler. Zaphod konuşmanın kendine düşen kısmını soru biçiminde tamamlayacak olursa sohbetin bir ivme kazanıp kazanmayacağını merak etti.

" ... siz fark etmediniz mi?" diye ekledi.

"Ettik," diye yanıtladı robot.

"Eee, pekâlâ," dedi Zaphod. "O halde, burada ne arıyorsunuz be adam?"

Sessizlik.

"Robot," dedi Zaphod, "siz robotlar burada ne arıyorsunuz?"

"Biz buraya," dedi robot, törpü gibi bir sesle, "Altın Çubuğu almaya geldik."

Zaphod anladığını belirterek başını öne doğru salladı. Sonra daha fazla ayrıntı istediğini belirtmek için de silahını hafifçe oynattı. Robot bu dili anlamış gibiydi.

"Altın Çubuk peşinde olduğumuz Anahtarın bir parçası," diye devam etti robot, "efendilerimizi Krikkit'ten kurtarabilmek için."

Zaphod başını tekrar öne doğru salladı. Ardından silahını da tekrar oynattı.

"Anahtar," diye devam etti robot, "zaman ve uzay içinde parçalara ayrılıp dağıtılmış durumda. Altın Çubuk gemini çalıştıran sistemin içine gömülü. Anahtarın içinde tekrar eski yerini alacak. Efendilerimiz kurtulacak. Evrensel Yeniden Düzenleme devam edecek."

Zaphod bir kez daha başını öne doğru salladı. "Sen neden bahsediyorsun?" dedi.

Robotun aslında tamamen ifadesiz olan yüzünden hafifçe acılı bir ifade geçer gibi oldu. Görünüşe göre bu sohbeti oldukça can sıkıcı buluyordu.

"Silip yok etme," dedi. "Anahtarın peşindeyiz," tekrarladı, "Ahşap, Çelik ve Pleksiglas Sütunları bulduk bile. Bir dakika içinde Altın Çubuğa da sahip olacağız ..."

"Hayır, bunu yapamayacaksınız."

"Yapacağız," diye kararlarını bildirdi robot.

"Hayır yapamayacaksınız. Çünkü o benim gemimi çalıştırıyor."

"Bir dakika sonra," diye tekrarladı robot sabırla, "Altın Çubuğa sahip olacağız ..."

"Olmayacaksınız," dedi Zaphod.

"Ardından da gitmemiz gerekiyor," dedi robot, bütün ciddiyetiyle, "bir partiye."

"Ya," dedi Zaphod, şaşırarak. "Ben de gelebilir miyim?"

"Hayır," dedi robot. "Çünkü seni vuracağız."

"Yok ya?" dedi Zaphod, silahını hafifçe sallayarak.

"Evet," dedi robot ve ardından onu vurdular.

Zaphod öylesine şaşırmıştı ki, yere düşmeden önce onu bir kez daha vurmaları gerekti.

12

"Şişş," dedi Slartibartfast. "Dinleyin ve izleyin."

Kadim Krikkit'e artık gece çökmüştü. Gökyüzü boş ve karanlıktı. Tek ışık, hafif bir esintiyle

tatlı ve keyifli seslerin çevreye yayıldığı biraz ilerideki kasabadan geliyordu. Çevresine baş döndürücü kokular salan bir ağacın altında durdular. Arthur çömelerek toprağın ve otların Bilgilendirici Görüntülerini yokladı. Parmaklarını otların arasında gezdirdi. Toprak ağır ve verimli, otlar güçlüydü. Buranın her açıdan çok hoş bir yer olduğu izlenimine kapılmamak imkânsızdı.

Bununla birlikte gökyüzü bomboştu ve Arthur'a göre bu boşluk, şu an için görünmese de aslında şiir gibi bir manzaraya sahip bu yere tuhaf bir ürperti salıyordu. Yine de bu insanın neye alışık olduğuna bağlıydı.

Omzunda bir el hissederek başını kaldırıp baktı. Slartibartfast onun dikkatini sessizce, tepenin diğer tarafındaki yamaçta bulunan bir şeye çekmeye çalışıyordu. Baktı. Bütün görebildiği soluk birtakım ışıkların dans edip dalgalanarak onlara doğru yavaşça ilerlediğiydi.

Yaklaştıkça seslerini de işitmeye başladı, kısa bir süre sonra bu soluk ışıklar ve gürültüler tepeden kasabaya gitmekte olan küçük bir gruba dönüştü.

Gruptakiler, ağacın arkasında durmakta olan izleyicilerin epey yakınından geçiyorlardı. Ellerindeki fenerleri salladıkça, yumuşak ve deli dolu ışıklar ağaçlarla çimenler arasında dans ediyordu. Gruptakiler memnun mesut bir şekilde birbirleriyle sohbet ediyor, hatta bir şarkı söylüyorlardı; şarkı her şeyin ne kadar hoş göründüğünden, kendilerinin ne kadar mutlu olduğundan, çiftlikte çalışmayı ne kadar sevdiklerinden, eve dönüp çocuklarını ve eşlerini görmenin güzelliğinden bahsediyor, kıvrak koro bölümünde

de yılın bu zamanında çiçeklerin özellikle nefis koktuğunu ve köpeğin ölümünün çok acı olduğunu çünkü onun çiçekleri çok sevdiğini anlatıyordu. Arthur, neredeyse, Paul McCartney'in, bir gece vakti, şöminenin yanında ayaklarını uzatmış otururken Linda'ya bunları mırıldandığını ve şarkının geliriyle ne alabileceğine kafa yorduğunu, muhtemelen Essex'i düşündüğünü hayal edebiliyordu.

"Krikkit'in Efendileri," diye mezardan geliyormuşa benzeyen bir sesle fısıldadı Slartibartfast.

Essex'le ilgili kendi düşüncelerine dalmışken gelen bu sözler bir an Arthur'un kafasını karıştırdı. Sonra durumun mantığı, dağınık zihnine gelip oturduğunda bile yaşlı adamın ne dediğini hâlâ anlamadığını fark etti.

"Ne?" dedi.

"Krikkit'in Efendileri," dedi yeniden Slartibartfast; eğer az önceki fısıltısı mezardan geliyor gibiyse, bu seferki fısıltısı ölüler şehri Hades'ten bronşitli birinin sesine benziyordu.

Arthur küçük gruba bakarak bu noktada elinde bulunan azıcık bilgiye bir anlam vermeye çalıştı.

Gruptaki kişilerin başka dünyalara ait yabancılar olduğu açıktı, her şey bir yana bu durum biraz uzunca, ince, köşeli ve hemen hemen beyaz denecek kadar soluk görünüşlerinden anlaşılıyordu, ama öte yandan son derece hoş kişiler gibi görünüyorlardı; belki bir parça acayip olabilirlerdi, insan onlarla uzun bir yolculuğa çıkmak istemeyebilirdi, yine de önemli olan şuydu: Bu kişiler normallik ve düzgünlükten en ufak bir şekilde sapıyorlarsa bile, bu sapma onların yeterince iyi

olmamalarından değil, fazlasıyla iyi olmalarından kaynaklanıyordu. O halde, Slartibartfast'ın bu hırıltılı ciğer egzersizleri de ne demek oluyordu? Bu hırıltılar olsa olsa eve iş götüren motorlu testere operatörlerini konu alan kanlı filmlerin radyo reklamlarına uygun düşerdi .

Sonra, şu Krikkit meselesi de zor bir konuydu. Kriket olarak bildiği şeyle bu sözcük arasındaki ilişkiyi henüz tam olarak düşünüp çözebilmiş ...

İşte tam da bu sırada Slartibartfast, sanki aklından geçenleri sezmiş gibi Arthur'un düşünce zincirinin arasına girdi.

"Senin kriket olarak bildiğin oyun," derken, sesi hâlâ yeraltı geçitlerinde kaybolmuş ve başıboş bir şekilde dolaşır gibiydi, "ırksal belleğin ilginçliklerinden biri, o kadar; olaylar zamanın sisleri arasında gerçek önemlerini kaybettikten sonra bile, görüntüleri bu yolla zihninde canlı kalabiliyor. Galaksideki tüm ırklar içinde yalnızca İngilizler Evreni paramparça eden korkunç savaşların anılarını canlandırarak, bu anıları, korkarım genelde son derece sıkıcı ve amaçsız kabul edilen bir oyuna çevirebilirdi.

"Ki ben de bu oyundan hoşlanırım," diye ekledi, "ama pek çok kişinin gözünde siz, korkunç bir zevke sahip olmaktan suçlusunuz. Özellikle de şu küçük kırmızı topun kriket kalesine çarpması bölümü, bu çok iğrenç."

"Hımm," dedi Arthur, beyin hücrelerinin kendisine söylenenlerle elinden geldiği kadar başa çıkmaya çalıştığını yansıtan bir kaş çatışıyla.

"Her şeyi başlatanlar da," dedi Slartibartfast, mezardan gelen o hırıltısına geri dönerek ve önlerinden geçmekte olan Krikkitli adamları işaret

ederek, "işte bunlar ve her şey bu akşam başlayacak. Gelin, onları izleyip nedenini görelim."

Ağacın arkasından yavaşça çıktılar ve karanlık tepe patikası boyunca inen neşeli grubu izlediler. Doğal içgüdüleri onları peşinde oldukları yaratıkları sessiz ve derinden izlemeye yöneltiyordu. Ama aslında, yürüdükleri yer yalnızca Bilgilendirici Görüntü kayıtları olduğu için en gürültülü müzik aletlerini çalıp kendilerini baştan aşağı çivit mavisine boyasalar bile yine de onların dikkatini çekemezlerdi.

Arthur gruptan birkaç kişinin şimdi farklı bir şarkı söylediğini fark etti. Oynak bir melodi, yumuşacık akşam havası içinden onlara ulaşmaktaydı, tatlı ve romantik bir aşk şarkısıydı ve McCartney'in Kent'i ve Sussex'i de ağına düşürdükten sonra Hampshire için de iyi bir teklif vermesini garantileyebilirdi.

"Mutlaka biliyorsundur," diye Ford'a sordu Slartibartfast, "şimdi ne olacağını?"

"Ben mi?" dedi Ford. "Hayır."

"Çocukluğunda kadim galaksi tarihi okumadın mı?"

"Ben Zaphod'un arkasındaki siberkabindeydim," dedi Ford, "çok dikkatimi dağıtıyordu. Ama bu çok çarpıcı başka şeyler öğrenmediğim anlamına gelmez tabii."

Bu sırada Arthur, grubun söylediği şarkının tuhaf bir yanını fark etmişti. McCartney'in Winchester'daki yerini iyice sağlamlaştırıp Test Valley üzerinden ötedeki New Forest'ın avantalarına göz dikmesini sağlayabilecek güçteki orta bölümde, melodinin değiştiği yerdeki iki dörtlüğün bazı ilginç sözleri vardı. Söz yazarı, bir kızla

karşılaşmaktan söz ediyordu, ama bu karşılaşma "ay ışığında" veya "yıldızların altında" değil "çimenlerin üstünde" gerçekleşiyordu, ki bu da Arthur'a biraz sıkıcı ve hayalden yoksun gelmişti. Tekrar başını kaldırıp yukarı, anlaşılmaz derecede bomboş olan gökyüzüne baktı ve burada önemli bir sorun olduğunu açıkça hissetti. Keşke sorunun ne olduğunu da anlayabilseydi. Bu ona Evrende yalnız olduğu duygusunu vermişti ve bunu söyledi.

"Hayır," dedi Slartibartfast, adımlarını hafifçe hızlandırarak, "Krikkit halkı hiçbir zaman 'Biz bu Evrende yalnızız,' diye düşünmedi. Gördüğün gibi onlar devasa bir toz bulutuyla sarmalanmış durumdalar, tek güneşlerinin etrafında bir tek kendi dünyaları var ve Galaksinin en doğu ucunda bulunuyorlar. Toz bulutu yüzünden hiçbir zaman gökyüzünde görebilecekleri bir şey olmadı. Geceleri tamamen bomboştu. Gün boyunca gökyüzünde güneş vardı, ama güneşe doğrudan bakamazsın ve onlar da bakmıyorlardı. Gökyüzünden neredeyse haberleri bile yoktu. Bir ufuktan diğerine uzanan 180 derecelik kör bir noktaları vardı sanki.

"Görüyorsun ya hiçbir zaman 'Evrende yalnızız' diye düşünmemelerinin nedeni, bu akşama kadar Evrenden haberleri bile olmamasıydı. Bu akşama kadar."

Sözcükleri havada uçuşarak arkasında bırakırken ilerlemeye devam etti.

"Başka türlü olabileceği aklına hiç gelmediği için 'Evrende yalnızız' diye düşünmeye bile kalkışmadığını bir hayal et," dedi.

Tekrar ilerledi.

"Korkarım bu biraz sinir bozucu olacak," diye ekledi.

O konuşurken, tepelerindeki görüntüsüz gökyüzünden tiz mi tiz, kükremeye benzer bir çığlık geldiğini fark ettiler. Panik içinde yukarı baktılar, ama bir iki saniye boyunca hiçbir şey göremediler.

Sonra Arthur önlerinden geçen gruptakilerin de sesi duyduğunu, ama ne yapacaklarını bilemediklerini gördü. Heyecan içinde etraflarına, sola, sağa, öne, arkaya hatta yere bakıyorlardı. Yukarı bakmak akıllarına bile gelmiyordu.

Birkaç saniye sonra, cayır cayır yanan bir uzay gemisi enkazı gökyüzünden kükreyerek çıkıp bulundukları yerden sekiz yüz metre öteye gülle gibi çakıldığında yaşanan şok ve dehşetin derinliğini insan ancak orada bulunduğu zaman kavrayabilirdi.

Kimileri *Altın Kalp*'ten, kimileri de *Yıldızgemisi Bistromat*'tan söz ederken sesini alçaltır.

Birçokları da elbette ki çok haklı olarak, devasa ve efsanevi *Yıldızgemisi Titanik*'i, birkaç yüzyıl önce Artrifactovol'un gemi yapımcısı büyük asteroid komplekslerinden birinden havalanan o muhteşem ve lüks yolcu gemisini anlatır.

Yıldızgemisi Titanik çarpıcı güzellikte ve afallatıcı büyüklükteydi, tarihten arta kalan zaman içinde (bkz. Gerçek Zaman Seferberliği ilanının altındaki not) gelmiş geçmiş bütün gemilerin en güzel donanımlısıydı, ama İhtimalsizlik Fiziği üzerinde çalışılan günlerin çok başlarında, yani bu çetin ve tartışmalı bilim dalı henüz bırakın tam olarak, herhangi bir seviyede bile anlaşılma-

dan önce inşa edilmiş olması da onun en büyük şanssızlığıydı.

Tasarımcı ve mühendisler, bütün iyi niyetleriyle geminin içinde bir İhtimalsizlik Alanı prototipi inşa etmeye karar vermişlerdi; ki bu da sözüm ona geminin herhangi bir bölümünde herhangi bir şeyin ters gitmesinin Sonsuz İhtimalsiz olduğunu gösterecekti.

Bütün ihtimalsizlik hesaplamalarının sözde karşılıklılığı ve dairesel doğası yüzünden Sonsuz İhtimalsizliği olan herhangi bir şeyin, tam tersine hemen o anda gerçekleşme ihtimalinin yüksekliğini fark edememişlerdi.

Yıldızgemisi Titanik muazzam güzellikte bir görüntüydü. Karaya çekildiği yerde, yıldızlararası boşluğun yoğun karanlığına karşı, iğne ucu gibi ışık noktalarından oluşan parlak bir buluttu ve montaj kulesinin lazerle aydınlatılmış gotik işlemeleri arasında gümüş renkli bir Arkturus megabalinası gibi yatıyordu; ama fırlatılışının ardından ilk telsiz mesajını bile –bir SOS– tamamlayamadan ani, haksız ve topyekün bir varoluş kaybına uğramıştı.

Bununla birlikte, henüz emekleme evresindeki bir bilim dalının böylesine korkunç bir başarısızlığa uğramasına vesile olan bu olay, aynı zamanda başka bir bilim dalının mükemmel başarısına tanık olmuştu. Yapılan tüm incelemeler, bu muhteşem geminin fırlatılışını naklen veren 3B tv yayınının o zamanki nüfustan çok daha fazla kişi tarafından izlendiğini kanıtlamıştı. İzleyici araştırmaları biliminin bugüne kadar kaydettiği en büyük başarıydı bu.

O zamanların bir başka muhteşem medya olayı da birkaç saat sonra Ysllodins yıldızının süper-

novaya dönüşmesiydi. Ysllodins Galaksinin en önemli sigorta şirketlerinin elemanlarının yaşamakta olduğu ya da bir zamanlar yaşadığı yerdi.

Ancak bütün bu yıldızgemileri ya da Galaktik Savaş Gemileri Filosunun hemen akla gelen –GUG *Cesaret*, GUG *Cüret*, GUG *İntihar Çılgınlığı* gibi– gemileri daima huşu, gurur, coşku, sevgi, hayranlık, üzüntü, kıskançlık, pişmanlık, yani aslında en iyi bilinen bütün duygularla anılırken, bunlar içinde gerçekten en çok hayret uyandıranı *Krikkit Bir* olmuştur, Krikkitliler tarafından inşa edilen ilk uzay gemisi.

Bunun nedeni onun harikulade bir gemi olması değildi. Çünkü öyle bir gemi değildi.

Bu gemi deli işi bir hurda parçasıydı. Sanki birinin arka bahçesinde alelacele bir araya getirilmiş gibi görünüyordu ki gerçekten de bir arka bahçede alelacele inşa edilmişti. Geminin hayret verici tarafı iyi yapılmış bir gemi olması değil, (çünkü iyi yapılmış filan değildi) bir şekilde yapılmış olmasıydı. Krikkit halkının uzay denilen şeyin varlığını keşfetmesiyle bu ilk uzay gemisinin fırlatılışı arasında yalnızca bir yıl geçmişti.

Ford Prefect kemerini bağlarken Bilgilendirici Görüntü kayıtlarından birinin içinde ve dolayısıyla tamamen güvende olduğu için fazlasıyla minnettardı. Gerçek hayatta Çin'deki bütün pirinç şarapları uğruna bile içine adımını atmayacağı bir gemiydi bu. Gemiye binildiğinde akla gelen ilk söz "Fena dökülüyor," ise ikincisi de "Lütfen inebilir miyim?" oluyordu.

"Bu mu uçacak?" diye sordu Arthur, iplerle birbirine bağlanmış borulara ve daracık gemiyi donatan kablolara bakarak.

Slartibartfast ona geminin uçacağı, kendilerinin kesinlikle emniyette olacağı, bu deneyimin son derece eğitici ve epeyce üzücü olacağı konusunda güvence verdi.

Ford ve Arthur gevşemeye ve üzülmeye karar verdiler.

"Niye," dedi Ford, "biraz çılgınlık yapmayalım ki?"

Oturdukları yerin önünde aslında orada olmayışları gibi son derece geçerli bir nedenden ötürü varlıklarından tamamen habersiz olan üç pilot oturuyordu. Gemiyi inşa edenler de onlardı. O gece tepe patikası boyunca insanın kalbini ısıtan o şarkıları söyleyenlerin arasındaydılar. Yabancı uzay gemisinin çok çok yakınlarında yere çakılması beyinlerini biraz etkilemişti. Bu yanıp kül olmuş uzay gemisi kalıntısı üzerinde haftalarca çalışmış, onun en mini minicik sırrını bile keşfetmeye uğraşmış ve bütün bu süre içinde de uzay gemisi sökmekle ilgili küçük ve kıvrak şarkılar söylemişlerdi. Ardından da kendi gemilerini inşa etmişlerdi ve işte o da buydu. Bu onların gemisiydi, şimdi onunla ilgili söyledikleri küçük bir şarkıyla başarının ve sahip olmanın çifte sevincini ifade etmekteydiler; şarkının koro kısmı biraz acıklıydı, işleri yüzünden çok uzun saatler garajda kaldıkları için kendilerini çok özleyen ve onlara moral vermek üzere yavru köpeklerinin nasıl büyüdüğü hakkında hikâyeler anlatan çocuklarıyla eşlerinden uzakta kalmanın yarattığı üzüntüden söz ediyordu.

Povvv, kalkmışlardı.

Ne yapacağını kesinlikle bilen bir gemi gibi kükreyerek gökyüzüne daldı.

"İmkânsız," dedi Ford, ivmelenme şokundan sıyrıldıktan bir süre sonra, gezegenin atmosferinin dışına çıkıyorlardı, "imkânsız," diye tekrarladı, "herhangi birinin nasıl bir dürtüyle hareket ederse etsin, bir yılda böyle bir gemi tasarlayıp inşa etmesi imkânsız? Buna inanmıyorum. Bana kanıtlasanız bile yine de inanmam." Düşünceli bir şekilde başını salladı ve küçük bir lombozdan dışarıdaki hiçliği seyretmeye başladı.

Yolculuk bir süre olaysız devam etti ve Slartibartfast kaydı ileri sardı.

Böylece, güneşlerini ve yurtları olan gezegeni sarmalayarak neredeyse ikinci bir yörünge oluşturan içi boş bir küre biçimindeki toz bulutunun çeperine çabucak vardılar.

Adeta uzayın yoğunluğu ve dokusunda bir değişiklik olmuştu. Sanki karanlık şimdi motorlarını çalıştırmış, homurdanarak yanlarından geçiyor gibiydi. Dondurucu soğuklukta, bomboş ve çok ağır bir karanlıktı bu, Krikkit'teki gökyüzünün gece karanlığıydı bu.

Karanlığın soğukluğu, ağırlığı ve boşluğu Arthur'un kalbini hafifçe sıkıştırmıştı. Krikkit pilotlarının statik bir yük gibi havada asılı kalan duygularını ta içinde hissetti. Pilotlar ırklarının tarihsel bilincinin sınırları üzerinde duruyorlardı. Hiçbirinin ötesini hesaplamadığı, hatta hesaplanması gerektiğini bile bilmediği sınırdı bu.

Bulutun karanlığı gemiyi tokatladı. İçerdeyse tarihin sessizliği vardı. Bu pilotların tarihi görevleri, gökyüzünün diğer tarafında, yani düşen geminin gelmiş olabileceği yerde, herhangi bir şey ya da bir yer, belki başka bir dünya olup olmadığını bulmaktı, ki böyle bir düşünce, Krikkit sema-

larının altında yaşamış olanların sınırlı ufukları için anlaşılmaz bir şey olsa bile.

Tarih bir darbe daha indirmeye hazırlanıyordu.

Her şeyi sarmalayan o bomboş karanlık homurdanmaya devam ediyordu. Gittikçe daha çok yaklaşıyor, gittikçe daha çok kalınlaşıyor, gittikçe daha çok ağırlaşıyordu. Sonra birden kayboldu.

Bulutun dışına çıkmışlardı.

Sonsuz tozlarının içindeki gecenin çarpıcı mücevherlerini gördüler ve zihinleri korkuyla şakıdı.

Bir süre öylece uçmaya devam ettiler. Evrenin sonsuz genişliğiyle karşılaştırılınca hareketsizmiş gibi duran Galaksinin yıldızlı genişliğine karşı hareketsiz kalmış gibiydiler. Sonra geri döndüler.

"Buna bir son verilmesi gerek," diyordu Krikkitli erkekler, evlerine dönerken.

Dönüş yolunda barış, adalet, ahlak, kültür, spor, aile yaşamı ve kendileri dışında kalan diğer tüm canlı türlerinin silinip yok edilmesiyle ilgili düşüncelerini yansıtan pek çok güzel şarkı söylediler.

13

"Nasıl olduğunu gördünüz işte," diyordu Slartibartfast, yapay bir şekilde yapılmış kahvesini hafifçe karıştırırken aynı zamanda gerçek sayılarla sanal sayılar arasındaki anafor arayüzlerini, zihnin ve Evrenin etkileşimli algılarını da karıştırıyordu. Böylelikle gemisinin zaman ve uzay kav-

ramlarını yeniden şekillendirmesine izin veren tam sanılmış öznelliğin yeniden düzenlenmiş matrikslerini üretiyordu.

"Evet," dedi Arthur.

"Evet," dedi Ford.

"Bu tavuk butuyla," dedi Arthur, "ne yapacağım?"

Slartibartfast ona ciddi bir bakış attı.

"Oyna onunla," dedi, "oyna."

Kendi elindeki parça üzerinde ne yapması gerektiğini gösterdi.

Arthur da öyle yaptı ve tavuk butu, Slartibartfast'ın beş boyutlu olduğu konusunda güvence verdiği uzayda dört boyutlu olarak hareket ederken, elindeki butun üzerinden matematiksel bir fonksiyonun hafif titreşimlerinin geçtiğini hissetti.

"Bir gece içinde," dedi Slartibartfast, "Krikkit nüfusunun tamamı sevimli, hoş, zeki ..."

" ... ve biraz da acayip ..." diyerek araya girdi Arthur.

" ... normal kişilerden," dedi Slartibartfast, "sevimli, hoş, zeki ..."

" ... acayip ..."

" ... manik yabancı düşmanları haline dönüştüler. Evren fikrinin onların kafasındaki dünya tablosuna uymadığını söyleyebiliriz. Kısaca, bununla başa çıkamadılar, anlayacağınız. Sevimli, hoş, zeki ve isterseniz acayip de diyebileceğimiz bir şekilde Evreni yok etmeye karar verdiler. Bu sefer ne oldu?"

"Ben bu şarabı pek sevmedim" dedi Arthur, kadehini koklarken.

"Tamam, geri gönder. Bu, onun matematiğinin bir parçası."

Arthur da öyle yaptı. Garsonun gülümseyişindeki topografiyi beğenmemişti, ama grafiklerden hiçbir zaman hoşlanmamıştı zaten.

"Nereye gidiyoruz?" dedi Ford.

"Bilgilendirici Görüntüler Merkezi'ne dönüyoruz," dedi Slartibartfast, ayağa kalktı, ağzını bir kâğıt peçetenin matematiksel temsiline sildi ve ekledi, "ikinci yarı için."

14

"Krikkit halkı," dedi Krikkit Savaş Suçları Mahkemesinde, Yargıçlar Kurulu Başkanı Yüce Yargılayıcı Adli Pag BTÇR (Bilge, Tarafsız ve Çok Rahatlamış), "onlar, eee, bilirsiniz ya, onlar yalnızca bir grup gerçekten sevimli herif işte, bilirsiniz ya, ama şimdi nedense herkesi öldürmek istiyorlar. Lanet olsun, bazı sabahlar ben de yatağımdan aynı hislerle kalkıyorum. Kahretsin.

"Pekâlâ," diye devam etti, ayaklarını kaldırıp önündeki sıraya koydu ve Resmi Kumsal Makoseninin üstünde çıkmış iplik parçasını koparmak için bir süre duraksadı, "anlaşılan bu heriflerle aynı Galaksiyi paylaşmak istemiyorsunuz."

Bu doğruydu.

Krikkitlilerin Galaksiye saldırısı sersemleticiydi. Binlerce ve binlerce devasa Krikkit savaş gemisi bir anda hiperuzaydan fırlayarak binlerce ve binlerce önemli dünyaya aynı anda saldırmıştı, bunu yaparken de önce ikinci saldırı dalgasını oluşturabilmek için gerekli destek malzemesine el koymuş, ardından da bu dünyaları soğukkanlılıkla var oluşun dışına zaplayıvermişlerdi.

Bu sırada olağanüstü bir barış ve refah döneminin keyfini sürmekte olan Galaksi, çölde kutup ayısıyla karşılaşan bir adam gibi bocalamıştı.

"Demek istediğim," diye devam etti Adli Pag, muazzam büyüklükteki, ultramodern (bu sahne on milyar yıl önce, yani ultramodern denince akla bir yığın paslanmaz çelik ve cilalı betonun geldiği bir dönemde geçiyordu) mahkeme salonunda gözlerini gezdirirken, "bu heriflerin tek sorunu *takıntılı olmak*."

Bu da doğruydu ve aynı zamanda da Krikkit halkının yeni ve mutlak amaçlarını –yani Krikkitli olmayan her şeyi yok etmeyi– böylesine akıl almaz bir hızla nasıl gerçekleştirdiklerinin düşünülebilen tek açıklamasıydı.

Bu aynı zamanda binlerce uzay gemisini ve milyonlarca ölümcül beyaz robotu üretmek için gereken hiperteknolojiyi nasıl bu kadar hızlı kavrayabildiklerinin de tek açıklamasıydı.

Robotlar onlarla karşılaşan herkesin yüreğine dehşet saçmışlardı – ama çoğu olayda bu dehşet, tıpkı dehşeti yaşayan kişilerin ömrü gibi son derece kısa ömürlü olmuştu. Onlar tek amaca kilitlenmiş, vahşi, uçan savaş makineleriydi. Çok işlevli ürkütücü savaş sopalarını ustaca kullanıyor, bunları bir tarafa savurunca binaları yıkabiliyor, diğer tarafa savurunca parça tesirli Toptan-Yokedici-Zap ışınları yayabiliyor, üçüncü bir yöne savuruncaysa küçük yangın bombalarından tutun da koca bir güneşi bile dağıtabilecek güçteki Hipernükleer Maksi-Slorta Mekanizmalarına kadar her türden korkunç el bombasını içeren bir cephaneyi harekete geçirebiliyorlardı. El bombalarına savaş sopalarıyla vurulması bunların ateşleme düzeneklerini aktif

hale geçirmeye yetiyor ve birkaç metreden yüz binlerce kilometreye varan bir menzilde çarpıcı bir isabet oranı kaydederek fırlatabiliyordu.

"Pekâlâ," dedi bir kez daha Adli Pag, "o halde biz kazandık." Durdu ve küçük sakızını biraz çiğnedi. "Biz kazandık," diye tekrarladı, "ama bu önemli bir iş sayılmaz. Yani küçük bir dünyaya karşılık orta boy bir galaksi, üstelik ne kadar zamanımızı aldı? Zabıt Kâtibi?"

"Sayın efendim?" dedi siyahlar içindeki ciddi görünüşlü küçük adam, ayağa kalkarken.

"Ne kadar zamanımızı aldı, çocuğum?"

"Bu konuda kesin bir yanıt verebilmek biraz zor, sayın efendim. Zaman ve uzaklık ..."

"Rahatla evladım, kesinlik şart değil."

"Belirsiz olmaktan hiç hoşlanmam, sayın efendim, hele böyle bir ..."

"Sık dişini ve oluruna bırak."

Zabıt Kâtibi gözlerini kırpıştırarak baktı ona. Galaksideki hukukçuların çoğu gibi onun da Adli Pag'in (veya anlaşılmaz gerçek ismiyle Zipo Bibrok $5x10^8$) çok rahatsız edici bir tip olduğunu düşündüğü açıkça belliydi. Adli Pag kesinlikle terbiyesizin ve alçağın biriydi. Gelmiş geçmiş en keskin hukuk zekâsına sahip olmanın kendisine istediği gibi davranma hakkı verdiğini düşündüğü belliydi ve ne yazık ki bu konuda haklı gibi görünüyordu.

"Eee, pekâlâ, sayın efendim, çok kabaca bir tahminle iki bin yıl," diye mutsuz bir ifadeyle mırıldandı Kâtip.

"Kaç kişinin canına okundu peki?"

"İki grilyon, sayın efendim," Kâtip yerine oturdu. Bu sırada bir hidrospektik fotoğrafı çekilse bedeninin hafifçe tütmekte olduğu ortaya çıkardı.

Adli Pag mahkeme odasına bir kez daha göz gezdirdi; orada metabolizmalarına ve geleneklerine bağlı olarak özel tören vücutları ya da özel tören giysileri giymiş yüzlerce üst düzey Galaksi temsilcisi toplanmıştı. Zap-geçirmez Kristal bir duvarın ardında da Krikkit halkını temsil eden bir grup bulunmaktaydı. Kendilerini yargılamak üzere toplanmış bütün bu yabancılara sakin ve nazik bir nefretle bakıyorlardı. Bu hukuk tarihinin en kritik davasıydı ve Adli Pag de bunu biliyordu.

Sakızını çıkarıp koltuğunun altına yapıştırdı.

"Bir oda dolusu ceset," dedi yavaşça.

Mahkeme salonundaki kasvetli sessizlik bu görüşü doğruluyor gibiydi.

"Neyse, dediğim gibi, bunlar bir grup gerçekten de sevimli herif, ama yaptıklarından vazgeçmeyecek ve biraz olsun rahatlamayı öğrenmeyeceklerse onlarla aynı Galaksiyi paylaşmak istemiyorsunuz. Demek istediğim bu devamlı bir huzursuzluk ortamı yaratacak, değil mi? Bum, bum, bum, bize tekrar ne zaman saldıracaklar diye mi endişeleneceğiz? Barış içinde birlikte yaşama kavramı demode oldu, değil mi? Biri bana biraz su getirsin, mersi."

Arkasına yaslandı ve düşünceli bir şekilde suyunu yudumladı.

"Pekâlâ," dedi, "Beni dinleyin, beni dinleyin. Bu herifler, bilirsiniz ya, Evrenle ilgili istedikleri şeyi düşünme hakkına sahipler. Ve kendi, yani Evrenin onlara zorla kabul ettirdiği bakış açılarına göre, tamam mı, onlar doğru olanı yaptılar. Kulağa çılgınca geliyor, ama herhalde siz de kabul edersiniz. Onların inandığı ..."

Adli blucininin arka cebinden çıkardığı bir kâğıt parçasına baktı.

"İnandıkları şey 'barış, adalet, ahlak, kültür, spor, aile yaşamı ve kendileri dışında kalan diğer tüm canlı türlerinin silinip yok edilmesi' ..."

Omuzlarını silkti.

"Bundan çok daha kötü inançlar da duydum."

Düşünceli bir şekilde pantolonunun önünü kaşıdı.

"Oooh," dedi. Bir yudum su daha aldı, sonra bardağı ışığa doğru tutup kaşlarını çattı. Elinde evirip çevirdi.

"Hey, bu suda bir şey mi var?" dedi.

"Eee, hayır, sayın efendim," dedi suyu kendisine getiren Mübaşir çok huzursuz bir şekilde.

"O halde al şunu ve içine bir şey koy," diye tersledi Adli Pag, "Bir fikrim var."

Bardağı öteye itip öne doğru eğildi.

"Beni dinleyin, beni dinleyin," dedi.

Çözüm çok zekiceydi ve şöyle bir şeydi:

Krikkit gezegeni sonsuza kadar kalmak üzere bir Yavaşlatılmış-Zaman zarfına konulacak ve böylece zarfın içindeki yaşam neredeyse sonsuz bir yavaşlık içinde devam edecekti. Zarfın çevresindeki bütün ışıklar yön değiştirecek, böylece zarf görünmez olacak ve içeri hiçbir ışık sızmayacaktı. Dışarıdan açılmadığı takdirde zarftan kaçış kesinlikle imkânsız olacaktı.

Evrenin geri kalan kısmı sonuna ulaştığında, yani tüm yaratılış ölümcül düşüşe geçip (bütün bunlar, elbetteki Evrenin sonunun muhteşem bir restorancılık girişimi olduğu öğrenilmeden önce oluyordu) yaşam ve madde yok olduğunda Krikkit gezegeni ve güneşi Yavaşlatılmış-Zaman zarfın-

dan dışarı çıkacak ve Evrensel boşluğun alacakaranlığında, tam da arzu ettikleri gibi tek başlarına varlıklarını sürdürmeye devam edecekti.

Kilit, zarfın yörüngesinde yavaşça dönen bir asteroidde olacaktı.

Anahtarsa Galaksinin sembolü olacaktı – Wikkit Kapısı.

Mahkeme salonundaki alkışlar dinene kadar Adli Pag, yarım saat önce bir not gönderdiği güzel bir jüri üyesiyle çoktan Duyuduşun altına girmişti bile.

15

İki ay sonra Zipo Bibrok $5x10^8$, resmi galaktik blucinini diz altından kesmişti ve verdiği mahkeme kararlarının kendisine sağladığı muazzam servetin bir kısmını mücevher gibi bir kumsalda yan gelip yatarak ve aynı güzel jüri üyesine sırtına Kualaktin Esansı sürdürerek harcamaktaydı. Güzel jüri üyesi, Yaga'nın Bulutdiyarlarının ötesinden gelen Soolfinli bir kızdı. Açık sarı renkli ipek gibi bir cildi vardı ve hukukçu tiplere yakın ilgi duyan birisiydi.

"Haberleri duydun mu?" dedi.

"Viiiiyleee!" dedi Zipo Bibrok $5x10^8$, bununla tam olarak ne demek istediğini anlayabilmeniz için orada olmanız gerekirdi. Bu anlatılanların hiçbiri Bilgilendirici Görüntülerin bantlarında kayıtlı değildi ve hepsi yalnızca söylentilere dayanıyordu .

"Hayır," diye ekledi, ona "Viiiiyleee" dedirten şey bittikten sonra. Eski çağların Vod'una ait üç güneşten üçüncüsü ve en büyüğünün ilk ışıkları-

nı yakalayabilmek için vücudunu hafifçe çevirdi. Güneş şimdi saçmasapan güzellikteki ufuk çizgisine sokuluyor ve gökyüzü bilinen en büyük bronzlaştırıcı gücüyle parıldıyordu.

Sakin denizin yüzeyinden hoş kokulu bir meltem yükseldi, kumsal boyunca gezindi ve tekrar denize dönerken bundan sonra nereye gideceğini düşündü. Derken bir anlık çılgın bir arzuya kapılarak tekrar kumsala döndü ve ardından denize süzüldü.

"Umarım iyi haber değildir," diye mırıldandı Zipo Bibrok 5x10[8], "çünkü buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Bugün Krikkitliler hakkında verdiğin hüküm yerine getirilmiş," dedi kız tantanalı bir edayla. Bu kadar açık ve basit bir şeyi böyle tantanalı bir edayla söylemenin hiç gereği yoktu, ama kız yine de böyle yaptı, çünkü bu öyle davranılması gereken günlerden biriydi. "Yağ almak için gemiye gittiğimde," dedi, "radyodan duydum."

"Hıhı," diye mırıldandı Zipo, pırıl pırıl kumlara başını iyice yaslayarak dinlenmeye devam etti.

"Bir şey olmuş," dedi kız.

"Mmmm?"

"Yavaşlatılmış-Zaman zarfı kapatıldıktan az sonra," dedi kız ve bir an Kualaktin Esansı sürmeyi bıraktı, "yok edildiği sanılan kayıp bir Krikkit savaş gemisinin yalnızca kaybolduğu anlaşılmış. Gemi geri dönerek Anahtarı ele geçirmeye çalışmış."

Zipo doğrulup dimdik oturdu.

"Hey, ne diyorsun?" dedi.

"Tamam, tamam," dedi kız, Büyük Patlamayı bile yatıştırabilecek bir ses tonuyla. "Görünüşe

göre kısa bir çatışma olmuş, Anahtar ve savaş gemisi parçalanıp dağılarak uzay-zaman sürekliliğinin içinde yok olmuş. Anlaşılan sonsuza kadar ortadan kaybolmuşlar."

Gülümsedi, parmaklarına Kualaktin Esansından bir parça daha aldı. Zipo rahatladı ve tekrar yerine uzandı.

"Bir iki saniye önce yaptığını yap yine," diye mırıldandı.

"Böyle mi?" dedi kız.

"Hayır, hayır," dedi Zipo, "öbür türlü."

Kız yeniden denedi.

"Böyle?" diye sordu.

"Viiiiyleee!"

Orada olmanız gerekirdi.

Hoş kokulu meltem bir kez daha denizin yüzeyinden havalandı.

Kumsalda bir büyücü dolanıyordu, ama kimsenin ona ihtiyacı yoktu.

16

"Hiçbir şey sonsuza kadar kaybolmaz," dedi Slartibartfast, robot garsonun masadan kaldırmaya çalıştığı mumun ışığında yüzü kırmızı bir ışıkla titreşiyor gibiydi, "Chalesm Katedrali dışında."

"Neyin dışında?" dedi Arthur şaşırarak.

"Chalesm Katedrali" diye tekrarladı Slartibartfast. "Gerçek Zaman Seferberliği hakkındaki araştırmalarım sırasında–"

"Neyin dışında?" dedi Arthur yeniden.

Yaşlı adam durdu, düşüncelerini toparladı, çünkü bunun anlattığı öyküye yapılan son saldı-

rı olmasını umuyordu. Robot garson uzay-zaman matriksleri içinde terslik ve işgüzarlığı görülmeye değer bir şekilde birleştirerek hareket ediyordu, son bir hamleyle mumu yakalamaya çalıştı ve başardı. Hesap pusulasını istemişler, kimin canelloni[1] yediği ve kaç şişe şarap içildiği hakkında birbirleriyle ikna edici bir şekilde tartışmış ve Arthur'un hayal meyal hatırladığı kadarıyla, böylece gemiyi usta bir manevrayla öznel uzaydan çıkarıp tuhafbir gezegenin yörüngesinde park etmişlerdi. Garson şimdi sessiz sinema oyununun kendi üzerine düşen bölümünü tamamlamak ve restoranı temizlemek için sabırsızlanıyordu.

"Her şey açıklığa kavuşacak," dedi Slartibartfast.

"Ne zaman?"

"Bir dakika içinde. Dinle. Zaman nehirleri artık çok kirlendi. İçlerinde bir sürü ıvır zıvır, pislik, gemi enkazı yüzüyor ve bugün nehirlerdekilerin kat kat fazlası fiziksel dünyayı kaplamış durumda. Uzay-zaman sürekliliğindeki anaforlar, anlarsın ya?"

"Öyleymiş, ben de öyle duymuştum," dedi Arthur.

"Baksana, biz nereye gidiyoruz?" dedi Ford, sabırsızlıkla sandalyesini masadan geriye iterken. "Çünkü bir an önce oraya varmak istiyorum."

"Biz," dedi Slartibartfast, yavaş, ölçülü bir sesle, "Krikkit savaş robotlarının, Krikkit gezegenini

---

1 *Canelloni*: Haşlanmasının ardından içi et ya da peynir ve baharatlarla doldurulup rulo yapılan ve çoğunlukla bir sosla pişirilen kare biçimli makarnalara verilen İtalyanca genel isim –ed.n.

Yavaşlatılmış-Zaman zarfından çıkarıp ordularının kalan kısmını ve çılgın Efendilerini serbest bırakmaları için gereken o Anahtarın tamamını ele geçirmelerini önlemeye gidiyoruz."

"Yalnızca," dedi Ford, "bir partiden söz etmiştin de?"

"Ettim," dedi Slartibartfast ve başını eğdi.

Bunun bir hata olduğunu fark etmişti, çünkü bu fikir Ford Prefect'in zihnine tuhaf ve sağlıksız bir büyü yapmıştı. Slartibartfast, Krikkit ve Krikkit halkının karanlık ve trajik hikâyesini anlattıkça, Ford Prefect de doya doya içmeyi ve kızlarla dans etmeyi çok daha fazla ister olmuştu.

Yaşlı adam son dakikaya kadar partiden söz etmemiş olması gerektiğini hissediyordu. Ama bir kere ağzından kaçırmıştı ve Ford Prefect bu fikre, bir Arkturus megasülüğünün kafasını ısırıp uzay gemisiyle kaçmadan önce kurbanına yapıştığı gibi yapışmıştı.

"Oraya ne zaman ulaşacağız?" diye hevesle sordu Ford.

"Oraya niçin gitmemiz gerektiğini size anlatmayı bitirdiğim zaman."

"Ben kendimin oraya niye gittiğini biliyorum," dedi Ford, arkasına yaslanıp ellerini kafasının arkasında birleştirdi. Adamı irkilten gülücüklerinden biriyle gülümsedi.

Oysa Slartibartfast kolay bir emeklilik ummuştu.

Emekli olunca, sekiz ağızlıklı bir müzik aleti olan hiybiyfon çalmayı öğrenmeyi planlıyordu – bunun hoş, ama boş bir uğraş olacağını biliyordu gerçi, çünkü bunu yapabilecek sayıda ağıza sahip değildi.

Planladığı bir başka şey de önemli olduğunu düşündüğü bir iki konuyu kayda yanlış geçirmek için ekvatoral fiyordlar hakkında egzantirik ve acımasızca hatalı bir monografi yazmaktı.

Ama bunun yerine nasıl olduysa Gerçek Zaman Seferberliği için yarım gün çalışacağı bir işi üstlenmeye ikna edilmiş ve yaşamı süresince ilk kez işi çok ciddiye almaya başlamıştı. Sonunda kendisini hızla uçup giden yıllarını kötülüklerle savaşıp Galaksiyi kurtarmaya çalışmakla geçirirken bulmuştu.

Bunun çok yorucu bir iş olduğunu düşünüyordu ve derin bir nefes aldı.

"Dinleyin," dedi "Sef-zam'da ..."

"Ne?" dedi Arthur.

"Gerçek Zaman Seferberliği, ne olduğunu size sonra anlatacağım. Göreceli yakın bir zamanda tekrar ortaya çıkan başıboş beş enkazın Anahtarın kaybolmuş beş parçası olduğunu fark ettim. Yalnızca ikisinin tam olarak izini sürebildim – Ahşap Sütun, ki Arthur'un gezegeninde bulundu ve Gümüş Çubuk. Bunun da bir partide olduğu anlaşılıyor. Krikkit robotları onu bulmadan oraya varmak zorundayız, yoksa neler olabileceğini kimse bilemez?"

"Hayır," dedi Ford kararlı bir sesle. "Partiye doya doya içmek ve kızlarla dans etmek için gitmeliyiz."

"Ama sana anlattıklarımı anlamadın mı ...?"

"Evet," dedi Ford, beklenmedik bir sertlikle, "her şeyi gayet iyi anladım. Bu yüzden henüz doya doya içilecek içki, dans edilecek bir sürü kız varken bundan faydalanmak istiyorum. Eğer bize gösterdiğin her şey doğruysa ..."

"Doğru mu? Elbette doğru."

" ... o halde süpernovadaki bir salyangoz kadar bile şansımız yok demektir."

"Bir ne?" dedi Arthur yeniden dikkat kesilerek. Bu noktaya kadar konuşmayı inatla takip etmişti ve şimdi ipin ucunu kaçırmaya niyeti yoktu.

"Süpernovadaki bir salyangoz kadar şans," diye tekrarladı Ford, temposunu kaybetmeden. "İşin–"

"Salyangozla süpernovanın ne ilgisi var?" dedi Arthur.

"Salyangozun," dedi Ford sıkıcı bir sesle, "orada hiç şansı yok."

Meselenin açıklığa kavuşup kavuşmadığını anlamak için duraksadı. Arthur'un yüzüne tırmanan ve kafasının yeniden karıştığını gösteren yepyeni bir şaşkın ifade öyle olmadığını gösteriyordu.

"Bir süpernova," dedi Ford söyleyebildiği kadar çabuk ve net bir şekilde, "neredeyse ışık hızının yarı hızıyla patlayan ve milyarlarca güneşin verebileceği bir parlaklıkla yandıktan sonra süperağır bir nötron yıldızı gibi çöken bir yıldızdır. O diğer yıldızları yakan bir yıldızdır, çaktın mı? Bir süpernovada hiçbir şeyin hayatta kalma şansı yoktur."

"Anlıyorum," dedi Arthur.

"İşin–"

"Peki neden özellikle bir salyangoz?"

"Neden olmasın? Ne fark eder."

Arthur bunu kabullendi ve Ford elinden geldiğince az önceki temposunu yakalamaya çalışarak devam etti.

"İşin aslı şu Slartibartfast," dedi, "sen, ben ve Arthur gibi adamlar –özellikle de Arthur gibiler–

istesen de istemesen de bizler yalnızca yüzeysel merakları olan, aykırı, uyuşuk, hıyar herifleriz."

Slartibartfast biraz aklı karıştığı biraz da bozulduğu için kaşlarını çattı. Konuşmaya başladı.

" –..."den ileri gidemedi.

"Biz hiçbir şeye kafayı takmıyoruz, tamam mı?" diye üsteledi Ford.

" ..."

"Ve bu da sonucu belirleyen unsurdur. Biz takıntıya karşı kazanamayız. Onların umrunda, bizimse değil. Kazanan onlar."

"Benim umrumda olan birçok şey var," dedi Slartibartfast, sesi biraz kızgınlık ve biraz da tereddütle titriyordu.

"Ne gibi?"

"Eee," dedi yaşlı adam, "hayat, Evren. Her şey, aslında. Fiyordlar."

"Bunlar uğruna ölür müydün?"

"Fiyordlar uğruna mı?" diye şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı Slartibartfast. "Hayır."

"Tamam işte."

"Doğrusunu istersen bunda bir anlam görmüyorum."

"Ve ben de hâlâ," dedi Arthur, "salyangozlarla olan bağlantıyı hâlâ kuramadım."

Ford konuşmanın kontrolünden çıktığını hissedebiliyordu ve bu noktada konunun dağılmasına izin veremezdi.

"Mesele şu," diye öfkeyle tısladı, "bizler takıntılı kişiler değiliz ve hiç şansımız ..."

"Senin şu aniden çıkan salyangoz takıntın dışında," diye tutturdu Arthur, "bunu hâlâ anlayabilmiş değilim."

"Salyangozları bırakır mısın artık?"

“Sen bırakırsan ben de bırakırım,” dedi Arthur, “konuyu sen açtın.”

“Bir hataydı,” dedi Ford, “unut onları. Mesele şu.”

Öne doğru eğildi ve alnını parmak uçlarına dayadı.

“Ben ne diyordum?” dedi bıkkınlık içinde.

“Haydi partiye gidelim,” dedi Slartibartfast, “ne sebeple olursa olsun.” Başını iki yana sallayarak ayağa kalktı.

“Sanırım benim de söylemek istediğim buydu,” dedi Ford.

Anlaşılmaz bir nedenle ışınlama kabinleri banyodaydı.

17

Zaman yolculuğunun bir tehlike olduğu fikri giderek daha çok taraftar topluyordu. Tarih kirleniyordu.

Ana Galaktika Ansiklopedisi'nin zaman yolculuğu kuramı ve uygulaması üzerine söyleyecek çok şeyi vardı, ki bunların büyük bölümü en az dört ömür boyunca ileri hipermatematik eğitimi almamış kişiler tarafından anlaşılması mümkün olmayan şeylerdi. Zaman yolculuğu keşfedilmeden böyle bir şeyi yapmak da imkânsız olduğu için bu fikrin ilk başta nasıl ortaya çıktığı konusunda birtakım karışıklıklar bulunmaktadır. Bu soruna getirilen açıklamaların birine göre zaman yolculuğu, doğası gereği, tarihin tüm dönemlerinde eşzamanlı olarak keşfedilmiştir, ama bunun tam bir saçmalık olduğu da ortadadır.

Asıl mesele, artık tarihin büyük bir bölümünün aynı şekilde saçmalık olmasıdır.

İşte size bir örnek. Kimileri bu örneği önemli bulmayabilir, ama aynı örnek kimileri için de son derece önemlidir. Bu söz konusu olay Gerçek Zaman Seferberliğini başlatması açısından kesin bir önem taşır –yoksa sona erdirmesi miydi? Bu, tarihin akışına hangi yönden baktığınıza bağlıdır ve artık bu da gittikçe daha can sıkıcı bir soru haline gelmeye başlamıştır.

Bir şair vardır ya da vardı. İsmi Lallafa'ydı ve *Uzun Diyarın Şarkıları* denilen tüm Galaksinin gelmiş geçmiş en iyi şiirlerini yazmıştı.

Bu şiirler tartışılmaz biçimde çok güzeldir / güzeldi. Onu okuduktan sonra hakkında hemen konuşamazdınız; yani duygusallıkla, gerçeklerle, varlıkların birliği ve bütünlüğü hisleriyle öylesine dolup taşardınız ki köşe başına kadar kısa bir yürüyüş yapıp dönüşte ufak bir kadeh perspektif ve soda içmek için bir bara uğramanıza gerek kalmazdı. O kadar güzeldi.

Lallafa, Effa'nın Uzun Diyarlarının ormanlarında yaşardı. Orada yaşar ve şiirlerini de orada yazardı. Onları kurutulmuş habra yaprakları üzerine, eğitim ya da tipeksin avantajlarından faydalanmadan yazardı. Ormandaki ışığı ve bunun hakkında düşündüklerini yazardı. Ormandaki karanlığı ve bunun hakkında düşündüklerini yazardı. Kendisini terk eden kızı ve onun hakkında tam olarak ne düşündüğünü yazardı.

Şiirleri ölümünden çok uzun zaman sonra bulundu ve üzerine kafa yoruldu. Onlarla ilgili haberler sabah güneşi gibi yayıldı. Asırlar boyunca bu şiirler, onlar olmadan hayatları daha karanlık

ve daha kuru olacak pek çok kişinin hayatını aydınlatıp besledi.

Ardından, zaman yolculuğunun keşfinden kısa bir süre sonra bazı büyük tipeks üreticileri, eğer Lallafa yüksek kalitede bir tipekse sahip olsaydı, şiirlerinin daha iyi olup olmayacağını ve bu bağlamda bir iki şey söylemek üzere ikna edilip edilmeyeceğini merak ettiler.

Zaman dalgalarında seyahat ettiler, onu buldular, durumu kendisine –biraz güçlükle de olsa– açıkladılar ve onu gerçekten de ikna ettiler. Aslında onu öylesine inandırdılar ki Lallafa onların sayesinde çok zengin oldu, hakkında o kadar duyarlı şiirler yazdığı kız onu terk etmedi, hatta ormandan çıkarak şehirde güzel bir apartmana taşındılar ve Lallafa sık sık geleceğe yolculuk ederek orada sohbet programlarına çıktı ve buralarda zekâsıyla parladı.

Elbette ki şiir yazmaya hiç zamanı olmadı, bu bir sorun sayılabilirdi, ama kolayca çözüldü. Tipeks üreticileri onu kendi kitabının daha sonraki bir baskısı ve buradaki şiirleri kopya edeceği kurutulmuş habra yapraklarıyla birlikte bir haftalığına bir yerlere gönderdiler, yolda bilerek o garip hataları ve düzeltmeleri yaptırdılar.

Artık birçok kişi şiirlerin ansızın değersizleştiğini söylüyordu. Diğerleriyse şiirlerin eskileriyle aynı olduğunu öne sürerek neyin değiştiğini soruyorlardı. İlk savın sahipleri meselenin bu olmadığını söylüyordu. Meselenin ne olduğuna tam olarak emin değillerdi, ama bu olmadığını biliyorlardı. Gerçek Zaman Seferberliğini başlatarak bir daha bu tür şeylerin olmasını önlemeye çalıştılar. Seferberlik başladıktan bir hafta sonra

Chalesm Katedrali hakkında duyulan haberler, tezlerini oldukça güçlendiriyordu. Büyük Chalesm Katedrali yalnızca yeni bir iyon rafinerisi kurmak için yıkılmakla kalmamış, rafinerinin yapımı o kadar uzun sürmüş ve iyon üretimine zamanında başlayabilmek için geçmişte o kadar gerilere gidilmek zorunda kalınmıştı ki, Chalesm Katedrali daha en başında hiç inşa edilememiş duruma düşmüştü. Bu yüzden Katedralin resmini taşıyan kartpostallar aniden değer kazanmıştı.

Böylece tarihin pek çok bölümü artık tamamen ortadan kalkmış oluyordu. Gerçek Zaman Seferberliğine katılanların savına göre, yolculuk yapmak nasıl ülkeler ve dünyalar arasındaki farklılıkları kolayca ortadan kaldırıyorsa, zaman yolculuğu da bir çağla diğeri arasındaki farklılıkları ortadan kaldırıyordu. "Geçmiş," diyorlardı, "artık gerçekten de yabancı bir ülkeden farksız. Orada da işler aynı buradaki gibi yürüyor."

18

Arthur cisimleşirken, bu alışmamaya kararlı olduğu iğrenç ve ıstıraplı işlem her başına geldiğinde engelleyemediği sersemlemeyi, boğazının, kalbinin ve çeşitli kaslarının sıkışması hissini yaşadı.

Çevresine bakınıp diğerlerini aradı.

Orada değillerdi.

Bir kez daha çevresine bakınıp onları aradı.

Hâlâ orada değillerdi.

Gözlerini kapattı.

Açtı.

Çevresine bakınıp diğerlerini aradı.

Diğerleri inatla orada olmamakta ısrar ediyordu.

Tamamen yararsız olduğu besbelli olan deneyimini bir kez daha tekrarlamaya hazırlık olarak yeniden gözlerini kapattı, çünkü beyni yalnızca o zaman, yani gözleri kapalıyken, gözleri açıkken gördüğü şeyleri algılamaya başlıyordu ve yavaş yavaş kaşları çatıldı.

Sonra fark ettiği gerçekleri kontrol etmek için gözlerini yeniden açtı, ama kaşları çatık kaldı.

Fark ettiği şey kaybolacağına daha da net bir şekilde göründü. Eğer bu bir partiyse çok kötü bir partiydi, hatta öyle kötüydü ki kendisinden başka herkes burayı terk etmişti. Bu düşüncede ısrar etmeyi gereksiz bularak vazgeçti. Burada bir parti olmadığı belliydi. Burası bir mağara, labirent ya da bir tünel falandı, ama ortalık ne olduğunu söyleyebilecek kadar aydınlık değildi. Her yer kapkaranlıktı, rutubetli bir karanlık. Tek ses yankılanan nefes sesleriydi ve bunu duymak da çok endişe vericiydi. Hafifçe öksürdü, öksürüğünün ince, hayalet gibi belli belirsiz yankısını duydu, öksürüğü büyük bir labirentin kıvrımlı koridorlarından ve görünmez odalarından geçip gidiyor ve sonunda aynı görünmez koridorlardan geçerek yine kendisine dönüyordu, sanki "Evet, bir şey mi istedin?" der gibiydi.

Çıkardığı en ufak sesin bile başına aynı şey gelince sinirleri bozulmaya başladı. Neşeli bir melodi mırıldanmaya çalıştı, ama şarkısı kendisine geri dönene kadar anlamsız bir ağıta dönüşmüştü ve bu yüzden vazgeçti.

Zihninde birden Slartibartfast'ın anlattığı öyküden sahneler canlandı. Ölüm saçan beyaz ro-

botların ansızın gölgelerin arasından çıkıp kendisini öldürmeye kalkışsa hiç şaşırmayacaktı. Nefesini tuttu. Gelen giden yoktu. Tekrar bıraktı. Gerçekte ne beklediğini bilmiyordu.

Bununla birlikte birisi ya da bir şey onu bekliyor olmalıydı, çünkü tam da bu sırada uzaklarda, karanlığın içinde uğursuz görünümlü yeşil bir neon tabela birdenbire yanıvermişti.

Tabela sessizce şöyle diyordu:

YOLUN DEĞİŞTİRİLDİ

Tabela yandığı gibi birdenbire sönmüştü. Arthur bu sönme biçiminden hoşlandığına emin değildi. Işık hor görücü bir fiyakayla sönerek kaybolmuştu. Sonra, bunun yalnızca kendi hayal gücünün saçma bir oyunu olduğuna kendini inandırmaya çalıştı. Çünkü bir neon tabelası yanar ya da sönerdi, bu içinden elektrik geçip geçmediğine bağlıydı. Bir durumdan ötekine hor görücü bir fiyakayla geçmesine imkân yoktu. Yine de ropdöşambrına sıkıca sarınarak titredi.

Derinlerdeki neon tabelası ansızın bir daha yanıp onu şaşırttı, bu kez yalnızca üç nokta ve bir virgül vardı. Şöyle:

...,

Ama yeşil neon ışığıyla yazılmıştı.

Bu görüntüye bir iki saniye şaşkın şaşkın baktıktan sonra Arthur bunun, cümlenin tamamlanmadığını, daha fazlasının olduğunu anlatmaya çalıştığını fark etti. Neredeyse insanüstü bir titizlikle düşünmeye devam etti. Ya da en azından insanca olmayan bir titizlikle.

Sonra cümle şu iki sözcükle kendini tamamladı:

ARTHUR DENT.

Gözleri fırıl fırıl döndü. Daha iyi bakabilmek için kendini toparladı. Hâlâ ARTHUR DENT yazıyordu ve bu yüzden tekrar kafası karıştı.

Tabela bir kez daha sönerken onu karanlıkta tek başına ve gözlerini kırparken bıraktı. Yalnızca retinasında zıp zıp zıplayan, isminin soluk kırmızı görüntüsü kalmıştı.

HOŞ GELDİN, yazmıştı şimdi aniden tabela.

Bir saniye sonra da eklemişti:

HİÇ SANMAM.

Bütün bu zaman süresince çevresinde uçuşup duran o buz gibi korku, beklediği anın geldiğini fark edip Arthur'un üzerine çullandı. Arthur onunla savaşmaya çalıştı. Bir keresinde televizyonda gördüğü gibi tetikte bir tavırla çömeldi, ama televizyondaki kişinin dizleri onunkilerden daha sağlam olmalıydı. Gözlerini dikip karanlığın içini araştırdı.

"Eee, merhaba?" dedi.

Genzini temizledi ve bu kez daha yüksek sesle ve "eee" olmadan tekrarladı. Koridorun uzaklarında bir yerde biri aniden davul çalmaya başlamıştı sanki.

Bir iki saniye bu sesi dinledikten sonra bunun kendi kalp atışları olduğunu fark etti.

Bir iki saniye daha bekledi ve bu sefer bunun kalp atışları değil koridorun aşağısında birinin çaldığı davul olduğunu fark etti.

Alnında biriken boncuk boncuk terler gerildi ve dayanamayıp atladılar. Tetikte durarak çömelmesini dengede tutmak üzere bir elini yere koydu, ama bacakları hâlâ titrediği için bir şey değişmedi. Tabela yine değişmişti. Bu kez şöyle diyordu:

KORKUYA KAPILMA.

Bir süre bekledikten sonra şöyle ekledi:

DEHŞETİN KUCAĞINA DÜŞ, ARTHUR DENT.

Bir kez daha söndü. Bir kez daha onu karanlıkta tek başına bıraktı. Arthur'un gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Gözlerinin bunu daha iyi görmek için mi, yoksa yalnızca başından kaçıp gitmek istediği için mi yaptığına emin olamıyordu.

"Merhaba?" dedi tekrar, bu kez sesinin tonuna bıkkın ve saldırgan bir kendine güven tınısı yüklemeye çalışmıştı. "Orada biri var mı?"

Cevap yoktu, hiçbir şey yoktu.

Bu durum Arthur'un sinirlerini alabileceği bir cevabın bozacağından çok daha fazla bozdu ve gerileyerek ürkütücü hiçlikten kaçmaya başladı. Geriledikçe korkusu artıyordu. Bir süre sonra bunun nedeninin şimdiye kadar gördüğü bütün o filmler olduğunu anladı, bu filmlerde kahraman önünde sandığı canavardan uzaklaşmak üzere geri geri kaçar, ama korktuğu şey arkadan gelmekte olduğu için bu kaçış birden onunla burun buruna gelmesine yarardı.

İşte tam o anda hızla arkasına dönmek geldi aklına.

Ama orada da hiçbir şey yoktu.

Yalnızca karanlık.

Bu onu cidden ürküttü ve kaçmaya, geldiği yöne gerilemeye başladı.

Kısa bir süre buna devam ettikten sonra birden aklına ilk başta uzaklaşmaya çalıştığı şeye doğru gerilemekte olduğu geldi.

Böyle yapmak aptalca, diye düşünmeden edemedi. İlk başta gerilediği yöne doğru gerilemenin

aslında daha iyi bir çözüm olduğuna karar verdi ve bir kez daha arkasına döndü.

Tam o anda doğru olanın ikinci önsezisi olduğu ortaya çıktı, çünkü sözcüklerle anlatılamayacak kadar iğrenç bir canavar sessizce arkasında dans etmekteydi. Derisi bir yana iskeleti bir yana kaçmaya çalışan Arthur çılgınca dümen kırdı, bu arada beyni de en çabuk hangi kulaktan kaçabileceğine karar vermeye çalışıyordu.

"Bahse girerim benimle tekrar karşılaşmayı beklemiyordun," dedi canavar, ki Arthur bu yaratıkla daha önce hiç karşılaşmadığına emin olduğu için bunun ilginç bir söz olduğunu düşünmeden edemedi. Bu yaratıkla daha önce hiç karşılaşmadığını rahatça söyleyebilmesiyse basit bir gerçeğe dayanıyordu, çünkü o zamana kadar geceleri mışıl mışıl uyuyabilmişti. O ... o ... o ...

Arthur gözlerini kırpıştırarak baktı. Canavar hiç kıpırdamadan öylece duruyordu ve gerçekten de tanıdık bir tarafı vardı.

Bunun iki metre boyunda bir sinek hologramı olduğunu fark ettiğinde üzerine dondurucu bir sakinlik çöktü.

Bu saatte kimin kendisine ne diye bir sinek hologramı gösterdiğini merak etmişti. Duyduğu sesin kime ait olduğunu da merak ediyordu.

Korkunç derecede gerçek görünüşlü bir hologramdı bu.

Sonra kayboldu.

"Ya da belki beni böyle daha iyi hatırlarsın," dedi ses aniden; derinlerden gelen, boş ve kötü ruhlu bir sesti, aklında bir kötülük olan kızgın ziftin bir davulun içinden akarken çıkardığı sese benziyordu, "yani tavşan olarak."

Ani bir pinglemeyle birlikte kapkara labirentin içinde iğrenç bir yumuşaklığı ve sevimliliği olan azman bir tavşan belirdi – yine yalnızca bir görüntüydü, ama o yumuşak ve sevilesi tüylerinin her biri son derece gerçek görünüyordu. Arthur onun yumuşak, sevimli, kırpışmayan, kocaman kahverengi gözlerinde kendi yansımasını görünce şaşırdı.

"Karanlıkta doğdum," diye homurdandı ses, "karanlıkta büyüdüm. Bir sabah ilk kez yeni dünyanın parlak ışığına uzattığım kafam çakmaktaşından yapıldığını sandığım ilkel bir aletle ortasından ikiye ayrıldı.

"Senin yaptığın ve yine senin kullandığın bir aletti bu, Arthur Dent. Hem de çok sert bir şekilde.

"Derimden içinde ilginç taşlarını biriktirdiğin bir çanta yaptın. Bunu biliyorum, çünkü daha sonraki hayatımda bir sinek olarak dünyaya geldim ve sen bu sefer de beni ezdin. Bir kez daha. Yalnızca bu kez bana vurduğun şey daha önceki derimden yapmış olduğun çantaydı.

"Arthur Dent, sen yalnızca zalim ve kalpsiz bir adam değil, aynı zamanda şaşırtıcı derecede kabasın."

Arthur ağzı bir karış açık bakarken ses duraksadı.

"Çantayı kaybettiğini görüyorum," dedi ses. "Belki de ondan sıkıldın, ha?"

Arthur çaresizlik içinde başını iki yana salladı. Aslında çantayı çok sevdiğini ve ona çok iyi baktığını, gittiği her yere onu da götürdüğünü, ama bir şekilde her yolculuğunun başka bir çantayla sonuçlandığını söylemek istiyordu. Tuhaf, ama o anda yanında olan çantanın pis kokulu ve suni leopar

derisinden olduğunu yeni fark etmişti ve yalnızca birkaç saniye önce geldiği bu yer her neresiyse oraya gelmeden önce yanında olan çanta değildi bu, üstelik yanındaki suni leopar derisi çanta kendisinin seçeceği cinsten bir şey değildi ve kendisinin olmadığına göre içinde kim bilir ne vardı, o kendi çantasını hepsine tercih ederdi, her şeyin ötesinde çantayı, daha doğrusu çantayı meydana getiren malzemeyi, yani tavşan derisini, asıl sahibinden, yani az önce kısa bir sohbet etme şerefine eriştiği tavşandan sormadan almış olduğu için de müthiş üzgün olduğunu ona söyleyebilmeyi isterdi.

Ama söylemeyi başarabildiği tek şey "Erp" sözcüğü oldu.

"Üstüne basıp geçtiğin kertenkeleyle de tanış," dedi ses.

Ve işte orada, Arthur'un yanı başında pullu, yeşil, dev gibi bir kertenkele durmaktaydı. Arthur döndü, haykırdı, geriye doğru sıçrayınca kendisini tavşanın ortasında buldu. Tekrar haykırdı, ama geriye sıçrayacak bir yer bulamadı.

"O da bendim," diye kısık ve tehditkâr bir tonda mırıldanarak devam etti ses, "sanki bilmiyormuş gibi davranma..."

"Bilmek mi?" dedi Arthur şaşırarak, "bilmek?"

"Reenkarnasyonun ilginç yanı," dedi törpüleyici bir tonlamayla ses, "çoğu kişinin, çoğu ruhun, bunun kendisinin başına geldiğini fark etmemesidir."

Söylediklerinin etkisi anlaşılsın diye bir süre sustu. Arthur'a sorarsanız ortalık etkiden ve efektten geçilmiyordu zaten.

"Oysa *ben* farkındaydım," diye öfkeyle tısladı ses, "yani farkına *vardım*. Yavaş yavaş, adım adım."

O, her kimse, yine sustu ve nefes aldı.

“Başka türlüsü elimde miydi yani?” diye haykırdı, “aynı şey durmaksızın, tekrar tekrar yinelenerek başıma gelirken! Yaşadığım her yaşamda, Arthur Dent tarafından öldürüldüm. Hangi dünyada, hangi bedende, hangi zamanda olursa olsun, tam kendime bir düzen kuruyorum, Arthur Dent geliyor ve bam, beni öldürüyor.

“Fark etmemek biraz zor. Biraz belleği zorluyor. Bir işaret değneği gibi. Biraz fazla aşikâr!

“ ‘Bu tuhaf,’ diyordu ruhum kendi kendine, yaşayanlar dünyasında Dent tarafından sona erdirilen bir başka sonuçsuz girişimin ardından ölüler diyarına doğru kanatlanıp uçarken, ‘az önce, en sevdiğim su birikintisine ulaşmak için karşıdan karşıya geçerken, beni ezen adam bana biraz tanıdık geliyor ... ’ Sonra yavaş yavaş parçaları birleştirdim. Dent, benim-sonsuz-katilim!”

Sesinin yankıları koridorların aşağısında ve yukarısında gürledi. Arthur sessiz ve buz kesmiş bir halde öylece duruyor, duyduklarına inanmadan başını sallıyordu.

“İşte o an geldi, Dent,” diye çığlık çığlığa haykırdı ses, artık ateşli bir nefret noktasına ulaşırken, “işte sonunda her şeyi öğrendiğim an!”

Arthur’un önünde aniden açılıveren şey anlatılmaz derecede iğrençti, korkudan nefesi kesildi ve öğürdü. İşte size bu şeyin ne kadar iğrenç olduğunu tanımlamak için yapılmış bir girişim: Bu şey nabız gibi atan, devasa ve rutubetli bir mağaraydı, balinaya benzeyen kocaman, kaygan ve hantal bir yaratık da onun etrafında yuvarlanıyor ve devasa bembeyaz mezar taşlarının üzerinden kayıyordu. Mağaranın çok üstünde geniş

bir burun yükseliyor, bunun üzerinde de daha da korkunç iki mağaranın karanlık girişleri göze çarpıyordu ...

Dikkatini bu dev mağaraya canlı canlı sokulan bir istiridyeye yöneltmesi gerekirken Arthur Dent, ansızın kendi ağzına baktığını fark etti.

Bir çığlık atarak geriye doğru sendeledi ve gözlerini başka tarafa çevirdi.

Bir kez daha baktığında itici görüntü kaybolmuştu. Koridor karanlıktı ve kısaca sessizdi. Düşünceleriyle baş başa kalmıştı. Bunlar son derece sevimsiz düşüncelerdi ve kendilerine göz kulak olacak bir bakıcıları olmasını tercih ederlerdi.

Bundan sonra duyulan ilk gürültü, kocaman bir duvarın kayarak açılırken çıkardığı boğuk ve ağır sürtünme sesi oldu. Bir an duvarın arkasında karanlık bir boşluk göründü. Arthur bir farenin karanlık bir köpek kulübesine bakışı gibi baktı bu boşluğa.

Ve ses tekrar konuştu.

"Bana bunun bir tesadüf olduğunu söyle, Dent," dedi. "Bana bunun bir tesadüf olduğunu söylemen için meydan okuyorum sana!"

"Bir tesadüftü," dedi çabucak Arthur.

"Değildi!" diye kükredi ses.

"Öyleydi," dedi Arthur, "bir ..."

"Eğer bu bir tesadüfse o zaman benim adım Agrajag değil!!!"

"Herhalde sen de," dedi Arthur, "adının bu olduğunu iddia edeceksin."

"Evet!" derken tısladı Agrajag, çok ustaca bir mantıksal çıkarsamayı az önce tamamlamış gibi.

"Pekâlâ, ama korkarım ki, bu yine de bir tesadüftü," dedi Arthur.

"Buraya gel de, onu burada söyle!" diye aniden patlayan bir öfke dalgasıyla uludu ses.

Arthur içeri doğru yürüdü ve bunun bir tesadüf olduğunu söyledi ya da en azından bir tesadüf olduğunu söylemek üzereydi. Ama son sözcüğün sonuna doğru dili yoldan çıktı, çünkü o sırada ışıklar yanmış ve içine girdiği şeyin ne olduğu ortaya çıkmıştı.

Burası bir Nefret Katedraliydi.

Burası yalnızca çarpık değil, aynı zamanda burkuk olan bir zihnin ürünüydü.

Burası çok büyüktü. Çok da korkutucuydu.

İçinde bir Heykel vardı.

Heykel konusuna birazdan geri döneceğiz.

Uçsuz bucaksız görünen bu oda sanki bir dağın içine oyulmuş gibiydi ve bunun nedeni de gerçekten bir dağın içine oyulmuş olmasıydı. Orada öylece dikilmiş, şaşkın şaşkın bakarken Arthur'a oda başının üzerinde onu hasta edercesine dönüyormuş gibi göründü.

Her yer kapkaraydı.

Kapkara olmayan yerlerin de ister istemez öyle olmasını istiyordunuz, çünkü kimi korkunç ayrıntılar, Ultramorttan Kıyımötesine dek uzanan, gözleri kör edebilecek bir renk spektrumu içinde vurgulanmıştı.

Bu renklerin vurguladığı anlatılamaz korkunçluktaki ayrıntılar, Francis Bacon'ı bile öğle yemeğinden kaldıracak çirkinlikteki gargoylelerdi.[1]

---

1 *Gargoyle*: Ülkemizde pek rastlanmasa da Avrupa mimarisinde bir dönem yaygın olarak kullanılan, çirkin bir insan yüzüne veya hayvan başına benzeyen oluk ağzı –ed.n.

Duvarlar, sütunlar, payandalar ve balkonlara yerleştirilmiş bu gargoylelerin hepsi de içeri dönük ve ortadaki Heykele bakar şekilde duruyordu, ki bu heykel konusuna az sonra geleceğiz.

Francis Bacon'ın iştahı bu gargoyleler yüzünden kaçabiliyorsa eğer, bu suratlara bakıldığında da kolaylıkla anlaşılabilirdi ki, eğer canlı olsalardı –ki değillerdi– ve birileri yemeleri için o Heykeli ikram etseydi –ki etmezdi– bu Heykelin onların iştahını bile kaçıracağı açıkça belliydi .

İhtişamlı duvarların üzerinde Arthur Dent tarafından öldürülenlerin isimlerinin kazılı olduğu büyük taş tabletler bulunuyordu.

Bu isimlerin bazılarının yanında bir yıldız işareti bulunuyordu ve altları çizilmişti. Bir inek kesilmiş ve Arthur da onun pirzolasını yemişse bu hayvanın adı sade bir şekilde kazılmış, ama örneğin Arthur'un bizzat tuttuğu ve sonra beğenmeyip tabağının kenarında bıraktığı bir balığın isminin altına çift çizgi, üç yıldız işareti ve sırf anlatılmak isteneni vurgulamak için süs olarak ucundan kan damlayan bir hançer çizilmişti.

Bütün bunların içinde, Heykel konusu hariç, o konuya da yavaş yavaş geliyoruz, en rahatsız edici olanı bütün bu kişi ve yaratıkların aynı kişi olduğunun tekrar tekrar açık bir şekilde ima edilmesiydi.

Rahatsız edici olduğu kadar belirgin olan bir şey de bu kişinin, her ne kadar haksız da olsa bu durumdan ötürü son derece sinirli ve kızgın oluşuydu.

Hatta bu kişinin Evrende eşi görülmemiş bir kızgınlık düzeyine ulaştığını söylemek daha doğru olurdu. Bu, epik boyutlara ulaşan bir kızgınlık,

yakıp dağlayan bir alev, sınırsız kırgınlığı içinde zamanın ve uzayın bütününe yayılan bir öfkeydi.

Ve işte bu kızgınlık da en dolu ifadesini bütün bu çirkinliklerin ortasında yer alan Heykelde buluyordu, o Arthur Dent'in heykeliydi ve bu heykelin onu yücelten bir övgü olduğu söylenemezdi. On beş metre boyundaydı ve kendisine konu olan kişiye hakaretle doldurulmaktan kaçınılmış tek bir santimi bile yoktu, ki böyle bir şeyin on beş metresi konu olan kişi kim olursa olsun, kendisini kötü hissetmesine yeterdi. Heykeltıraş, burnunun kenarındaki küçük sivilceden, ropdöşambrının kötü kesimine kadar Arthur Dent'in yerden yere vurulup aşağılanmamış tek bir yanını bile bırakmamıştı.

Arthur bir gorgo,[1] tek kişilik masum bir Evrende kesip biçerek ilerleyen bir ogre,[2] bir kötülük sembolü, yırtıcı, yağmacı bir kişilik gibi görünmekteydi.

Heykeltıraşın ateşli bir yaratıcılık krizi sırasında modeline vermeyi kararlaştırdığı otuz kolundan her biriyle ya bir tavşanın beynini dağıtıyor, ya bir sinek öldürüyor, ya bir lades kemiğini çekiyor, ya saçından bit ayıklıyor ya da Arthur'un ilk bakışta ne olduğunu anlayamadığı bir şey yapıyordu.

---

1 *Gorgo(lar)*: Mitolojide Phokys ile Keton'un kızları, ki bu üç kızın en ünlüsü Medusa'dır. Saçları yılanlarla örülü, alınlarından yaban domuzu dişleri fışkıran, tunç elleri ve uçmak için altın kanatları bulunan bu yaratıkların başlıca niteliği korku saçmaktır –ed.n.

2 *Ogre*: Genellikle, insan yiyen, canavar benzeri ve çok çirkin devler olarak tanımlanan mitolojik yaratıklar –ed.n.

Çok sayıdaki ayağı sayısız karıncayı ezmekteydi.

Arthur elleriyle gözlerini kapadı, karşısındaki çılgın görüntünün üzüntüsü ve dehşeti içinde başını önüne eğerek yavaşça iki yana salladı.

Gözlerini yeniden açtığındaysa, bütün bu zaman içinde durmaksızın katlettiği adam ya da yaratık, her neyse işte o, tam karşısında durmaktaydı.

"HhhhhhrrrraaaaHHHHH!" dedi Agrajag.

Adam ya da yaratık, her neyse, şişko ve çıldırmış bir yarasaya benziyordu. Arthur'un çevresinde hantal yürüyüşüyle dolandı ve kıvrık pençeleriyle onu dürtükledi.

"Bana bak ... !" diye bu dürtüklemeye karşı çıktı Arthur.

"HhhhhhrrrraaaaHHHH!!!" diye dürtüklemesini açıkladı Agrajag. Arthur da yapılan bu açıklamayı tuhaf ve iğrenç bir şekilde harap olmuş bu görüntüden korkmuş olmasına dayanarak isteksizce kabullendi.

Agrajag kapkara, kırış kırış ve kayış gibi bir yağ tulumuydu.

Nedendir bilinmez, sahip olduğu yarasa kanatları, kırık dökük acınası halleriyle, havayı kuvvetle döven güçlü kanatlardan çok daha ürkütücüydü. Ürküten şey, muhtemelen fiziksel şartların bütün olumsuzluğuna rağmen yaratığın inadına varlığını sürdürüyor olmasındaydı.

Son derece şaşırtıcı dişlere sahipti.

Bu dişlerin her biri sanki başka bir hayvana aitmiş gibi görünüyordu ve yüzüne öyle garip açılarda yerleştirilmişlerdi ki bir şey yemeye kalkıştığında sanki yüzünün yarısını da birlikte çiğ-

neyecek ve bu arada büyük olasılıkla bir gözünü de çıkaracakmış gibi görünüyorlardı.

Üç gözün her biri alev alev yanıyor ve kurtbağrı çalısındaki bir balık kadar sağlıklı görünüyordu.

"Bir kriket maçındaydım," dedi törpü gibi bir sesle.

Bu, Arthur'a öyle saçma geldi ki az kalsın şaşkınlıktan boğuluyordu.

"Bu bedenimle değil," diye acı bir çığlık attı yaratık, "bu bedenimle değil! Bu benim son bedenim. Bu benim son hayatım. Bu benim intikam vücudum. Bu benim Arthur-Dent'i-Öldür bedenim. Bu benim son şansım. Onu elde edebilmek için de savaşmak zorunda kaldım."

"Ama ..."

"Ben ..." diye kükredi Agrajag, "bir kriket maçındaydım! Kalbim zayıftı, ama karıma dedim ki, bir kriket maçında bana ne olabilir ki? Ve tam seyrederken, ne oldu dersin?

"Tam önümde, ansızın ve oldukça kötü niyetli bir şekilde iki kişi yoktan var oluverdiler. Zavallı kalbim bu şoka dayanamayıp durmadan önce, dikkatimi çeken son şey bu adamlardan birinin sakalında bir tavşan kemiği taşıyan Arthur Dent olduğuydu. Tesadüf öyle mi?"

"Evet," dedi Arthur.

"Tesadüf ha?" diye haykırdı yaratık, kırık kanatlarını acı içinde çırparken en berbat dişlerinden biriyle sağ yanağında bıçak yarasına benzer kısa bir yarık açtı. Her ne kadar, o zamana dek yakından incelemekten kaçındıysa da Arthur, Agrajag'ın yüzünün yapış yapış siyah yara bantlarıyla kaplı olduğunu fark etti.

Huzursuzca geri çekildi. Elini sakalına attı. Sakalında gerçekten de hâlâ bir tavşan kemiği bulunduğunu fark edince irkildi. Tuttuğu gibi çekip attı.

"Bak," dedi, "bu yalnızca kaderin sana oynadığı kötü bir oyun. Bana. Bize. Tamamen tesadüf."

"Benimle ne alıp veremediğin var, Dent?" diye hırladı yaratık, acı içinde ona doğru ilerlerken.

"Hiçbir şey," diye ısrar etti Arthur, "samimiyetle söylüyorum hiçbir şey."

Agrajag boncuk boncuk gözlerini onun üzerine dikti.

"Hiçbir garezinin olmadığı birini durup durup öldürmek çok tuhaf bir davranış biçimi. Ben buna, tuhaf bir sosyal etkileşim biçimi derim. Aynı zamanda da buna yalan derim!"

"Ama bak," dedi Arthur, "çok üzgünüm. Ortada çok kötü bir yanlış anlama var. Benim gitmem gerekiyor. Saatin var mı? Şu anda Evrenin kurtarılmasına yardım etmem gerekiyor." Biraz daha geriledi.

Agrajag biraz daha ilerledi.

"Bir noktada," diye tısladı, "bir noktada, vazgeçmeye karar vermiştim. Evet. Geri dönmeyecektim. Ölüler diyarında kalacaktım. Peki sonra ne oldu?"

Arthur başını sallayarak hiçbir fikri olmadığını ve bir fikri olmasını da istemediğini belirtmeye çalıştı. Kim bilir kim tarafından, Herkülvari bir çabayla yontulmuş yatak odası terliklerinin kötü taklidine kadar gerilemişti. Üzerinde bir kule gibi yükselen korkunç ve tuhaf kopyasına doğru kafasını kaldırıp baktı. Ellerinden birinin ne yapıyor olması gerektiğini hâlâ çözememişti.

"İsteğim dışında, oradan tekrar koparılıp yaşayanların dünyasına çekildim," diye devam etti Agrajag, "bir demet petunya olarak. Bir saksı içinde olduğumu da ekleyebilirim. Bu özel, mutlu, küçük ömrüm, benimle saksımın içinde, kimseden destek görmeden, çok sevimsiz bir gezegenin beş yüz kilometre yukarısında başladı. Bunun bir saksı petunya için doğal olarak hiç de uygun bir konum olmadığını düşünebilirsin. Haklısın da. Bu yaşam çok kısa bir süre sonra beş yüz kilometre aşağıda son buldu. Şunu da ekleyebilirim, son bulduğu yer bir balinanın taptaze enkazıydı. Ruh kardeşimin."

Arthur'a yenilenmiş bir nefretle baktı.

"Aşağıya düşerken," diye hırladı, "gösterişli bir uzay gemisinin farkına varamadan edemezdim ve bu gösterişli uzay gemisinin lombozlarından birinden de kendini beğenmiş bir Arthur Dent'in baktığını. *Tesadüf* öyle mi?!!"

"Evet!" diye yırtındı Arthur. Tekrar yukarı baktı. Daha önce de baktığı, ama ne yaptığını anlayamadığı kol, ölüme mahkûm bir saksı petunyayı terbiyesizce yaşama çağırıyordu. Bu gözün kolayca kavrayabileceği bir kavram değildi.

"Gitmem gerekiyor," diye üsteledi Arthur.

"Gidebilirsin," Agrajag, "ama ben seni öldürdükten *sonra*."

"Hayır, bunun hiç faydası olmaz," diye açıkladı Arthur, taştan yontulmuş terliklerinin dik yokuşuna tırmanırken, "çünkü benim Evreni kurtarmam gerekiyor, anlarsın ya. Benim bir Gümüş Çubuk bulmam gerekiyor, önemli olan bu. Bunu öldükten sonra yapmam zor olur."

"Evreni kurtarmakmış!" diye küçümseyerek tükürdü Agrajag. "Bunu bana karşı kan davasına

girişmeden önce düşünecektin! Ya Stavromula Beta'da olduğun ve birisinin ..."

"Ben hiç oraya gitmedim," dedi Arthur.

"... seni öldürmeye çalışırken kafanı eğişine ne demeli? Kurşun kime çarptı sanıyorsun? Az önce ne dedin?"

"Orada hiç bulunmadım," diye tekrarladı Arthur. "Sen neden bahsediyorsun? Benim gitmem gerek."

Agrajag onun bulunduğu yere gelince durdu.

"Oh, bal gibi oradaydın. Oradaki ölümümden de bütün diğer yerlerdeki ölümlerimden de sen sorumlusun! Masum bir seyircinin ölümünden!" Titriyordu.

"Oranın adını bile duymadım" diye üsteledi Arthur. "Hiç kimse de beni öldürmeye çalışmadı. Senden başka. Belki oraya daha sonra gidiyorumdur, ne dersin?"

Agrajag donmuş, ama mantıklı bir dehşet içinde yavaşça gözlerini kırpıştırdı.

"Sen Stavromula Beta'ya gitmedin mi yani ... *henüz?*" diye fısıldadı.

"Hayır," dedi Arthur, "orası hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Oraya kesinlikle gitmedim ve gitmeyi de planlamıyorum."

"Şey, oraya pekâlâ da gidiyorsun," diye mırıldandı Agrajag, "oraya gidiyorsun. Oh Zark!" Sendeledi ve düşecek gibi oldu, muazzam Nefret Katedralinin ortasında çılgınca etrafına bakındı. "Seni buraya çok erken getirdim!"

Avaz avaz bağırıp böğürdü. "Seni buraya, çok erken zarkladım!"

Ansızın kendini toparlayarak intikam ve nefret dolu gözlerini Arthur'a çevirdi.

"Seni yine de öldüreceğim!" diye kükredi. "Bu mantıksal açıdan imkânsız bile olsa, zarklamayı sonuna kadar deneyeceğim! Bütün bu dağı havaya uçuracağım!" Çığlıklar atıyordu. "Bundan nasıl kurtulacaksın, görelim bakalım Dent!"

Acı içinde sallana sallana küçük siyah bir sunağa benzeyen şeyin yanına gitti. Şimdi öyle çılgınca bağırmaktaydı ki dişleri yüzünü gerçekten de fena halde oyuyordu. Arthur taş ayağının üzerindeki tüneğinden aşağı atladı ve dörtte üçü çıldırmış yaratığı zaptetmeye çalıştı.

Üzerine atladı ve hilkat garibesini sunağın tepesine devirdi.

Agrajag yeniden çığlık attı, bir an çılgınca çırpındı ve vahşi gözlerini Arthur'a çevirdi.

"Ne yaptığını biliyor musun?" diye acı içinde guruldadı. "Yine gelip beni öldürdün. Yani benden istediğin nedir, kan mı?"

Öfke içinde kısa bir süre tekrar çırpındı, titredi ve yıkıldı, yıkılırken de sunağın üzerindeki büyük kırmızı bir düğmeye vurdu.

Arthur dehşet ve korku içinde irkildi. Önce kendisinin neden olduğu manzaradan, sonra ansızın patırtılı bir acil durumu haber vermek için sessizliği yırtarcasına bağıran siren ve çan seslerinden delirmiş gibi etrafına bakındı.

Görünüşe göre tek çıkış yolu içeri girdiği yolmuş gibiydi. Suni leopar derisi çirkin çantayı bir tarafa fırlatarak oraya doğru yöneldi.

Labirentin karmaşık yolları boyunca gittiği yere bakmadan koşturdu; klaksonlar, sirenler, yanıp sönen ışıklar onu gittikçe daha yakından izliyormuş gibiydiler.

Ansızın bir köşeyi döndü. Hemen önünde bir ışık vardı.

Yanıp sönmüyordu. Bu, gün ışığıydı.

19

Galaksimizde yalnızca Yerküre'de Krikkit'in (ya da kriketin) bir oyun olarak değerlendirildiği ve bu yüzden de Yerküre'nin özellikle uzak durulan bir yer olduğu söylenir, ama bu yalnızca bizim Galaksimiz ve özellikle de bizim boyutumuz için geçerlidir. Daha üst boyutların bazılarının da kendilerini az çok eğlendirebildiğini ve onların boyutlararası ölçülerine göre milyarlarca yılın karşılığı her neyse o kadar yıldır Brock Tarzı Ultra Kriket oynadıklarını biliyoruz.

"Açık konuşalım, bu berbat bir oyun," (der *Otostopçunun Galaksi Rehberi*) "ama üst boyutların herhangi birinde bulunmuş olan herkes bilir ki, oradakiler de ezilip yok edilmesi gereken kaba ve berbat varlıklardır, eğer doğru açıyla gerçekliğe roket atmanın yolunu bulacak biri çıksa, bu yapılacaktır da."

Bu, *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'nin, yoldan geçerken öylesine içeri girip kendilerine katılmak ve kazıklanmak isteyen herkese iş vereceği gerçeğinin bir başka örneğidir. Özellikle de bu kişiler içeriye öğleden sonra, daimi elemanlardan çok azının orada olduğu bir zamanda girecek olurlarsa.

Buradaki temel nokta şudur:

Otostopçunun Galaksi Rehberi'nin tarihi idealizm, mücadele, ümitsizlik, ihtiras, başarı, başarısızlık ve son derece uzun öğle yemeği tatillerinden oluşur.

Rehber'in daha önceki orijinalleri, finans raporlarının büyük bölümüyle birlikte, zamanın sisleri içinde kaybolmuştur artık.

Bunların nerede kaybolduklarıyla ilgili daha farklı ve daha ilginç kuramları duymak için aşağıdaki satırlara başvurunuz.

Öte yandan hâlâ anlatılan öykülerin büyük bölümünde Hurling Frootmig adında bir kurucu editörün ismi geçer.

Anlatıldığına göre, Hurling Frootmig *Rehber*'i kurmuş, temel ilkelerini dürüstlük ve idealizm olarak yerleştirmiş ve ardından iflas etmişti.

Bu durumu uzun yıllar boyunca sürecek bir yoksulluk ve kendini arama dönemi izlemişti, ki bu süre boyunca Frootmig arkadaşlarına danışmış, yasadışı bilinç hallerinde karanlık odalarda oturmuş, şunu bunu düşünmüş, can sıkıntısı içinde ağırlık çalışmış ve sonra şans eseri Voondoonlu Kutsal Öğle Yemeği Rahipleri ile karşılaşmıştı (Bu Rahipler, öğle yemeği, insanın bir fani gününün tam ortasında yer aldığına ve insanın fani günü de onun ruhsal hayatının bir yansıması olduğuna göre, bu öğünün

(a) insanın ruhsal dünyasının merkezi olarak görülmesi gerektiğini

(b) çok güzel restoranlarda yenmesi gerektiğini iddia ediyorlardı). Sonra Frootmig *Rehber*'in temel dürüstlük ve idealizm ilkelerini ve onların nereye sokulacağını ilan ederek yeniden kurmuş ve *Rehber*'e ilk ticari başarısını kazandırmıştı.

Bundan başka editöryal öğle tatilinin rolünü de araştırıp geliştirmeye başladı, ki daha sonra *Rehber*'in tarihinde bunun çok önemli bir yeri olacaktı, çünkü bu, işlerin çoğu, öğleden sonra yoldan geçerken boş bürolara şöyle bir uğrayıp yapmaya değer bir şeyler olduğunu gören rastgele yabancılar tarafından gerçekleştirilecek demekti.

Kısa bir süre sonra, *Rehber* Küçükayı Beta'daki Megadodo Yayınları tarafından devralınmış ve böylece her şey son derece sağlam bir finansal yapıya oturtulmuştu. Bu da dördüncü editör Lig Lury Jr.'ın nefes kesici boyutta öğle tatillerine girişmesine izin verdi; öyle ki, yardım kuruluşları için sponsorlu öğle tatilleri düzenlemeye başlayan önceki editörlerin bütün çabaları bunun yanında kuru birer sandviç gibi kaldı.

Lig hiçbir zaman resmen editörlükten ayrılmadı – o yalnızca bir sabah geç saatlerde bürosundan çıktı ve bir daha hiç dönmedi. Aradan yüz yıldan daha uzun bir zaman geçmesine rağmen *Rehber* çalışanlarının çoğu, onun hâlâ jambonlu kruvasan almaya çıktığını ve sıkı bir öğleden sonra çalışması için geri döneceği şeklindeki romantik yaklaşımı sürdürmektedir.

Lig Lury Jr.'dan beri tüm editörlerin vekil statüsünde atandıklarını kesin olarak söyleyebiliriz. Lig'in masası üzerinde "Lig Lury Jr., Editör, Kayıp, İşlerden bıktığı sanılıyor" yazılı küçük bir levha dışında hâlâ bıraktığı gibi korunmaktadır.

Bazı iftiracı ve yıkıcı kaynaklar, Lig'in aslında *Rehber*'in alternatif muhasebe uygulamaları sırasında yapılan olağanüstü deneylerde ortadan kaybolduğu iddiasındaydılar. Bu konuda çok az şey biliniyordu, söylenenlerse bundan da azdı. Herhangi birinin *Rehber*'in muhasebe bürosu açtığı her dünyanın, kısa bir süre sonra savaş ya da doğal afetler sonucunda yok olduğu gibi tamamen rastlantısal ve anlamsız bir gerçeğe dikkat çekmesi bir yana, bunu fark etmesi bile o kişinin sahip olduğu her bir zerreye kadar dava edilmesine yol açabilirdi.

Yerküre gezegeninin yeni bir hiperuzay kestirme yoluna yer açmak için ortadan kaldırılma-

sından iki ya da üç gün önce yalnızca Londra, St. John Wood'daki Lord's Kriket Sahası'nda değil, Somerset, Glastonbury'de de UFO görenlerin sayısında belirlenen şaşırtıcı artış ilginç, ama konuyla tamamen ilgisiz bir gerçekti.

Eskiden beri adı krallar, büyücülük, ley hatları, siğil tedavisi efsaneleriyle birlikte anılan Glastonbury şimdi de *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'nin yeni mali kayıt bürosunun açılacağı yer olarak seçilmiş, hatta on yıllık finans raporları, Vogonlar gelmeden yalnızca birkaç saat önce şehir dışındaki sihirli bir tepeye taşınmıştı.

Bu gerçekler ne kadar ilginç ve açıklanması olanaksız olsa da hiçbiri üst boyutlarda oynanan Brock Tarzı Ultra Kriket oyununun kuralları kadar ilginç ve açıklanması olanaksız değildir. Bu oyunun kurallarının tamamı öylesine karmaşıktı ki sadece bir kez tek bir ciltte bir araya getirilebilmiş, ama o cilt de kütle çekim gücüne yenik düşerek bir kara delik haline gelmişti.

Yine de, işte bu kuralların kısa bir özeti:

KURAL BİR: En az üç ekstra bacak üretin. Onlara ihtiyacınız olmayacak, ama seyirciler buna bayılacaktır.

KURAL İKİ: Bir adet iyi Brock Tarzı Ultra Kriket Oyuncusu bulun. Onu laboratuvarda birkaç kez klonlayın. Bu sizi seçme ve yetiştirme konusunda muazzam bir çabadan kurtaracaktır.

KURAL ÜÇ: Kendi takımınızı ve karşı takımı geniş bir sahaya koyarak çevrelerine yüksek bir duvar örün.

Bunun da bir nedeni vardır: Oyun aslında bir seyirci sporu olmakla birlikte seyirciler ne olup bittiğini göremeyince yaşadıkları gerilim sayesinde oyunun olduğundan daha ilginç ve heye-

canlı geçtiğini hayal edeceklerdir. Az önce oldukça sıkıcı bir oyun seyretmiş olan bir kalabalık, az önce spor tarihindeki en dramatik olayı kaçırdığına inanan bir gruptan çok daha tehlikelidir.

KURAL DÖRT: Oyuncular için çeşitli spor malzemelerini bu duvardan aşağı atın. Bunlar her şey olabilir – kriket sopaları, tenis raketleri, kayak takımları, yani elinizde iyi sallayabilecek ne bulursanız.

KURAL BEŞ: Böylece, oyuncular ellerine ne geçirirlerse onunla birbirlerine tüm güçleriyle saldırabileceklerdir. Bir oyuncu bir başkasına vurarak "sayı" yaptığında derhal rakibinden uzaklaşmalı ve güvenli bir uzaklıktan özür dilemelidir.

Özürler kısa ve samimi olmalı, maksimum netlikte ve megafon aracılığıyla söylenmelidir.

KURAL ALTI: Kazanan takım, bu oyunu kazanan ilk takım olacaktır.

İlginçtir ki, üst boyutlarda oyuna ilgi arttıkça daha az oynanmaya başlanmıştır. Çünkü yarışan takımların çoğu şimdi bu kuralların yorumu yüzünden birbirleriyle sürekli savaş halindedir. En hayırlısı da budur, çünkü uzun vadede doğru düzgün bir savaşın yaratacağı psikolojik hasar, uzayıp giden bir Brock Tarzı Ultra Kriket maçının yaratacağı hasardan daha azdır.

20

Ok gibi fırlayan Arthur dağdan aşağıya soluk soluğa iniyordu ki birden dağın tüm kütlesinin ayaklarının altında çok çok hafif bir şekilde hareket ettiğini hissetti. Ayaklarının altında bir

gümbürtü, kükreme ve hafif bulanık bir hareket, çok çok arkasında ve başının üzerinde de bir ısı dalgası vardı. Bir korku krizi içinde koştu. Toprak kaymaya başlamıştı ve birden "toprak kayması" sözünün gücünü, daha önce hiç dikkatini çekmediği bir şekilde hissetti. Eskiden bu onun için yalnızca bir deyimken, şimdi bu olayın toprağın yapabileceği garip ve mide bulandırıcı bir şey olduğunu aniden ve korkunç bir şekilde fark etmişti. Korkudan ve titremekten kendini hastalanmış hissetti. Toprak kaydı, dağ bulanıklaştı, Arthur kaydı, düştü, ayağa kalktı, tekrar kaydı ve koştu. Heyelan başlamıştı.

Önce taşlar, sonra kayalar, sonra aptal kuklalar gibi hareket eden, ama daha büyük, çok daha büyük, çok çok daha sert, daha ağır ve üzerinize düşerse öldürme olasılığı sonsuz oranda daha fazla olan kocaman kaya kütleleri yanından geçip gitti. Gözleri onlarla dans ederken ayakları da dans eden toprakla birlikte dans ediyordu. Sanki koşmak korkunç bir terleme hummasıymış gibi koşuyor, kalbi çevresindeki jeolojik cinnete ayak uyduracak bir ritimle atıyordu.

Durumun mantığı, yani Agrajag'ın kazara katledilişi destanındaki bir sonraki infazı gerçekleştirmek için kesinlikle yaşaması gerektiği Arthur'un beyninde bir etki göstermeyi kesinlikle başaramıyor veya onu hiçbir şekilde dizginleyemiyordu. Ölüm korkusu Arthur'un içinde, altında ve üstündeydi, saçlarını dibinden kavramıştı ve o bu korkuyla koşuyordu.

Ansızın bir kez daha tökezleyip bütün ağırlığıyla öne doğru yuvarlandı. Tam onu serseme çevirecek bir sertlikle yere çarpmak üzereydi ki,

toprağın üzerinde, hemen önünde koyu lacivert küçük bir valizin durduğu dikkatini çekti. Bu valizi tanıyordu, çünkü bu kişisel zaman ölçeğine göre on yıl önce Atina havaalanında bagajda kaybettiği valizdi ve yaşadığı şaşkınlığın içinde yeri tamamen ıskalayarak beyni şarkılar söylerken havaya doğru yükseldiğini fark etti.

Yaptığı şey temel olarak şuydu: Uçuyordu. Şaşkınlık içinde etrafına bakındı, ama yaptığı şeyin bu olduğuna hiç şüphe yoktu. Hìçbir parçası yere değmiyor, hatta hiçbir parçası oraya yaklaşmıyordu bile. Uzun sözün kısası, etrafında yuvarlanan kaya parçalarıyla birlikte o da havada süzülüyordu.

Artık kayalar konusunda bir şeyler yapabilirdi. Hiç çaba sarf etmemesine şaşarak gözlerini kırpıştırdı ve daha da yükseldi, kaya parçaları şimdi aşağısındaki boşlukta yuvarlanıyordu.

Büyük bir merak içinde aşağıya baktı. Kendisiyle titreşen toprak arasında yaklaşık dokuz on metrelik bir hava tabakası vardı. Tabii içinde fazla zaman geçirmeden yerçekimi yasasının çelik pençesi altında aşağı doğru yönelen kaya parçalarını saymazsak: Görünüşe göre aynı yerçekimi yasası, Arthur'a aniden ve hiç yoktan ücretli izin vermişti.

Neredeyse aynı anda, kendini koruma güdüsünün beyne aşıladığı doğruyu bulma hissiyle birlikte aklına, bunu düşünmemesi gerektiği geldi; eğer düşünecek olursa, yerçekimi yasası aniden bakışlarını ona çevirip orada ne yaptığını sormaya kalkabilir ve birden her şeyi kaybedebilirdi.

İşte bu yüzden de laleleri düşündü. Zordu, ama düşündü. Lale diplerinin sevimli ve düzgün

yuvarlaklığını, birbirinden ilginç renk çeşitlerini düşündü, Yerküre'de yetişen ya da yetişmiş lalelerin kaçta kaçının bir yel değirmeninin bir buçuk kilometrelik çapı içinde bulunabileceğini düşündü. Bir süre sonra bu düşünce zincirinden tehlikeli bir şekilde sıkıldı, havanın altında kaymakta olduğunu ve düşünmemek için kendisini o kadar zorladığı zıplayan kaya parçalarının bulunduğu seviyeye doğru alçaldığını hissetti, bu yüzden de Atina havaalanını düşündü biraz ve bu onun beş dakika kadar sinirlenmesini sağladı – bu sürenin sonunda şimdi yerden iki yüz metre yüksekte uçmakta olduğunu şaşkınlıkla fark etti.

Bir an için tekrar yere nasıl döneceği konusunda düşündü, ama hemen aklına böyle hesaplardan kaçınması gerektiği geldi ve duruma soğukkanlılıkla bakmaya çalıştı.

O uçuyordu. Bundan nasıl faydalanacaktı? Tekrar yere baktı. Fazla dikkatli bakmamış, geçerken şöyle üstünkörü bir bakış atabilmek için elinden geleni yapmıştı. Fark etmeden geçemediği birkaç şey vardı. Birincisi dağdaki patlamanın artık gücünü kaybetmiş olmasıydı – zirvenin biraz altında küçük bir krater vardı, ki orası muhtemelen kayaların muazzam mağara katedralinin, kendi heykelinin ve zavallı Agrajag'ın hor kullanılmış bedeninin tepesine çöktüğü noktaydı.

Diğeriyse valiziydi, Atina havaalanında kaybettiği valizi. Temiz bir toprak parçası üzerinde, kaybolmuş bir ifadeyle bekliyordu, çevresi yorgun kaya parçalarıyla doluydu, ama görünüşe göre hiçbiri ona çarpmamıştı. Bunun nedenine ilişkin fikirler yürütmekten kaçındı, zaten bu gi-

zem valizin orada bulunmasının dehşet verici imkânsızlığıyla gölgelendiği için bu konuda fikir yürütmeye de hiç gönlü yoktu. Ama işte oradaydı. Suni leopar derisinden çirkin çantası da kaybolmuşa benziyordu, ki bu tam olarak açıklanabilir olmasa bile yine de iyi bir şeydi.

Artık valizi oradan alması gerektiği gerçeğiyle karşı karşıyaydı. Kendisi burada, adını bile hatırlayamadığı yabancı bir gezegenin yüzeyinden iki yüz metre havada uçuyordu. Eski yaşamının küçük bir parçası olan bu sıradan nesneyi burada, toz haline gelmiş evinden bilmem ne kadar ışık yılı uzaktaki bu yerde bırakamazdı.

Üstelik, diye hatırladı birden, valiz hâlâ kaybettiği zamanki durumdaysa, içinde Evrende kalan yegane Yunan zeytinyağını barındırıyor olması gerekiyordu.

Yavaş yavaş, oldukça dikkatli bir şekilde yere doğru santim santim süzülmeye başladı, sağa sola hafifçe savrulan huzursuz bir kâğıt parçası gibi yere iniyordu.

İyi gidiyordu, kendini iyi hissediyordu. Hava hem onu destekliyor hem de içinden geçmesine izin veriyordu. İki dakika sonra valizden yalnızca yarım metre yukardaydı ve zor bir kararla karşı karşıyaydı. Hafifçe aşağı yukarı sallandı ve kaşlarını çattı, ama yine elinden geldiğince hafifçe yaptı bunu.

Eğer valizi yakalarsa onu taşıyabilecek miydi? Fazladan bir ağırlık onu doğruca yere çekmez miydi?

Yalnızca yerdeki herhangi bir şeye dokunmak bile onu havada tutan gizemli güç her neyse onun boşalmasına sebep olmaz mıydı?

Bu noktada mantıklı davranıp havadan bir iki saniyeliğine ayrılarak yere dönse daha iyi olmaz mıydı?

Eğer böyle yaparsa sonrasında bir daha uçmayı başarabilir miydi?

Kendini bırakıp farkına vardığında hissettikleri öyle hoş duygulardı ki, onları kaybetmenin, belki de sonsuza kadar kaybetmenin düşüncesine bile dayanamazdı. Sırf o şaşırtıcı ve zahmetsiz hareketi hissetmek için birazcık yukarı süzüldü. Sonra küçük bir dalış denemesi yaptı.

Dalış muhteşemdi. Kolları önünde açılmış, saçları ve ropdöşambrı arkasından dalgalanarak gökyüzünden aşağılara pike yaptı, topraktan yarım metre yüksekte bir hava kütlesi boyunca rüzgârla doldu ve hafif bir kavis çizerek tekrar yükseldi, kavisin tam tepesinde durdu ve konumunu korudu. Sadece konumunu korudu. Orada öylece kaldı.

Muhteşemdi.

Valizi almanın yolunun da bu olduğunu aniden kavrayıverdi. Bir pike yapacak, tam yükselirken valizi kapacak ve yukarı taşıyacaktı. Belki bir parça sarsılırdı, ama başaracağına emindi.

Bir iki alıştırma dalışı yaptı ve bu konuda gittikçe ustalaştı. Yüzünde hissettiği hava, bedeninin rüzgârda zıplaması ve çıkardığı vuuf sesiyle birlikte –hatırlayabildiği kadarıyla– doğduğundan beri hissetmediği bir şekilde ruhunun arındığı duygusunu vermekteydi. Kendisini esintiye bırakarak biraz uzaklaştı ve manzarayı inceledi, hiç hoş değildi, harap olmuş bomboş bir görüntüydü bu. Daha fazla bakmamaya karar verdi. Yalnızca valizi kapacaktı ve sonra ... valizi kap-

tıktan sonra ne yapacağını bilmiyordu. Yalnızca valizi kapmaya ve sonra işleri oluruna bırakmaya karar verdi.

Rüzgâra karşı kendisini tarttı, direndi ve onun etrafından döndü. Rüzgârın üzerinde süzüldü. Kendisi henüz farkında değildi, ama vücudu bu noktada yorulmaya başlamıştı.

Hava akıntısının altına girdi ve dalışa geçti.

Hava onu geçerek aktı ve Arthur heyecanla titredi. Toprak kararsızca sarsıldı, kafasını topladı ve Arthur'u karşılayıp çantanın yıpranmış plastik sapını ona sunmak üzere kayarcasına yükseldi.

Arthur aşağı süzülürken yarı yolda bunu yapabileceğine ilişkin inancını yitirdiğinde neredeyse gerçekten başarısızlığa uğrayacağı tehlikeli bir an yaşadı, ama son anda kendisini toparladı, toprağı sıyırarak kolunu valizin sapına geçirdi ve yeniden yukarı tırmanmaya başladı, başaramadı, aniden taşlı zemine külçe gibi yıkıldı, her tarafı çizildi ve berelendi.

Sendeleyerek ayağa fırladı, üzüntü ve düş kırıklığının ıstırabı içinde valizini sallayarak umutsuzca yalpaladı.

Ayakları artık her zamanki gibi sıkıca yere basıyordu. Bedeni yerde sürüklenen kaba bir patates çuvalını andırıyordu, zihniyse bir çuval kurşun hafifliğindeydi.

Başı dönüyor, eli ayağı boşalıyor, olduğu yerde sallanıyor ve neredeyse her yanı ağrıyordu. Ümitsizce koşmayı denedi, ama birden bacaklarını çok zayıf hissetti. Ayağı takıldı ve öne doğru devrildi. O sırada şimdi taşımakta olduğu çantada yalnızca Yunan zeytinyağı değil, havaalanından vergisiz

aldığı bir şişe de içki olması gerektiğini hatırladı ve bunu anımsamanın keyfiyle en azından on saniyedir uçmakta olduğunu bile fark edemedi.

Bir sevinç çığlığı kopardı, rahatlama, neşe ve katıksız bir fiziksel zevk içinde haykırarak ağladı. Daldı, döndü, bisiklet çevirdi, kaydı, taklalar attı. Yükselen bir hava akımının üzerine yüzsüzce oturdu ve valizinin içindekileri incelemeye koyuldu. Bir melek, topluiğne başının üzerinde kendisini sayan filozofların önünde ünlü dansını yaparken de kendisi gibi hissediyor olmalıydı. Valizin içinde gerçekten de zeytinyağı ve içki şişesiyle birlikte, bir çift kırık güneş gözlüğü, kumlu bir mayo, Santorini'nin kırışmış kartpostalları, kocaman zevksiz bir havlu, birkaç ilginç taş, nedeni üzücü de olsa tekrar karşılaşmayacağını düşününce rahat bir nefes aldığı birtakım kişilerin adreslerini taşıyan birkaç kâğıt parçası bulunca keyifli bir kahkaha attı. Taşları attı, güneş gözlüğünü taktı ve kâğıt parçalarını rüzgârda savrulmaya bıraktı.

On dakika sonra, tembel tembel bir bulutun içinden geçerken, kocaman ve son derece rezil bir kokteyl parti tarafından sırtının tam orta yerinden vuruldu.

21

Şimdiye kadar verilen en uzun ve en yıkıcı parti dördüncü nesline girmekteydi, ama hâlâ hiç kimse partiden ayrılmaya niyetlenmemişti. Birisi bir kez saatine bakmıştı, ama bu on bir sene önceydi ve onu izleyen kimse olmamıştı.

Karışıklık olağanüstüydü ve inanılabilmesi için görülmesi gerekirdi, ama inanmak için özel bir isteğiniz yoksa gidip bakmanız önerilmezdi, çünkü bundan hoşlanmazdınız.

Kısa süre önce bulutlarda birtakım gürültüler olmuş ve ışıklar görülmüştü; bir teoriye göre, bu bir halının üzerine akbabalar gibi üşüşmüş rakip halı temizleme şirketlerine ait filolar arasında yapılan bir savaştı, ama partilerde duyulan şeylere, özellikle de bu partide duyulan hiçbir şeye inanmamak gerekiyordu.

Sorunlardan biri ve giderek kötüye gittiği açıkça görüleni partidekilerin hepsinin, partiden ilk ayrılan olmak istemeyenlerin çocukları, torunları ya da torunlarının torunları olmasıydı. Bütün o seçici döllenme, gerileyen genler vs meselesi yüzünden bu durum şu anlama geliyordu: Şu anda partide bulunanlar ya fanatik parti meraklıları, ya geveze sersemler ya da daha yaygın olarak her ikisi birdendi.

Her iki durumda da genetik açıdan bu durum, her yeni neslin partiyi terk etme olasılığının bir öncekine göre daha da azaldığı anlamına geliyordu.

Böylece işin içine, içkinin ne zaman biteceği gibi başka faktörler de karışıyordu.

O anda iyi bir fikirmiş gibi gelen bazı olaylar yüzünden bu nokta hâlâ çok uzak görünüyordu (hiç bitmeyen bir partinin sorunlarından biri de yalnızca bir partide iyi fikirmiş gibi gelen şeylerin, iyi bir fikirmiş gibi görünmeye devam etmesidir).

O sırada iyi bir fikirmiş gibi gelen şeylerden biri partinin uçmasıydı – alışılmış anlamıyla partilerde uçmak değil, sözlük anlamında uçmaktı bu.

Çok eskilerde bir gece, partiye katılanların ilk neslinden olan astromühendislerin oluşturduğu bir sarhoşlar grubu orayı kazarak, burayı sökerek, bir başka yeri çakarak, binanın üzerine tırmanmışlardı ve ertesi sabah yükseldiğinde güneş, kendisini bir sürü mutlu ve sarhoş kişiyle dolu bir halde, körpe ve ürkek bir kuş gibi ağaçların üstlerinde süzülen bir binanın tepesinde pırıldarken bulmuştu.

Uçan parti yalnız bunu başarmakla kalmamış kendini oldukça sıkı şekilde silahlandırmayı da becermişti. Eğer şarap tüccarlarıyla önemsiz tartışmalara girişecek olurlarsa, gücün kendi taraflarında olduğundan emin olmak istiyorlardı.

Tam gün kokteyl parti konumundan yarım günlük yağma partisine geçiş kolay oldu ve böylece müzik grubunun bildiği bütün parçaları sonsuz sayıda çalmış olduğu bu noktada partiye çok ihtiyaç duyulan ekstra bir lezzet ve hareket de katılmış oldu.

Yağmaladılar, baskınlar yaptılar, saldırdılar ve artık uçan tankerlerle dışarıdan pompalanacak peynirli kraker, avokado sosu, pirzola, şarap ve içki stoklarını tazelemek için bütün bir şehri rehin aldılar.

Bununla birlikte bir gün içkinin ne zaman biteceği sorunuyla yüz yüze gelinmesi kaçınılmazdı.

Üzerinde uçtukları gezegen artık üzerinde ilk kez dolaştıkları o gezegen değildi.

Kötü durumdaydı.

Partinin bitip tükenmeyen saldırılarına uğramış ve pek çok bölgesi yağmalanmıştı, ama gökyüzünde yalpalayarak önceden tahmin edilemez bir şekilde oradan oraya dolanan partiye

hiç kimse bir karşı saldırıda bulunmayı başaramamıştı.

Gerçekten müthiş bir partiydi bu.

Ayrıca sırtınızın tam ortasından vurulmak için de gerçekten müthiş bir şeydi.

22

Arthur yarılıp parçalanmış bir beton bloğun üzerinde acı içinde kıvranarak yattı, bulut yığınları gelip geçerken ona hafifçe dokunuyor ve nereden geldiğini çıkaramadığı belli belirsiz bir eğlence sesi aklını karıştırıyordu.

Hemen tanıyamadığı bir müzik vardı, tanıyamamasının sebebi kısmen "Bacağımı Jaglan Beta'da bıraktım" parçasının melodisini bilmemesinden, kısmen de çalan grup çok yorgun olduğu için bazı üyelerin parçayı üç-dörtlük, bazılarının dört-dörtlük ve kafayı bulmuş bazılarının da pr^2'de, yani başka bir deyişle her birinin son günlerde uyuyabildiği uyku oranında çalmasıydı.

Nemli havada, nefes nefese soluyarak yatıyor ve elleriyle yoklayarak nerelerinden yaralanmış olduğunu anlamaya çalışıyordu. Dokunduğu her yeri acımaktaydı. Kısa bir süre sonra bunun asıl acıyan yerinin eli olmasından kaynaklandığını anladı. Bileği burkulmuş gibi görünüyordu. Sırtı da incinmişti, ama bir süre sonra önemli bir şeyi olmayıp yalnızca birkaç bere aldığına ve biraz sarsıldığına emin oldu, kim olsa aynı şey olmaz mıydı? Bulutların arasında uçan bir binanın ne işi olduğunu anlamıyordu.

Diğer taraftan, aynı yerde kendisinin ne aradığı konusunda da inandırıcı bir açıklama bulmakta biraz zorlanabilirdi, bu yüzden binayla birbirlerini sorgusuz sualsiz kabul etmeleri gerektiğine karar verdi. Yattığı yerden yukarı baktı. Arkasında açık renkli, ama leke içinde taş bloklardan oluşmuş bir duvar yükseliyordu. Yattığı yer, binanın çevresini saran bir bir buçuk metre genişliğinde bir tür çıkıntıydı. Burası partinin verildiği binanın temellerinin bulunduğu zeminin büyükçe bir parçasıydı ve binanın dağılmasını engellemek için onu da birlikte almışlardı.

Huzursuzca ayağa kalktı ve kenardan aşağıya bakmaya kalkışınca yükseklik yüzünden başı döndü. Çiy ve nemle ıslanmış duvara dayandı. Beyni serbest stil yüzmeye devam ediyor, ama midesinde birileri kelebekte ısrar ediyordu.

Buraya kendi kendine gelmesine rağmen şimdi önündeki iğrenç boşluğa bakmayı aklından bile geçirmeye dayanamıyordu. Atlayıp şansını denemek gibi bir isteği yoktu. Hatta kenara doğru bir santim bile ilerlemek niyetinde değildi.

Valizini sımsıkı kavrayarak bir kapı bulmak umuduyla duvar boyunca ilerledi. Zeytinyağı tenekesinin hissedilebilir ağırlığı onun için sağlam bir güvenceydi.

En yakın köşeye doğru duvara sürtünerek adım adım ilerliyor ve döneceği köşenin ardındaki duvarın, içeri girilebilecek bir yer sunacağını umuyordu.

Binanın dengesiz uçuşu korkudan midesini bulandırıyordu. Bir süre sonra valizinden havlusunu çıkararak, havlunun Galaksi çevresinde otostop yaparken yanınıza alacağınız şeyler listesindeki

öncelik sırasını haklı çıkaracak bir şey yaptı. Yaptığı şeyi görmemek için onu başına örttü.

Ayakları toprakta, uzanmış eli duvarda ilerledi. Sonunda köşeye ulaştı ve tam köşeyi döneceği sırada eli başka bir elle karşılaşınca yaşadığı şok yüzünden az kalsın aşağı yuvarlanacaktı.

İki el birbirini yakaladı.

Havluyu gözlerinden çekmek için ümitsizce öbür elini kullanmak istiyordu, ama o eliyle de içinde zeytinyağı, reçine şarabı[1] ve Santorini kartpostallarının bulunduğu valizi tutuyordu, ki valizi yere bırakmayı da hiç istemiyordu.

İnsanın "kendisine döndüğü" o anlardan birini yaşıyordu, hani birden dönüp kendinize baktığınız ve "Ben kimim? Ne yapmaya çalışıyorum? Şimdiye kadar ne başardım? İyi biri miyim?" diye düşündüğünüz anlardan birini. Hafifçe inledi.

Elini kurtarmaya çalıştı, ama yapamadı. Öbür el kendisininkini sımsıkı tutmuştu. Köşeye doğru ilerlemekten başka seçeneği yoktu. Köşeye doğru eğildi ve başını sallayarak havluyu düşürmek istedi. Bu diğer elin sahibinden anlaşılmaz bir duyguyu dile getiren keskin bir çığlığın yükselmesine yol açtı.

Havlu kafasından sıyrıldı ve gözlerini Ford Prefect'inkilerin içine bakarken buldu. Onun arkasında Slartibartfast durmaktaydı; ikisinin arkasındaysa bir veranda ve kapalı geniş bir kapı vardı.

---

1 *Reçine şarabı*: Yunan mutfağına ait yiyeceklerle birlikte ve çok soğuk olarak servis edilen; karakteristik terebentin tadını vermek için fermantasyon işleminin başında içine bir miktar çam reçinesi eklenen kırmızı ya da beyaz Yunan şarabı –ed.n.

Her ikisi de duvara yaslanmıştı, etraflarındaki kalın buluta bakan gözleri dehşet içinde fırıl fırıl dönerken binanın silkelenip sallanmasına karşı koymaya çalışıyorlardı.

"Foton aşkına, sen ne cehennemdeydin?" diye tısladı Ford, panik içinde.

"Eee, şey," diye kekeledi Arthur, her şeyi bu kadar kısa nasıl özetleyeceğini pek bilemeden. "Orada, burada. Peki ya siz burada ne arıyorsunuz?"

Ford fırıl fırıl dönen gözlerini tekrar Arthur'a çevirdi.

"Bir şişe içkimiz olmadan bizi içeri almıyorlar," diye tısladı.

Arthur'un partinin kalabalığına girer girmez, gürültünün, boğucu sıcağın, dağılmamakta inat eden dumanların içinde belli belirsiz görülebilen çılgın renklerin, kırılmış cam parçaları, kül ve avokado kabuklarıyla kaplanmış halıların ve kıymetli reçine şarabı şişesinin üzerine atlayıp "yeni bir zevk, yeni bir zevk" diye vıraklayan pterodaktillere benzeyen küçük bir grup yaratığın dışında fark ettiği ilk şey, bir Şimşek Tanrısıyla sohbet eden Trillian oldu.

"Sizi Milliways'te görmemiş miydim?" diyordu Tanrı.

"Elinizde bir çekiç vardı değil mi?"

"Evet. Ama burayı oraya tercih ediyorum. Orası kadar itibarlı değil, ama daha kalabalık."

Birbirlerine hiç kimsenin duyamadığı neşeli bir şeyler bağıran ve arada sırada buhran geçiren mutlu ve gürültücü yaratık güruhunun arasından yalnızca dış boyutları görünen salonda birtakım korkunç zevk çığlıkları çınlıyordu.

"Eğlenceli görünüyor," dedi Trillian. "Bir şey mi söyledin Arthur?"

"Dedim ki, buraya nasıl geldin?"

"Evrende rastgele uçuşan bir dizi noktaydım. Thor'la tanıştın mı? Şimşek yapıyor ?"

"Merhaba," dedi Arthur. "İşin ilginç olmalı."

"Selam," dedi Thor. "Öyle. İçkin var mı?"

"Eee, aslında yok ..."

"O halde niye gidip kendine bir içki almıyorsun?"

"Sonra görüşürüz, Arthur" dedi Trillian.

Arthur'un kafasını bir şey kurcalıyordu ve aranarak çevresine bakındı.

"Zaphod burada değil, değil mi?" dedi.

"Sonra," dedi kararlı bir sesle Trillian, "görüşürüz."

Thor kömür karası sert gözlerini ona çevirdi, sakalı pırıldadı, çevrelerinde bulunan az miktardaki ışık tüm güçlerini bir araya toplayarak Thor'un miğferindeki boynuzlarda tehditkâr bir tavırla çaktı.

Trillian'ın dirseğini kocaman eliyle tutan Thor'un kolunun üstündeki kaslar park etmek isteyen bir çift Volksvagen gibi üst üste bindi.

Trillian'ı oradan uzaklaştırdı.

"Ölümsüz olmanın ilginç yanlarından biri," dedi Thor, "şu ki ..."

"Uzayın ilginç yanlarından biri," diye Slartibartfast'ın konuştuğunu duydu Arthur; pembe kuştüyü bir yorganla yaptığı kavgayı kaybetmiş gibi duran ve kendinden geçmiş bir halde görünen yaşlı adamın derin gözlerine ve gümüş kırlaşmış sakalına bakan, büyük ve hacimli bir yaratıkla konuşuyordu, "aslında ne kadar sıkıcı olduğudur."

"Sıkıcı mı?" dedi yaratık, çevresi kırış kırış olup kan oturmuş gözlerini kırpıştırdı.

"Evet," dedi Slartibartfast, "son derece sıkıcı. Çıldırtıcı da. Anlarsın ya, çok geniş bir yer, ama içinde görece olarak çok az şey var. Size bazı istatistikleri aktarmamı ister misiniz?"

"Eee, bilmem ki ..."

"Lütfen, anlatmayı isterim. Onlar da aynı çarpıcılıkta sıkıcıdır."

"Bir dakika içinde dönüp sizi dinleyeceğim" dedi kadın, Slartibartfast'ın kolunu okşadı, bir uçan daire gibi eteklerini kaldırıp kalabalığın içinde kayboldu.

"Hiç gitmeyecek sandım," diye homurdandı yaşlı adam. "Gel, Dünyalı ..."

"Arthur."

"Gümüş Çubuğu bulmalıyız. Buralarda bir yerde."

"Biraz gevşeyemez miyiz?" dedi Arthur. "Yorucu bir gün geçirdim. Trillian da burada, rastlantı eseri gelmiş, nasıl geldiğini söylemedi, ama muhtemelen bunun bir önemi de yoktur."

"Evreni bekleyen tehlikeleri düşün ..."

"Evren," dedi Arthur, "kendine yarım saat bakabilecek kadar büyük ve yaşlı. Pekâlâ," diye ekledi Slartibartfast'ın artan huzursuzluğuna cevap olarak, "ben bir dolaşıp onu gören olup olmadığını araştırayım."

"Güzel, güzel," dedi Slartibartfast, "güzel." Kendisi de kalabalığa daldı ve yanından geçtiği herkes ona biraz gevşemesini öğütledi.

"Bir yerlerde bir çubuk gördünüz mü?" dedi Arthur, birini dinlemek için sabırla bekliyor gibi görünen ufak tefek adama. "Gümüşten yapılmış,

Evrenin gelecekteki güvenliği için yaşamsal öneme sahip ve şu boyda bir şey."

"Hayır," dedi ufak tefek adam, coşkulu bir şekilde, "ama bir içki alın ve bana onu anlatın."

Ford Prefect kafasında Sydney Opera Binasını taşıyor gibi görünen bir kadınla çılgın, ateşli ve pek de masum olmayan bir şekilde dans ederek yanından geçti. Bir yandan da bu gürültüde kadına sesini duyurmak için boş yere bağırıyordu.

"Şapkanızı beğendim!" diye feryat etti.

"Ne?"

"Şapkayı beğendim dedim."

"Benim şapkam yok ki."

"Pekâlâ, o zaman başınızı beğendim."

"Ne?"

"Başınızı beğendim diyorum. İlginç bir kemik yapısı."

"Ne?"

Ford yaptığı bir dizi karmaşık hareketin arasına bir de omuz silkmeyi kattı.

"Çok güzel dans ediyorsunuz dedim," diye bağırdı, "yalnızca başınızı o kadar çok sallamayın."

"Ne?"

"Yani başınızı her sallayışınızda," dedi Ford, " ... ah!" diye ekledi, partneri bir kez daha "Ne?" demek için başını sallayıp kafatasının sivri ucuyla alnını bir kez daha sertçe gagalayınca.

"Gezegenim bir sabah vakti havaya uçuruldu," dedi Arthur, hiç beklemediği şekilde kendisini bu ufak tefek adama yaşam öyküsünü, en azından ayıkladığı önemli noktaları aktarırken bulmuştu, "işte ropdöşambrla dolaşmamın nedeni bu. Gezegenim, içinde bütün giysilerimle birlikte havaya uçtu, anlarsın ya. Üstelik bir partiye geleceğimi de bilmiyordum."

Küçük adam coşkulu bir tavırla başını sallayarak onayladı bunu.

"Daha sonra bir uzay gemisinden dışarı fırlatıldım. Ropdöşambrım hâlâ üzerimdeyken, oysa normal olarak uzay giysileri içinde olmam beklenirdi. Bu olaydan kısa bir süre sonra gezegenimin aslında bir grup fare için inşa edilmiş olduğunu öğrendim. Bu yüzden kendimi nasıl hissettiğimi tahmin edebilirsiniz. Sonra bir süre üzerime ateş edildi ve havaya uçuruldum. Aslında saçma sapan bir sıklıkta havaya uçuruldum, üzerime ateş edildi, hakarete uğradım, durmadan parçalara ayrıldım, çay içmekten mahrum edildim ve son olarak da bir bataklığa düşüp beş yılımı rutubetli bir mağarada geçirmek zorunda kaldım."

"Ya," dedi neşeyle coşan ufak tefek adam, "iyi vakit geçirmiş olmalısınız!"

Arthur'un içkisi boğazında kaldı ve şiddetle öksürmeye başladı.

"Ne heyecan verici bir öksürük," dedi ufak tefek adam, fazlasıyla şaşırarak, "size katılmamda sakınca var mı?"

Böyle diyerek en şaşırtıcısından ve en görkemlisinden bir öksürük krizine girdi. Arthur işte buna hazırlıksızdı ve boğulur gibi öksürmeye başladı, sonra da bunu zaten yapmakta olduğunu fark edip tamamen afalladı.

Arthur tükürükler saçarak öksürmesine son vermeyi başarana kadar, dolu dolu iki dakika süren ciğer patlatıcı bir düet sahnelediler.

"Son derece canlandırıcı bir şey," dedi küçük adam, nefes nefese gözlerinden akan yaşları silerken. "Heyecan verici bir hayatınız olmalı. Çok teşekkür ederim."

Arthur'un elini içtenlikle sıkarak kalabalığa karıştı. Arthur şaşkınlık içinde başını iki yana salladı.

Gençten bir adam yaklaştı, çengel bir ağıza, lamba gibi bir buruna ve küçücük boncuk gibi elmacık kemiklerine sahip saldırgan görünüşlü biriydi. Siyah pantolon, siyah ipek gömlek giymişti. Arthur bugünlerde tanıştığı kişilerin anatomik yapılarıyla ilgili varsayımlarda bulunmamayı öğrenmişti, ama adamın gömleğinin göbeği olabilecek şeye kadar açık olduğunu söyleyebilirdi. Adamın boynundan aşağı bir sürü çirkin, sallantılı altın nesneler sarkıyordu. Elinde taşıdığı siyah torbada bir şey vardı ve bunu fark etmelerini istemediğini çevresine açıkça belli ediyordu.

"Hey, eee, az önce adını mı söylemiştin?" diye sordu.

Bu, Arthur'un coşkulu ufak tefek adama söylediği pek çok şeyden biriydi.

"Evet, adım Arthur Dent."

Adam, grubun sıkıntıyla çaldığı müzikten farklı bir ritme uyarak hafif hafif dans ediyordu.

"Şey," dedi, "dağda sizi görmek isteyen biri vardı da."

"Onunla tanıştım."

"Evet, ama bu konuda çok ısrarlı ve endişeliydi, anlıyor musun?"

"Evet, onunla tanıştım."

"Pekâlâ, bunu bilmen gerekir diye düşündüm."

"Biliyorum. Onunla tanıştım."

Adam cikletini çiğnemek için biraz duraksadı. Sonra Arthur'un sırtını hafifçe sıvazladı.

"Pekâlâ," dedi, "tamam. Ben sana söylemiş olayım, tamam? İyi geceler, iyi şanslar, ödüller kazan inşallah."

"Ne?" dedi bu sırada gerçekten zorlanmaya başlamış olan Arthur.

"Ne olursa. Yaptığın işi yap. Ama iyi yap." Çiğnemekte olduğu şey her neyse onunla bir tür gıdaklama sesi çıkardı ve belli belirsiz bir el işareti yaptı.

"Neden?" dedi Arthur.

"Öyleyse kötü yap," dedi adam, "kimin umurunda? Kim aldırıyor ki?" Ansızın adamın suratına kan hücum etti ve bağırmaya başladı.

"Neden çıldırmıyoruz?" dedi, "Defol git, düş sırtımdan, anladın mı adam. Zarktır git başımdan!!!"

"Peki peki, gidiyorum," dedi aceleyle Arthur.

"Benim için bir gerçekti." Adam sert bir selam çaktı ve kalabalığın arasında kayboldu.

"Bu da neydi?" dedi Arthur yanında durduğunu fark ettiği bir kıza. "Bana niçin ödüller kazanmamı söyledi?"

"Gösteri dünyası konuşması, o kadar," diye omuz silkti kız. "Kısa süre önce Yıllık Küçükayı Alfa Eğlendirici Görüntüler Enstitüsü Ödül Töreninde ödül kazandı. Umrunda değilmiş gibi davranmayı umuyordu, ama siz bununla ilgili bir şey sormayınca o da böyle davranamadı."

"Ya," dedi Arthur, "ya, hay aksi, sormadığıma üzüldüm. Ödül ne içindi?"

"Ciddi Bir Senaryoda 'Düzüşme' Sözcüğünü En Zarif Şekilde Kullanabilme Ödülü. Prestiji yüksek bir ödül."

"Anlıyorum," dedi Arthur, "peki, ödül olarak ne veriyorlar?"

"Bir andaç. Büyük siyah bir kaide üzerine yerleştirilmiş küçük gümüş bir şey. Ne dediniz?"

"Ben hiçbir şey demedim. Yalnızca gümüş şeyin ne ..."

"Ya, öyle mi, bana 'hop' dediniz gibi geldi."

"Ne demişim?"

"Hop."

Birkaç yıldır partiye davetsiz misafirler uğruyordu, başka dünyalardan gelen şık kişilerdi ve bir süredir aşağıdaki kendi dünyalarına bakan partidekiler enkaz halindeki şehirleri, yağmalanmış avokado çiftliklerini, kurumuş üzüm bağlarını, yeni çölleşmiş geniş arazileri, bisküvi kırıntılarıyla ve daha kötü pisliklerle dolu denizleri görüyor ve dünyalarının hissedilemeyecek kadar ufak bazı açılardan eskisi kadar eğlenceli olmadığını fark ediyorlardı. Bazıları da partinin tamamını uzaya yöneltebilecek kadar uzun süre ayık kalıp belki de onu havanın daha temiz olduğu ve daha az baş ağrısı çekebilecekleri başka dünyalara götürmelerinin mümkün olup olmayacağını araştırıyorlardı.

Gezegenin yarı ölü toprağında kıt kanaat hayatlarını sürdüren ve gıdasız kalmış bir avuç çiftçi bunu duysa çok sevinirdi. Ama o gün, parti çığlıklar içinde bulutların arasından sıyrılırken çiftçiler yeni bir peynir ve şarap yağmasının sıkıntılı korkusu içinde başlarını kaldırıp yukarı baktıklarında partinin bir süre daha hiçbir yere gitmeyeceğini ve kısa zamanda biteceğini açıkça gördüler. Çok yakında şapkalarını ve paltolarını toplayıp mahmur mahmur sendeleyerek dışarı çıkacak, hangi yılda olduklarını ve bu yakılıp yıkılmış ülkede herhangi bir yere giden bir taksi olup olmadığını anlamaya çalışacaklardı.

Parti, yarı yarıya içine gömülmüş gibi görünen, tuhaf ve beyaz bir uzay gemisiyle korkunç bir kilitlenme halindeydi. Ağırlıklarını hiç düşünmeden birlikte yalpalıyor, sürükleniyor, gökyüzünde dönüp duruyorlardı.

Bulutlar aralandı. Hava kükreyerek önlerinden çekildi.

Kıvranmakta olan parti ve Krikkit savaş gemisi hafiften iki ördeği andırıyordu; ördeklerden biri ikincinin içinde üçüncü bir ördek yapmaya çalışıyor, ikinci ördekse hararetli bir şekilde henüz üçüncü bir ördeğe hazır olmadığını, zaten var sayılan üçüncü ördeği bu birinci ördekten meydana getirmeyi istediğine emin olmadığını, özellikle de uçmakla meşgulken bunun hayatta olamayacağını anlatmaya çalışıyordu.

Gökyüzü bütün bunların öfkesiyle çığlık çığlığa bağırıp çağırıyor ve toprağı şok dalgalarıyla dövüyordu.

Ve ansızın bir fuup sesiyle Krikkit gemisi uzaklaştı.

Parti, yüklendiği kapı aslında açık olan bir adam gibi gökyüzünde çaresizce yalpalamaya başladı. Havada asılı kalmak için kullandığı motorların üzerine yaslanıp dalgalandı. Kendini doğrultmaya çalışırken, bunun yerine kendini eğriltti. Sendeleyerek tekrar gökyüzüne döndü.

Bir süre bu yalpalamalar devam etti, ama bunun uzun süremeyeceği açıktı. Artık parti ölümcül yara almış bir partiydi. Bütün eğlence ara sıra duyulan kırık dökük dans müziğinin gizleyemeyeceği biçimde sona ermişti.

Bu noktada toprağa inmekten ne kadar kaçınırsa düştüğünde o kadar fena çarpacaktı.

İçeride de işler o kadar iyi gitmiyordu. Hatta korkunç kötü gidiyordu ve içeridekiler bu durumdan nefret edip bu konudaki duygularını yüksek sesle konuşuyorlardı. Krikkit robotlarının yapmış olduklarını yani.

Robotlar, Ciddi Bir Senaryoda 'Düzüşme' Sözcüğünü En Zarif Şekilde Kullanabilme Ödülü'nü yerinden sökmüş ve geride Arthur'un kendini yalnızca ikincilik için savaşan biri gibi hissetmesine yol açan korkunç bir yıkım manzarası bırakmışlardı.

"Kalıp yardım edebilmeyi çok isterdik" diye bağırdı Ford, çöp yığınları arasından kendine yol açarken, "ama kalamayacağız."

Parti tekrar yalpaladı ve üzerinden dumanlar tüten enkazın arasından ateşli haykırışlar ve iniltiler yükseldi.

"Gidip Evreni kurtarmalıyız, anlarsınız ya?" dedi Ford. "Bu uydurma bir bahane gibi görünüyorsa, haklı olabilirsiniz. Ama ne olursa olsun, biz gidiyoruz."

Birden yerde yatmakta olan açılmamış ve mucize eseri kırılmamış bir şişeyle karşılaştı.

"Bunu almamıza izin verir misiniz?" dedi, "Nasılsa sizin ihtiyacınız olmayacak."

Bir paket patates cipsi de aldı.

"Trillian?" diye bağırdı Arthur, şaşkın ve zayıf bir sesle. Duman tüten karmaşanın içinde hiçbir şey göremiyordu.

"Dünyalı, gitmemiz gerekiyor," dedi Slartibartfast, huzursuzca.

"Trillian?" diye tekrar bağırdı Arthur.

Bir iki saniye sonra Trillian yalpalayarak, silkelenerek ve yeni arkadaşı Şimşek Tanrısı tarafından desteklenerek ortaya çıktı.

"Kız benimle kalıyor," dedi Thor. "Valhalla'da devam eden müthiş bir parti var, biz oraya uçuyoruz ..."

"Bütün bunlar olurken siz neredeydiniz?" dedi Arthur.

"Üst katta," dedi Thor, "onu tartıyordum. Uçmak riskli bir şey biliyorsunuz, rüzgârı hesaplamanız gerek ..."

"O bizimle geliyor," dedi Arthur.

"Hey," dedi Trillian, "benim seçme ..."

"Hayır," dedi Arthur, "sen bizimle geliyorsun."

Thor içten içe yanmaya başlayan gözlerle ona baktı. Tanrısal olmakla ilgili bir şeyler kanıtlamaya çalışıyordu ve bunun dürüst oynamakla bir ilgisi yoktu.

"O benimle geliyor," dedi, sakin bir tavırla.

"Haydi, Dünyalı," dedi Slartibartfast, tedirgin bir tavırla Arthur'un koluna yapışarak.

"Haydi, Slartibartfast," dedi Ford, tedirgin bir tavırla yaşlı adamın koluna yapışarak. Slartibartfast'ın elinde bir ışınlama aygıtı vardı.

Parti yalpalayıp sallanınca herkes ayrı bir yöne yuvarlandı. Thor ve gözlerini Şimşek Tanrısının siyah gözlerine dikmiş titreyen Arthur dışında herkes.

Arthur mini minnacık yumruklarını yavaş yavaş ve inanılmaz bir şekilde kaldırdı.

"Sorun mu yaratmak istiyorsun?"

"Ne buyurdun ufaklık?" diye kükredi Thor.

"Dedim ki," diye tekrarladı Arthur, sesindeki titremeyi gizleyemeden, "sorun mu yaratmak istiyorsun?" Yumruklarını gülünç bir şekilde salladı.

Thor duyduklarına inanamıyormuş gibi ona baktı. Burun deliklerinden çıkan küçük bir du-

man büklümü yukarı doğru kıvrıldı. İçinde küçük bir alev bile vardı.

Kemerini kavradı.

Göğsünü kabartıp genişleterek, ancak bir şerpa mangasına sahipseniz aşmaya cesaret edebileceğiniz bir adam olduğunu açıkça belirtti.

Çekicinin sapını kemerindeki kancasından kurtardı. Eline alarak havaya kaldırdı ve onun iri demir başını sergiledi. Böylece yanında bir telgraf direği taşıdığına yönelik olası bir yanlış anlamayı da önlemiş oldu.

"Sorun çıkarmak," dedi, çelik bir değirmenin içinden akan nehrin uğultusuna benzeyen sesle, "istiyorum ha?"

"Evet," dedi Arthur, birdenbire sesi olağanüstü güçlü ve kendinden emin çıkmıştı. Tekrar yumruklarını salladı, bu kez gerçekten niyetli bir şekilde.

"Dışarı çıkmak ister misin?" diye hırladı Thor'a.

"Pekâlâ!" diye gürledi Thor, zıvanadan çıkmış bir boğa –hatta çok daha etkileyicisi, zıvanadan çıkmış bir Şimşek Tanrısı– gibi ve dışarı çıktı.

"Güzel," dedi Arthur, "böylece ondan kurtulmuş olduk. Slarty, çıkar bizi buradan."

23

"Pekâlâ," diye bağırdı Arthur'a Ford, "evet, ben bir korkağım, ama önemli olan şu ki hâlâ hayattayım." *Yıldızgemisi Bistromat*'a geri dönmüşlerdi. Slartibartfast da öyle. Trillian da öyle. Ama birlik ve beraberlik duygusu başka bir yerdeydi.

"Tamam, ama ben de hayattayım, değil mi?" diye cevabını yapıştırdı Arthur, macera ve kızgınlıktan yıpranmış bir tavırla. Kaşları birbirini yumruklamak ister gibi aşağı yukarı oynuyordu.

"Kahrolası, az kalsın olmayacaktın ama," diye patladı Ford.

Arthur sert bir hareketle Slartibartfast'a döndü. Yaşlı adam pilot koltuğunda oturuyor ve kendisine ne anlama geldiğini tam olarak kavrayamadığı bir şeyi anlatmaya çalışan bir şişenin dibine düşünceli düşünceli bakıyordu. Arthur ona seslendi.

"İlk söylediğimi anladı mı sence?" dedi duyguyla titreyerek.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Slartibartfast, dalgın bir tavırla. "Ben," diye ekledi, bir an için başını kaldırarak, "pek anlamadım." Sonra önündeki aygıtlara tazelenmiş bir canlılık ve şaşkınlıkla baktı. "Bize tekrar açıklaman gerekecek," dedi.

"Pekâlâ ..."

"Ama daha sonra. Şimdi korkunç şeyler olmak üzere."

Şişenin yapay cam dibine hafifçe vurdu.

"Korkarım, partide hiçbir şey yapamadık," dedi, "şimdi tek umudumuz robotların Anahtarı Kilide sokmalarını önlemek. Bunu nasıl yapacağımızı bilmiyorum," diye mırıldandı. "Yalnızca oraya gitmek zorundayız, sanırım. Bu fikrin hoşuma gittiğini söyleyemem. Muhtemelen sonumuz ölüm."

"Sahi, Trillian nerede?" dedi Arthur ani bir umursamazlık havası içinde. Oradan hemen ayrılabilecekleri halde onlara Şimşek Tanrısıyla

zaman kaybettirdiği için Ford'un kendisini azarlamasına kızmıştı. Arthur'un isteyenin kabulüne sunduğu kendi fikriyse olağanüstü bir cesaret ve yaratıcılık sergileyerek davranmış olduğuydu.

Ama yaygın kabul gören görüşse onun fikrinin leş kokulu bir çift dingo böbreği kadar bile değeri olmadığıydı. Onu asıl incitense Trillian'ın ne bir tarafa ne diğer tarafa herhangi bir tepki göstermeden bir yerlere kaybolmuş olmasıydı.

"Peki benim patates cipslerim nerede?" dedi Ford.

"Her ikisi de," dedi Slartibartfast, başını kaldırıp bakmadan, "Bilgilendirici Görüntüler Merkezi'nde. Sanırım sizin genç bayan arkadaşınız Galaksi tarihindeki bazı sorunları anlamaya çalışıyor. Cipsler de bu konuda ona yardım ediyor olmalı."

24

Büyük bir sorunu yalnızca patatesle çözeceğinizi düşünüyorsanız yanılıyorsunuzdur.

Örneğin, bir zamanlar, Striteraksh Silikonlastik Zırhlıiblisler adında kudurmuş gibi saldırgan bir ırk vardı. Irklarının adı buydu. Ordularının adıysa korkunç bir şeydi. Ne mutlu ki, Galaktik tarihte şimdiye kadar karşılaştığımız her şeyden çok daha öncede –yirmi milyar yıl önce– Galaksi genç, taze ve savaşmaya değecek her fikir henüz yeniyken yaşamışlardı.

Savaşmak Striteraksh Silikonlastik Zırhlıiblislerin en iyi oldukları konuydu ve iyi oldukları için de sık sık yaptıkları bir şeydi. Düşmanlarıyla

(yani kendileri dışında kalan herkesle) ve birbirleriyle savaşırlardı. Gezegenleri tam bir harabeydi. Yüzeyi, içinde Silikonlastik Zırhlıiblislerin yaşayıp birbiriyle dalaştığı derin siperlerle doluydu, bu siperler terk edilmiş savaş makinelerini, onlar da terk edilmiş şehirleri kuşatıyordu.

Bir Striteraksli Silikonlastik Zırhlıiblis ile kavgaya tutuşmak için yalnızca doğmuş olmak bile yeterli bir nedendi. Onlar bundan hiç hoşlanmaz ve öfkeye kapılırlardı. Bir Zırhlıiblis öfkeye kapıldığındaysa birisinin canı yanacak demekti. Yorucu bir yaşam gibi görünse de bunların bol bol enerjisi vardı.

Bir Silikonlastik Zırhlıiblis ile baş edebilmenin en iyi yolu onu kendi başına bir odaya kapatmaktı. Çünkü er ya da geç kendi kendiyle savaşmaya başlardı.

Gün geçtikçe onlar da bunun çözmeleri gereken bir sorun olduğunu fark ettiler ve gündelik Silikonlastik işinin bir parçası olarak, silah taşıyan herkesin (polisler, koruma görevlileri, ilkokul öğretmenleri, vs) saldırganlık fazlasını üstlerinden atmak için her gün en az kırk beş dakika bir çuval patatesi yumruklamasını zorunlu kılan bir kanun çıkardılar.

Bu önlem biri çıkıp da patatesleri yumruklamak yerine ateş edecek olurlarsa bunun çok daha verimli olacağını ve zamandan tasarruf edileceğini düşünene kadar işe yaradı.

Bu öneri her tür nesneye ateş etmeye yönelik yepyeni bir heyecan dalgası yarattı ve hepsi haftalardır yapacakları ilk önemli savaşın beklentisiyle müthiş heyecanlandılar.

Striteraksli Silikonlastik Zırhlıiblislerin başka

bir zaferi de onların bir bilgisayarı şok etmeyi başarmış ilk ve son ırk olmalarıydı.

Bu, uzayda doğmuş, Hactar adında dev bir bilgisayardı; o güne kadar yapılmış bilgisayarların en güçlüsüydü. Doğal bir beyin gibi inşa edilmiş olanların ilkiydi, yani her bir hücre parçacığı kendi içinde bütününün modelini taşıyordu ve bu özellik onun daha esnek ve daha yaratıcı düşünebilmesinin yanı sıra şok olabilmesini de sağlıyordu.

Striteraksli Silikonlastik Zırhlıiblisler, Stuglu Gayretkeş Savaşçılarla olağan savaşlarından birine girişmişlerdi, ama bundan her zamanki kadar zevk almıyorlardı, çünkü Cwulzenda'nın Radyasyon Bataklıklarında ya da FrazFraga'nın Ateş Dağlarında sürekli, uzun yürüyüşler yapmaları gerekiyor, onlarsa her iki bölgede de kendilerini pek rahat hissetmiyorlardı.

Bu yüzden Jajazikstaklı Boğuşan Hançerler de kavgaya katılıp onları Carfrax'taki Gamma Mağaraları ve Varlengooten'daki Buz Fırtınaları içinde başka bir cephe açmaya zorlayınca artık canlarına yettiğine karar vererek Nihai Silahı tasarlaması için Hactar'a emir verdiler.

"Nihai diyerek," diye sordu Hactar, "neyi kastediyorsunuz?"

"Bize soracağına, lanet olası bir sözlüğe bak" dediler Striteraksli Silikonlastik Zırhlıiblisler, buna cevap olarak ve tekrar savaşlarına daldılar.

Böylece Hactar bir Nihai Silah tasarladı.

Bu çok çok küçük bir bombaydı ve hiperuzay içinde bir bağlantı kutusundan ibaretti; çalıştırıldığındaysa bütün büyük güneşlerin merkezlerini diğer büyük güneşlerin merkezlerine bağlayacak

ve böylece bütün Evreni hiperuzaysal dev bir süpernovaya çevirecekti.

Silikonlastik Zırhlıiblisler Gamma Mağaralarından birinde bulunan ve Boğuşan Hançerler'e ait bir cephaneliği havaya uçurmak için bu silahı kullanmaya çalışıp da işe yaramadığını görünce müthiş rahatsız oldular ve bunu da Hactar'a söylediler.

Hactar şok olmuştu.

Yarattığı bu Nihai Silah konusu üzerinde uzun süre düşündüğünü açıklamaya çalıştı; en sonunda bombayı patlatmamanın doğurabileceği sonuçların hiçbirinin, bombayı patlatmanın doğuracağı kesin sonuçtan daha vahim olmadığına karar vermiş, bu nedenle de inisiyatifini kullanarak bombanın tasarımına küçük bir hata yerleştirmişti. Bu işin içindeki herkesin, bir kez daha salim kafayla düşündüğünde aynı şeyi hissedeceğini umuyordu ki ..."

Silikonlastik Zırhlıiblisler bu yaklaşımı kabul etmediler ve bilgisayarı un ufak edip minik parçalara ayırdılar.

Sonra daha da iyisini düşünerek hatalı bombayı da yok ettiler.

Ardından yalnızca Stuglu Gayretkeş Savaşçılar ile Jajazikstaklı Boğuşan Hançerler'in canına okumak için kısa bir ara verip kendilerini havaya uçurmanın yepyeni bir yolunu bulmayı araştırmaya başladılar ve buldular da; böylece Galaksideki herkes rahat bir nefes aldı, özellikle de Savaşçılar, Hançerler ve patatesler.

Trillian bütün bunları ve Krikkitlilerin öyküsünü seyretmişti. Düşünceli bir halde Bilgilendirici Görüntüler Merkezi'nden çıktı ve çıkar çıkmaz da gitmeleri gereken yere çok geç kaldıklarını gördü.

25

Yıldızgemisi Bistromat'ın, kapatılmış Krikkit yıldız sisteminin çevresindeki sonsuz yörüngesinde tek başına dönüşünü sürdüren bir buçuk kilometre genişliğindeki asteroidde üzerine konduğu küçük kayalığın tepesinde henüz cisimleşme aşamasındayken bile, yolcuları geri dönüşü olmayan tarihi bir olaya tanık olmak üzere olduklarını biliyordu.

Bilmedikleri şey iki olaya tanık olacaklarıydı.

Kayalığın kenarında dikilip üşümüş, yalnız ve çaresiz bir halde aşağıda olanları izlediler. Işıktan mızraklar, sadece yüz metre kadar aşağıda ve önlerinde bulunan bir noktadan boşluğa doğru uğursuz kavisler çizerek uçuşmaktaydı.

Kör edici parlaklıktaki bu olayı izlediler.

Geminin alanının bir uzantısı, bir kez daha zihnin doğal aldanma eğiliminden yararlanarak, orada durabilmelerini sağlıyordu: Asteroidin minicik gövdesinden aşağı yuvarlanmak ya da nefes alamamak gibi sorunlar basitçe söylemek gerekirse Başka Birinin Sorunları oluvermişti.

Beyaz Krikkit savaş gemisi asteroidin çıplak gri kayalıklarının arasına park edilmişti ve kâh ışık mızraklarının çizdiği yayların altında alev alev parlıyor, kâh gölgeler arasında kayboluyordu. Keskin kayaların oluşturduğu simsiyah gölgeler, ışıklar yanlarından geçip giderken çılgın bir koreografi içinde dans ediyorlardı.

Tören düzenine geçmiş on bir tane beyaz robot Wikkit Anahtarını dans eden ışıkların oluşturduğu bir çemberin ortasına doğru taşıyordu.

Wikkit Anahtarı yeniden oluşturulmuştu. Anahtarı meydana getiren parçalar pırıl pırıl par-

lıyordu: Güç ve Kudreti simgeleyen Çelik Sütun (ya da Marvin'in bacağı), Refahı simgeleyen Altın Çubuk (ya da Sonsuz İhtimalsizlik Motoru'nun kalbi), Bilim ve Aklı simgeleyen Pleksiglas Sütun (ya da Argabuthon Adalet Asası), Barışı simgeleyen Gümüş Çubuk (ya da Ciddi Bir Senaryoda "Düzüşme" Sözcüğünü En Zarif Şekilde Kullanabilme Ödülü) ve şimdi yeniden yapılmış Ahşap Sütun (ya da İngiliz Kriketinin ölüşünü temsil eden yanmış bir kriket sopasının külleri) ki o da Doğayı ve Maneviyatı simgeliyordu.

"Sanırım bu noktada yapabileceğimiz hiçbir şey yok, öyle değil mi?" diye sordu Arthur huzursuzca.

"Hayır" diye içini çekti Slartibartfast.

Arthur'un yüzünde beliren düş kırıklığı ifadesi son derece başarısızdı ve yüzü gölgede kaldığı için bu ifadenin yerini bir rahatlama ifadesinin almasına izin verdi.

"Yazık," dedi.

"Hiç silahımız yok," dedi Slartibartfast, "aptallar gibi."

"Kahretsin," dedi Arthur, çok sakin bir şekilde.

Ford bir şey demedi.

Trillian da bir şey demedi, ama garip bir şekilde düşünceli ve mesafeli görünüyordu. Gözlerini dikmiş, asteroidin arkasındaki uzayın karanlığına bakıyordu.

Asteroid, Krikkit halkının, Krikkit Efendilerinin ve katil robotlarının yaşadığı dünyayı saran Yavaşlatılmış-Zaman zarfını kuşatan toz bulutunun çevresinde dönüyordu.

Çaresiz grubun Krikkit robotlarının varlıklarından haberdar olup olmadıklarını bilmesine olanak

yoktu. Sadece haberdar olduklarını varsayabilirlerdi, ama bu şartlar altında korkacak bir şeyleri olmadığını hissediyorlardı, ki bu konuda haklıydılar. Robotların tarihi bir görevi yerine getirmesi gerekiyordu ve seyircilerini yok sayabilirlerdi.

"İnsan kendini berbat bir şekilde güçsüz hissediyor değil mi?" dedi Arthur, ama diğerleri duymazdan geldi.

Robotların yaklaşmakta oldukları ışıklı alanın ortasında kare şeklinde bir çatlak belirmişti. Çatlak gittikçe daha fazla belirginleşti, kısa bir süre sonra da yaklaşık iki metrekare büyüklükte bir bloğun zeminden yükseldiği görüldü.

Aynı anda başka bir hareket daha hissettiler, ama bu neredeyse bilinçaltıyla algılanabilen bir hareketti ve bir ya da iki kez hareket edene dek olduğu anlaşılamadı.

Sonra açıklığa kavuştu.

Hareket eden asteoriddi. Yavaşça toz bulutuna doğru ilerliyor, sanki ilahi bir olta tarafından bulutun derinliklerine doğru çekiliyordu.

Bilgilendirici Görüntüler Merkezi'nde daha önce yapmış oldukları bulut içindeki yolculuğu şimdi gerçek hayatta yapmaları gerekiyordu. Sessizlik içinde donmuş gibi dikiliyorlardı. Trillian kaşlarını çatmıştı.

Bir asır geçmiş gibi geldi. Asteroidin ön ucu bulutun yumuşak ve belirsiz dış sınırından içeri girerken olaylar sonsuz bir yavaşlıkta gerçekleşiyor gibiydi.

Az sonra hareketli ince bir belirsizliğin içine gömüldüler. İçinden geçtiler, geçtiler, geçtiler, karanlıkta yalnızca göz ucuyla fark edilebilen belirsiz biçimler ve sarmallar vardı.

Toz, parlak ışığın oklarını donuklaştırıyor, parlak ışığın okları milyarlarca toz zerresi üzerinde yanıp sönüyordu.

Trillian, bu geçişi yine çatık kaşlı düşünceleri arasından gözlüyordu.

Sonunda geçtiler. Bir dakika mı yoksa yarım saat mi sürmüştü emin değillerdi, ama geçmişlerdi ve şimdi önlerine sanki uzay toparlanıp varlığı silinmiş gibi, taptaze bir boşluk çıkmıştı.

Ve artık her şey hızlanmıştı.

Yüzeyden bir metre kadar yükselmiş olan bloktan göz kamaştırıcı bir ışık yığını patladı ve bunun içinden dans eden göz kamaştırıcı renklerle dolu daha küçük bir pleksiglas blok yükseldi.

Bloğun üzerinde derin yarıklar vardı, üç dikey ve onları kesen iki yatay yarık. Wikkit Anahtarı buraya girecekti.

Robotlar Kilide yaklaştılar, Anahtarı deliğine soktular ve geri çekildiler. Blok kendiliğinden büküldü ve uzay değişmeye başladı.

Uzay kendini tekrar dağıtırken izleyenlerin gözlerini de yuvalarında kuvvetle büker gibiydi. Kendilerini birden, daha birkaç saniye önce bir uzay boşluğunun bile bulunmadığını düşündükleri yerde, parlaklığıyla gözlerini yakan bir güneşin önünde buldular. Ne olduğunu kavrayıp da korkudan körelmiş gözlerini elleriyle kapamayı akıl edecek kadar anlamaları bir iki saniye sürdü. Bu bir iki saniyede, söz konusu bu güneşin ortasına doğru yavaşça ilerleyen küçük bir nokta olduğunu da fark etmişlerdi.

Arkaya doğru sendelediler ve hep bir ağızdan haykıran robotların söylediği tekdüze ezginin beklenmedik bir şekilde kulaklarında çınladığını duydular.

“Krikkit! Krikkit! Krikkit! Krikkit!”

Bu kulak tırmalayan, soğuk, boş ve mekanik ses kanlarını dondurdu.

Aynı zamanda zafer dolu bir sesti.

Bu iki duygusal şokla öyle şaşkına dönmüşlerdi ki ikinci tarihi olayı az kalsın kaçırıyorlardı.

Zaphod Beeblebrox, tarihte Krikkit robotlarının doğrudan saldırısından kurtulabilmiş tek kişi, elinde bir Öldürmatikle Krikkit savaş gemisinden fırladı.

“Pekâlâ,” diye bağırdı, “şu an itibarıyla, durum tam olarak kontrol altındadır.”

Geminin çıkış kapısını koruyan robot elindeki savaş sopasını sessizce salladı ve Zaphod’un sol kafasının arkasına indirdi.

“Hangi Zark yaptı bunu?” dedi sol kafa ve iğrenç bir şekilde sarkıp kaldı.

Zaphod’un sağ kafası dikkatli bir şekilde öne doğru bakmaktaydı.

“Kim ne yaptı?” dedi.

Sopa bu kez de sağ kafanın arkasıyla bağlantı kurdu.

Zaphod çok garip bir pozisyonda yere serilip kaldı.

Her şey bir iki saniye içinde olup bitmişti. Robotların birkaç el ateş edişi Kilidi bir daha geri gelmemek üzere yok ediyordu. İkiye bölündü, eridi ve içindekileri kırık dökük bir halde yere saçtı. Robotlar ciddi bir ifadeyle ve biraz da isteksiz bir tavırla savaş gemilerine döndüler ve bir “fuup” sesiyle uzaklaştılar.

Trillian ve Ford dik yokuştan aşağı aceleyle inip Zaphod Beeblebrox’un hareketsiz vücuduna ulaştılar.

26

"Bilmiyorum," dedi Zaphod, ona sanki otuz yedinci defadır bunu yapıyormuş gibi geliyordu, "beni öldürebilirlerdi, ama öldürmediler. Belki de benim mükemmel bir adam olduğumu falan düşünmüşlerdir. Bunu anlayabilirim."

Diğerleri bu kuramla ilgili fikirlerini sessiz kalarak belirttiler.

Zaphod uçuş güvertesinin soğuk döşemesi üzerinde uzanmıştı. Acı, vücudunda dolaşıp kafalarını dövdükçe sırtı sanki döşemeyle güreşe tutuşuyor gibiydi.

"Sanırım," diye fısıldadı, "bu pilli züppelerde yanlış bir şeyler var, gerçekten de garip bir şey var."

"Onlar herkesi öldürmek üzere programlanmışlardır," diye belirtti Slartibartfast.

"Bu olabilir," diye sancı krizleri arasında kabullendi Zaphod. Ama tam anlamıyla da ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Hey, bebeğim," dedi Trillian'a, bunun daha önceki davranışlarını affettireceğini ümit ederek.

"Sen iyi misin?" dedi Trillian, yumuşak bir sesle.

"Evet," dedi, "iyiyim."

"Güzel," dedi, Trillian ve düşünmek üzere uzaklaştı. Sekiz uçuş koltuğunun üzerinde duran muazzam görüntü ekranını izlemeye başladı, bir düğmeyi çevirdi ve ekranda beliren yerel görüntülere bakmaya başladı, görüntülerden biri toz bulutunun boşluğuydu. Diğer görüntü Krikkit güneşi ve bir diğeri de Krikkit'in kendisiydi. Trillian hırsla bir görüntüden öbürüne atlıyordu.

"Pekâlâ, bunun anlamı da elveda Galaksi oluyor, o halde," dedi Arthur, dizlerine vurup ayağa kalkarken.

"Hayır," dedi Slartibartfast, ciddi bir sesle. "Ne yapmamız gerektiği çok açık." Alnını öyle kırıştırdı ki, neredeyse içinde küçük kök sebzeler yetiştirilebilecek bir hale geldi. Ayağa kalktı ve köprüyü adımladı. Tekrar konuşmaya başladığında kendi söylediklerinden o kadar korktu ki tekrar yerine oturmak zorunda kaldı.

"Krikkit'e inmeliyiz," dedi. Yaşlı vücudu derin bir iç çekişle sarsıldı ve gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibiydi.

"Bir kez daha," dedi, "acıklı bir başarısızlığa uğradık. Çok acıklı."

"Bu," dedi Ford sakin sakin, "yeterince önemsemediğimiz için oluyor. Size söylemiştim."

Ayaklarını kaldırıp önündeki aygıtların bulunduğu panele dayadı ve tırnaklarından birindeki bir şeyle oynamaya başladı.

"Ama harekete geçmediğimiz sürece," dedi yaşlı adam sızlanarak, sanki doğasında bulunan derin bir kaygısızlık hissiyle savaşıyor gibiydi, "hepimiz mahvolacağız, hepimiz öleceğiz. Bunu da mı yeterince önemsemiyoruz?"

"Gidip öldürülecek kadar değil," dedi Ford. Suratına boş bir gülücük yerleştirdi ve görmek isteyen herkese gönderdi.

Slartibartfast belli ki bu bakış açısını son derece baştan çıkarıcı buluyor ve buna karşı savaşıyordu. Acı içinde terleyen ve dişlerini gıcırdatan Zaphod'a döndü yeniden.

"Senin bu konuda mutlaka bir fikrin olmalı," dedi, "yani neden seni öldürmedikleri konusunda. Son derece garip ve olağandışı görünüyor."

"Ben bunun farkında bile olmadıklarını düşünüyorum," dedi Zaphod omuzlarını silkerek. "Size söyledim. Bana en zayıf silahla vurdular, yalnızca bayılttılar, değil mi? Beni gemilerine tıktılar ve bir köşeye atıp unuttular. Sanki benim orada olmamdan utanıyormuş gibiydiler. Bir şey söylemeye kalkıştığımda tekrar vurarak bayıltıyorlardı beni. Güzel sohbetlerimiz oldu. 'Hey ... uff!' 'Selam millet ... uff!' 'Acaba ... uff!' Beni saatlerce oyaladı, biliyor musunuz." Tekrar yüzünü buruşturdu.

Parmakları arasında bir şeyle oynuyordu. Onu yukarı kaldırdı. Altın Çubuktu – Altın Kalp, Sonsuz İhtimalsizlik Motoru'nun kalbi. Kiliti yok etme harekatından yalnızca bu ve Ahşap Sütun kurtulabilmişti.

"Geminizin bir parça hareket edebildiğini sanıyorum," dedi. "Beni gemime yollamaya ne dersiniz, siz ..."

"Bize yardımcı olmayacak mısın?" dedi Slartibartfast.

"Bize mi?" dedi Ford sertçe. "Biz kimiz?"

"Kalıp Evreni kurtarmanıza yardım etmeyi çok isterdim," diye üsteledi Zaphod, kollarının üzerinde doğrularak, "ama bir çift baş ağrısına ebeveynlik yapıyorum, üstelik bir sürü küçük baş ağrısının da gelmekte olduğunu görebiliyorum. Ama bir dahaki sefere iş sizi kurtarmaya gelirse, emrinizdeyim. Hey Trillian, bebeğim?"

Trillian şöyle bir dönüp baktı.

"Evet?"

"Gelmek ister misin? *Altın Kalp*'e? Heyecan, macera ve gerçekten çılgınca şeyler için?"

"Ben Krikkit'e iniyorum," dedi Trillian.

27

Burası aynı tepeydi, ama pek de aynı sayılmazdı.

Çünkü o tepe bu kez bir Bilgilendirici Görüntü değildi. Krikkit'in ta kendisiydi ve şimdi üzerinde durmaktaydılar. Biraz ötelerinde, ağaçların arkasında, onları, gerçek bedenlerini buraya, gerçek ve şimdiki Krikkit'e getiren garip İtalyan restoranı bekliyordu.

Ayaklarının altındaki güçlü çimenler gerçekti, verimli toprak da öyle. Ağaçtan gelen baş döndürücü kokular da öyle, gerçekti. Gece gerçek geceydi.

Krikkit.

Burası Krikkitli olmayan biri için Galakside bulunulabilecek en tehlikeli yerdi muhtemelen. Kendisinden başka herhangi bir yerin varlığına dayanamayan, sevimli, hoş, zeki sakinlerinin kendilerinden olmayan biriyle karşılaştıklarında korku, vahşet ve öldürücü bir nefretle doldukları yerdi.

Arthur titredi.

Slartibartfast titredi.

Şaşırtıcıydı, ama Ford da titredi.

Şaşırtıcı olan onun titremesi değildi, orada olmasıydı. Ama Zaphod'u gemisine yollamalarının ardından Ford, beklenmedik bir şekilde utanç duyarak kendisini kaçmamaya zorunlu hissetmişti.

Yanlış, diye düşünüyordu kendi kendine, yanlış yanlış yanlış. Zaphod'un cephaneliğinden aldıkları Öldürmatiklerden birini kendine doğru çekti.

Trillian gökyüzüne bakarak titredi ve kaşlarını çattı.

Gökyüzü de aynı değildi. Artık bomboş ve ıssız değildi.

İki bin yıl süren Krikkit Savaşları ve Krikkit'in on milyar yıl önce Yavaşlatılmış-Zaman zarfına kapatılışından beri burada geçen beş yıl içinde çevredeki pastoral manzara çok az değişirken, gökyüzünde çarpıcı değişiklikler olmuştu.

Şimdi orada solgun ışıklar ve ağır şekiller asılıydı.

Bir Krikkitlinin hiçbir zaman bakmadığı gökyüzünün yukarılarında –ki oralar Savaş Bölgeleriydi, Robot Bölgeleri– Krikkit'in pastoral manzaralı topraklarının çok çok yükseklerindeki sıfır yerçekimi alanlarında devasa savaş gemileri ve bina blokları uçuyordu.

Trillian onlara bakarak düşündü.

"Trillian," diye fısıldadı Ford Prefect.

"Evet?" dedi Trillian.

"Ne yapıyorsun?"

"Düşünüyorum."

"Düşünürken hep böyle mi nefes alırsın?"

"Nefes aldığımın farkında değildim."

"Beni endişelendiren de bu."

"Sanırım, biliyorum ..." dedi Trillian.

"Şişş!" dedi gergin bir ses tonuyla Slartibartfast ve titreyen sıska eliyle onlara daha geriye, yakındaki ağacın gölgesine çekilmelerini işaret etti.

Ansızın daha önceki kayıtta olduğu gibi, tepeden inen patika boyunca yaklaşan ışıklar göründü, ama bu kez dans eden ışıklar fenerlerden değil elektrik fenerlerinden gelmekteydi – kendi içinde çarpıcı bir değişiklik sayılmazdı, ama her bir ayrıntı yüreklerini korkuyla hoplatmaya ye-

tiyordu. Bu sefer çiçekler, çiftçilik, ölmüş köpeklerle ilgili kıvrak ve eğlendirici şarkılar yoktu, kısık sesler ateşli bir tartışma içindeydi.

Gökyüzünde bir ışık ağır ağır hareket etti. Arthur klostrofobik bir korkuya kapıldı, ılık rüzgâr birden boğazına sarılmış gibiydi.

Birkaç saniye içinde ikinci bir grup göründü, karanlık tepenin diğer tarafından yaklaşmaktaydılar. Hızlı ve kararlı hareket ediyor, el fenerlerini sallayarak çevreyi tarıyorlardı.

Grupların birleştiği açıkça görülmekteydi, ama önemli olan yalnızca birleşmeleri değildi. Bilinçli bir şekilde tam da o noktada, Arthur ve diğerlerinin bulunduğu noktada birleşmeleriydi.

Arthur, Ford Prefect'in Öldürmatiğini omzuna kaldırırken çıkardığı hafif hışırtıyı ve Slartibartfast'ın kendi silahını kaldırırken çıkardığı hafif sızlanmaya benzer öksürüğü duydu. Kendi silahının soğuk, yabancı ağırlığını hissetti ve titreyen ellerle onu kaldırdı.

Ford'un kendisine gösterdiği gibi emniyet kilidini açıp aşırı tehlike kilidine geçirirken parmakları birbirine dolandı. Öyle çok titriyordu ki, eğer o sırada birine ateş edecek olsa muhtemelen üstüne imzasını atabilirdi.

Yalnızca Trillian silahını kaldırmamıştı. O kaşlarını kaldırdı, sonra onları indirdi ve düşünceli bir şekilde dudağını ısırdı.

"Hiç düşündünüz mü," diye başladı, ama o sırada kimse bir şey tartışmak istemiyordu.

Arkalarından gelen ve karanlığı delip geçen ışığı fark edip hızla o tarafa döndüklerinde, üçüncü bir grup Krikkitlinin el fenerleriyle kendilerini incelediğini gördüler.

Ford Prefect'in silahı haince takırdadı, ama karşıdan da ateş edildi ve silahına çarpıp elinden düşürdü.

Katıksız bir korku anı yaşandı, herhangi birinin yeniden ateş etmesinden önce donakalınan bir saniye geçti.

Ve bu saniyenin sonunda da hiç kimse ateş etmedi.

Soluk yüzlü Krikkitliler tarafından kuşatılmışlardı ve oynaşan el feneri ışıklarıyla yıkanıyorlardı.

Esir alanlar esirlerine, esirler de kendilerini esir alanlara baktılar.

"Merhaba?" dedi esir alanlardan biri. "Özür dilerim, ama siz ... başka bir gezegenden gelen yabancılar mısınız?"

28

Bu arada, aklın rahatça kavrayabileceğinin milyonlarca kilometre ötesinde Zaphod Beeblebrox yine bunalımdaydı.

Gemisini tamir etmişti – yani bir bakım robotu bu işi yaparken onu tedirgin bir dikkat içinde izlemişti. Gemisi şimdi, bir kez daha var olan en güçlü ve en olağanüstü gemiydi. Her yere gidebilir, her istediğini yapabilirdi. Bir süre bir kitapla oyalandı, sonra onu bir kenara fırlatıp attı. Çünkü bu daha önce okuduğu kitaptı.

İletişim paneline gitti ve bütün frekanslara açık bir kanalı açtı.

"İçecek bir şey isteyen var mı?" dedi.

"Bu acil bir durum mu, arkadaş?" diye çatlak bir ses Galaksinin ortalarında bir yerden seslendi.

“Mikseri olan var mı?” dedi Zaphod.

“Sen git de bir kuyruklu yıldız gezisi yap.”

“Tamam, tamam,” dedi Zaphod ve kanalı kapattı. İçini çekti ve oturdu. Tekrar ayağa kalktı ve bir bilgisayar ekranına doğru yürüdü. Birkaç düğmeye bastı. Ekranın etrafında birbirlerini yiyerek koşuşturan küçük damlalar belirdi.

“Baam!” dedi Zaphod. “Heeeyo! Pop pop pop!”

“Selam millet,” dedi bilgisayar, bir dakika sonra neşeyle, “üç puanınız var. Bundan önceki en iyi skor yedi milyon beş yüz doksan yedi bin ikiyüz ...”

“Tamam, tamam,” dedi Zaphod ve ekranı tekrar kararttı.

Bir kez daha oturdu. Bir kalemle oynadı. Yavaş yavaş bu iş de cazibesini yitirmeye başladı.

“Tamam, tamam,” dedi, bilgisayara kendi skorunu ve daha önceki en yüksek skoru yazdırdı.

Gemisi, Evreni bulanık bir görüntüye dönüştürdü.

29

“Söyleyin,” dedi ince ve soluk yüzlü Krikkitli, diğerlerinin arasından bir adım öne çıkmıştı, el fenerleri ışıklarının oluşturduğu çemberin içinde kararsızca duruyordu ve elindeki silahı sanki az önce bir yere kadar gitmiş olan başka birinin yerine emaneten tutar gibiydi, “Doğanın Dengesi denen şey hakkında bir şey biliyor musunuz?”

Esirlerinden birkaç şaşkın mırıltı ve homurtu dışında anlaşılır cevap gelmedi. El fenerlerinin ışıkları hâlâ üzerlerinde oynaşırken yukarıda,

gökyüzünde, Robot bölgelerinde karanlık faaliyetler devam ediyordu.

"Bu yalnızca," diye huzursuz bir şekilde devam etti Krikkitli, "kulağımıza çalınan bir şey, belki de o kadar önemli değildir. Eh, o zaman artık sizi öldürsek iyi olacak herhalde."

Başını eğdi ve sanki basılacak yerin neresi olduğunu anlamaya çalışır gibi silahına baktı.

"Ama," dedi, başını kaldırıp onlara baktı, "sohbet etmek istediğiniz bir konu varsa, o başka tabii."

Slartibartfast, Ford ve Arthur'un bedenlerini uyuşturucu bir şaşkınlık dalgası kapladı ağır ağır. Kısa bir sürede bu şaşkınlık, şu an için yalnızca çene kemiklerini aşağı yukarı oynatmakla meşgul olan beyinlerine de ulaşacaktı. Trillian sanki bir yapbozu, kutusunu sallayarak tamamlamaya çalışıyormuş gibi kafasını iki yana sallayıp duruyordu.

"Şu evrensel yıkım programıyla ilgili," dedi kalabalıktan bir adam, "birtakım endişelerimiz var, anlarsınız ya."

"Evet," diye ekledi bir başkası, "ve doğanın dengesiyle ilgili. Bize öyle geliyor ki, eğer Evrenin bizim dışımızda kalan kısmı yok olursa bu bir şekilde doğanın dengesini bozacaktır. Ekoloji konusunda çok duyarlıyız, anlarsınız ya." Sesi mutsuz bir şekilde zayıflamıştı.

"Spor konusunda da," dedi bir diğeri, yüksek sesle. Bu diğerlerinden bir beğeni alkışı almıştı.

"Evet," diye onayladı ilk konuşan adam, "ve spor ..." Arkasına dönüp arkadaşlarına huzursuz bir tavırla baktı ve düşünceli bir şekilde yanağını kaşıdı. Derin bir iç çelişkiyle savaşıyor gibiydi,

sanki söylemek istediği şeylerle düşündüğü şeyler birbirinden tamamen farklı şeylerdi ve aralarında hiçbir bağlantı göremiyordu.

"Bakın," diye mırıldandı, "bazılarımız ..." ve sanki bir onay beklermiş gibi tekrar çevresine bakındı. Diğerleri cesaretlendirici sesler çıkardılar. "Bazılarımız," diye devam etti, "Galaksinin kalan kısmıyla sportif ilişkiler kurmaya istekliyiz ve sporu politika dışında tutma tartışmasını da anlıyorum, ama eğer Galaksinin kalan kısmıyla sportif bağlarımız olsun istiyorsak, ki istiyoruz, o zaman onu yok etmemiz hata olur diye düşünüyorum. Ve aslında Evrenin kalan kısmı da ..." sesi yine uzaklaştı, "... ki bu fikir şimdi ..."

"Nnn ..." dedi Slartibartfast. "Nn ..."

"Hhh ...?" dedi Arthur.

"Tu ..." dedi Ford Prefect.

"Tamam," dedi Trillian. "O zaman bu konuda konuşalım." Öne doğru yürüdü ve kafası karışmış zavallı Krikkitlinin koluna girdi. Krikkitli yirmi beş yaşlarında gösteriyordu, bunun anlamı bu bölgede zamanda meydana gelen özel zaman sıkışması yüzünden, on milyar yıl önce, Krikkit Savaşları bittiğinde yalnızca yirmi yaşında olduğuydu.

Trillian konuşmadan önce el fenerlerinin ışığında onu azıcık yürüttü. Krikkitli onun peşi sıra kararsızca sendeleyerek ilerledi. Şimdi onları çevreleyen el fenerlerinin ışıkları, sanki karanlık bir kargaşa içindeki Evrende ne yaptığını bilir görünen tek kişi olan bu sessiz ve tuhaf kıza boyun eğercesine hafifçe aşağı indirilmişti.

Trillian döndü ve Krikkitlinin yüzüne baktı, adamın iki kolunu da hafifçe tuttu. Krikkitli şaşkın bir perişanlık örneğiydi.

"Anlat," dedi Trillian.

Adam bir an için hiçbir şey söylemedi, bakışları Trillian'ın bir gözünden diğerine gidip geliyordu.

"Bizim..." dedi, "bizim yalnız olmamız gerekiyor ... sanırım." Yüzünü buruşturdu, sonra başını öne doğru eğdi ve kumbaradan para çıkarmaya çalışırmış gibi salladı. Tekrar başını kaldırıp baktı. "Bak, artık bir bombamız var, anlarsınız ya," dedi, "şöyle küçücük bir şey"

"Biliyorum," dedi kız.

Krikkitli sanki Trillian şalgamlarla ilgili çok garip bir şey söylemiş gibi gözlerini devirerek baktı.

"Gerçekten de," dedi, "çok çok küçük."

"Biliyorum," dedi kız yeniden.

"Ama diyorlar ki," dedi sesi zayıf bir sesle, "diyorlar ki, var olan her şeyi yok edebilirmiş. Ve sanırım bunu yapmak zorundayız, anlarsın ya. Peki bu bizim yalnız kalmamızı sağlar mı? Bilmiyorum. Ama yine de bu bizim görevimiz gibi görünüyor," dedi ve kafası tekrar öne düştü.

"Bunun anlamı ne olursa olsun," dedi kalabalıktan tok bir ses.

Trillian kollarını yavaşça kafası karışmış zavallı genç Krikkitlinin boynuna doladı ve onun titreyen başını kendi omzuna dayayarak okşadı.

"Her şey düzelecek," dedi usulca ve ardından gölgelerin içindeki bütün kalabalığın duyabileceği bir sesle ekledi, "bunu yapmak zorunda değilsiniz."

Genci kollarında hafifçe salladı.

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz," dedi yeniden.

Onu bıraktı ve biraz geriye çekildi.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum," dedi ve beklenmedik bir şekilde güldü.

"İstediğim şey," dedi ve yine güldü. Eliyle ağzını kapattı ve ciddi bir ifadeyle konuştu, "beni liderinize götürmeniz," parmağıyla gökyüzündeki Savaş Bölgelerini işaret etti. Liderlerinin orada olacağını bir şekilde biliyordu.

Trillian'ın gülüşü ortamdaki bir şeyi serbest bırakmış gibiydi. Kalabalığın arka taraflarından bir ses şarkı söylemeye başladı, eğer bu besteyi Paul McCartney yapmış olsaydı, bütün dünyayı satın almasına yetecek kadar para kazanabilirdi.

30

Zaphod Beeblebrox her zamanki müthiş adam pozuyla tünel boyunca cesurca emekliyordu. Kafası son derece karışmıştı, ama bir şekilde inatla emeklemeye devam etti, çünkü o böyle cesur bir adamdı işte.

Kafası az önce görmüş olduğu bir şey yüzünden karışmıştı, ama bu az sonra işiteceği şey yüzünden karışacağının yarısı kadar bile değildi, bu yüzden de artık onun nerede olduğunu açıklayalım.

Krikkit gezegeninin yüzeyinden kilometrelerce yukarıdaki Robot Savaş Bölgelerinde bulunuyordu.

Burada atmosfer inceydi ve herhangi bir ışına ya da uzayın o tarafa doğru savurabileceği herhangi bir şeye karşı nispeten korunmasız durumdaydı.

Altın Kalp'i, Krikkit'in üzerindeki gökyüzünü tıkış tıkış dolduran loş ve hantal gemilerin arasına

park etmiş, sonra da gökyüzündeki binaların en büyüğü ve en önemlisi gibi görünen binaya girmişti, üstelik üzerinde bir Öldürmatik ve baş ağrısına karşı taşıdığı şeyden başka silah olmadan.

Kendisini uzun, geniş ve loş bir koridorda bulmuş, bundan sonra ne yapacağına karar verene dek orada saklanmıştı. Saklanmıştı, çünkü arada sırada Krikkit robotlarından biri koridordan geçiyordu. Her ne kadar robotların elindeyken talihi şimdiye dek oldukça yaver gitmiş olsa da son derece ıstıraplı anlar geçirmişti ve yarı yarıya iyi olduğunu kabul ettiği şansını tekrar zorlamaya niyeti yoktu.

Bir ara koridora açılan odalardan birine başını sokmuş, buranın devasa ve yine loş bir şekilde aydınlatılmış bir bölme olduğunu keşfetmişti.

Aslında burası sadece tek bir nesnenin sergilendiği bir müzeydi – o nesne de bir uzay gemisi enkazıydı. Korkunç şekilde yanıp parçalanmıştı. Zaphod okulda bitişik siberkabindeki kızla sevişebilmek için harcadığı çabalar yüzünden kaçırdığı galaksi tarihi derslerinden bir kısmını artık öğrendiği için şimdi bu enkazın o milyarlarca yıl öncesinde toz bulutunun içine doğru sürüklenen ve bütün hadiseyi başlatan uzay gemisi olduğunu tahmin edebiliyordu.

Ama bu enkazın tuhaf bir yanı vardı ve kafasını karıştıran şey de buydu.

Bu gemi gerçekten harap olmuştu. Gerçekten yanmıştı, ama deneyimli bir göz tarafından yapılacak kısa bir inceleme onun gerçek bir uzay gemisi olmadığını ortaya çıkarabilirdi. Bu sanki böyle bir geminin gerçek boyutlarda bir maketi, üç boyutlu bir fotokopisiydi. Diğer bir deyişle

eğer aniden bir uzay gemisi inşa etmeye karar verseniz ve bunu nasıl yapacağınızı bilmiyorsanız, böyle bir şeyin yanınızda olması çok büyük kolaylık sağlardı. Bununla birlikte bu şey hiçbir zaman hiçbir yere uçamazdı.

Hâlâ bunu çözmeye çalışıyordu – aslında bunu henüz çözmeye başlamıştı ki odanın başka bir bölümünde bir kapının açıldığını ve biraz keyifsiz görünen birkaç Krikkit robotunun içeri girdiğini gördü.

Zaphod onların işine karışmak istemediği için, yiğitliğin onda dokuzunun kaçmak olduğuna karar vererek dolaplardan birine yiğitçe saklanmıştı.

Dolap aslında bir kontrol kapısından geçerek aşağıya inip geniş bir havalandırma tüneline giden bir şaftın üst bölümüydü. Zaphod kendini aşağı bırakıp tünel boyunca emeklemeye başladı ve işte onu bulduğumuz yer burasıydı.

Buradan hiç hoşlanmamıştı. Soğuk, karanlık ve son derece rahatsız bir yerdi, üstelik onu ürkütüyordu. İlk fırsatta –ki bu fırsat yüz metre aşağıdaki başka bir şafttı– buradan dışarı tırmanıp çıktı.

Bu sefer daha küçük bir odaya çıkmıştı, burası bir bilgisayar merkezini andırıyordu. Büyük bir bilgisayar masasıyla duvar arasındaki dar karanlık bir boşluğa çıkmıştı.

Odada yalnız olmadığını hemen fark etti ve tam gidecekken odanın diğer sakinlerinin konuştuklarını duyduğunda büyük bir ilgiyle onları dinlemeye koyuldu.

"Sorun robotlarda, efendim," dedi bir ses. "Onlarda yolunda gitmeyen bir şey var."

"Tam olarak nedir?"

Bunlar iki Krikkitli Savaş Komutanıydı. Bütün Savaş Komutanları gökyüzündeki Robot Savaş Bölgelerinde yaşıyordu ve gezegenin yüzeyindeki vatandaşlarını etkileyen saçma şüphelere ve belirsizliklere karşı büyük ölçüde bağışıklık kazanmış durumdaydılar.

"Şey, efendim, düşünüyorum da, onları savaş mücadelesinden geri çekip süpernova bombasını patlatmaya hazırlanmakla yerinde bir iş yapıyoruz. Zarftan çıkışımızdan beri geçen şu kısa süre içinde–"

"Sadede gel."

"Robotlar bundan hoşlanmıyor, efendim."

"Ne?"

"Savaş, efendim, görünüşe göre onların morallerini bozuyor. Dünya işlerinden bıkmış gibiler, belki de Evrenden bıkmışlar demeliyim."

"İyi de bunun nesi yanlış, onlar zaten Evreni yok etmeye yardım etmek için yaratılmışlardı."

"Evet, ama bu artık onlara zor geliyor, efendim. Sanki bir yorgunluk ve ilgisizlik halinden muzdaripler. İş yapmakta zorlanıyorlar. Yani bir *güç* eksikliği içindeler."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Efendim, sanırım bir şeye canları çok sıkılmış."

"Krikkit aşkına, sen ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Şey, son bir iki çatışmada mücadeleye giriyor, ateş etmek için silahlarını kaldırıyor, ama ansızın niye rahatımı bozayım? Kozmik anlamda bütün bunlar ne demek oluyor? diye düşünmeye başlıyorlar. Sonra hepsi de biraz yorgun ve keyifsiz görünüyorlar."

“Peki, başka ne yapıyorlar?”

“Eee, çoğunlukla dörtlü denklemler efendim. Her açıdan korkunç zor şeyler. Şey, bir de surat asıyorlar.”

“Surat mı asıyorlar?”

“Evet, efendim.”

“Bir robotun surat astığını kim duymuş?”

“Bilmiyorum, efendim.”

“Bu ses neydi?”

Odayı terk eden Zaphod’un çıkardığı sesti bu.

31

Karanlığın derin kuyusunda sakat bir robot oturuyordu. Metalik karanlığının içinde bir süredir sessizce duruyordu. Burası soğuk ve rutubetliydi, bir robotun bunları fark etmemesi gerekiyordu, ama o müthiş bir irade gücüyle bunları fark etmeyi başarmıştı.

Beyni Krikkit Savaş Bilgisayarının ana belleğine bağlanmıştı ve bu deneyimden ne o ne de bilgisayar hiç zevk almıyordu.

Bu zavallı metal yaratığı Sqornshellous Zeta’nın bataklıklarından kurtaran Krikkit robotları, bunu ondaki muazzam zekâyı hemen fark ettikleri ve böyle bir zekânın kendilerine çok yararlı olabileceğini düşündükleri için yapmışlardı.

Ama bununla birlikte soğuğun, karanlığın, rutubetin, sıkışmışlığın ve yalnızlığın bu robotun beraberinde getirdiği kişilik bozukluklarını iyice azdıracağını hiç hesaba katmamışlardı.

Robot işinden hiç memnun değildi.

Her şey bir yana, gezegenin bütün askeri stratejisinin koordinasyonu onun muazzam bey-

ninin yalnızca minicik bir bölümünü meşgul ediyordu ve beyninin kalan kısmıysa müthiş sıkılıyordu. Kendisinininkiler dışında, Evrenin bütün önemli matematiksel, fiziksel, kimyasal, biyolojik, sosyolojik, felsefi, etimolojik, meteorolojik ve psikolojik sorunlarını üç kere çözdükten sonra yapacak bir şey bulabilmek için kıvranırken kendisini hiçbir ezgisi hatta melodisi bile olmayan acıklı küçük şarkılar bestelemeye vermişti. Bunların sonuncusu bir ninniydi.

"Şimdi dünya yatağa daldı," diye vızıldadı Marvin.

"Karanlık yutamadı kafamı, ardında kaldı,
"Görmeme yardım etti kızılötesi ışınları,
"Nasıl da nefret ederim geceden."

Bundan sonraki dörtlüğü bulabilmek için güç ve duygu toplayabilmek amacıyla bir an duraksadı.

"Ama şimdi uğraşmalıyım ben de uyumaya,
"Elektronik koyunları saymayı denemeli,
"Ve saklayıp kendime tatlı rüyalar dileğini,
"Nasıl da nefret ederim geceden."

"Marvin!" diye tısladı bir ses.

Marvin bakmak için birden başını kaldırdığında kendisini ana Krikkit Savaş Bilgisayarına bağlayan karmaşık elektrot ağını koparıyordu neredeyse.

Bir kontrol kapağı açıldı ve bir çift kural tanımaz kafadan biri açılan kapaktan içeri bakarken, diğeri de bir o yana bir bu yana son derece tedirgin bakışlar fırlatmaktaydı.

"Aa, sen misin?" diye mırıldandı robot. "Tahmin etmeliydim."

"Hey, ufaklık," dedi Zaphod şaşkınlık içinde, "az önce şarkı söyleyen sen miydin?"

"Bendim," dedi Marvin acı bir ses tonuyla, "özellikle formumda sayılırım, parıltılar saçıyorum."

Zaphod başını kapıdan içeri sokup çevresine bakındı.

"Yalnız mısın?"

"Evet," dedi Marvin, "burada sıkıntı içinde oturuyorum, tek dostum acı ve sefalet. Elbette bir de sonsuz zekâm. Ve sonsuz keder. Ve ..."

"Tamam," dedi Zaphod. "Hey, bu işlerle senin bağlantın nedir?"

"Bunlar," dedi Marvin, daha az zarar görmüş koluyla onu Krikkit bilgisayarına bağlayan elektrotları işaret etti.

"Yani," dedi Zaphod beceriksizce, "sanırım hayatımı kurtarmış olmalısın. İkinci kez."

"Üçüncü kez," dedi Marvin.

Zaphod'un kafası hızla döndü (diğer kafasıysa şahin bakışlarını tamamen yanlış yöne çevirmişti) ve tam da o anda hemen arkasındaki ölümcül katil robotun üzerine atılırken duraksadığını ve dumanlar çıkarmaya başladığını gördü. Robot sendeleyerek geriledi ve bir duvara yaslandı. Sonra önce duvardan yere doğru, sonra yerde yana doğru kaydı, başını arkaya attı ve teselli edilemez bir halde hıçkırmaya başladı.

Zaphod, Marvin'e baktı.

"Müthiş bir hayat felsefen olmalı," dedi.

"Hiç sorma," dedi Marvin.

"Sormayacağım," dedi Zaphod ve sormadı. "Hey, bak," diye ekledi, "müthiş bir iş başarıyorsun."

"Sanırım, bunun anlamı," dedi Marvin, bu mantık bağlantısını yapmak için zihinsel yeteneklerinin yalnızca milyonda, milyarda, trilyonda, katrilyonda birini kullanması yetmişti, "beni kurtarmaya niyetinin olmadığı."

"Ufaklık, bilirsin bunu yapmayı gerçekten isterdim."

"Ama yapmayacaksın."

"Hayır."

"Anlıyorum."

"İyi çalışıyorsun."

"Evet," dedi Marvin. "Ben hazır bundan nefret ederken, sen niye bunu durdurasın ki, öyle değil mi?"

"Trillian ve diğerlerini bulmalıyım. Hey, nerede olabilecekleri hakkında fikrin var mı? Yani seçmem gereken tek bir gezegen var. Bu da zaman alabilir."

"Çok yakındalar," dedi üzüntülü bir sesle Marvin. "İstersen onları buradan izleyebilirsin."

"Gidip onları alsam daha iyi olur," diye ısrar etti Zaphod. "Eee, belki de yardıma ihtiyaçları vardır, değil mi?"

"Belki de," dedi Marvin kasvetli sesinde aniden beliren otoriter bir tonla, "onları buradan izlemen daha iyi olacak. Şu genç kız," diye ekledi beklenmedik bir şekilde, "benim tanışmak ıstırabından ne yazık ki kaçamadığım zeki olmayan organik yaşam türlerinin en cahil olmayanlarından biri."

Bu olumsuz cümleler labirenti arasından yolunu bulması ve diğer uca ulaşıp şaşırması Zaphod'un bir iki saniyesini aldı.

"Trillian mı?" dedi. "O daha çocuk. Sevimli evet, ama saati saatine uymaz. Kadınlar nasıldır

bilirsin. Ya da belki bilmezsin. Sanırım bilmezsin. Biliyorsan da ben bunu duymak istemiyorum. Bağla bakalım beni onlara."

" ... tam anlamıyla çıkarlarına göre kullanılmış."

"Ne?" dedi Zaphod.

Konuşan Trillian'dı. Zaphod hızla arkasına dönüp baktı.

Krikkit robotunun yaslanmış hıçkırmakta olduğu duvar aniden aydınlanmıştı ve Krikkit Robot Savaş Bölgelerinin bilinmeyen bir yerinden alınan bir sahneyi gösteriyordu. Orası bir tür konsey salonunu andırıyordu – ama ekrana dayanan robot yüzünden Zaphod bunu tam olarak göremiyordu.

Onu oradan kaldırmaya çalıştı, ama robot üzüntüden iyice ağırlaşmıştı ve Zaphod'u ısırmaya kalkıştı, bunun üzerine de Zaphod onun çevresinden dolanarak görebildiği kadarıyla yetinmeye çalıştı.

"Bir düşünün," dedi Trillian'ın sesi, "tarihinizin bir dizi ihtimal dışı olayla dolu olduğunu. Ve ben ihtimal dışı bir olayı görür görmez tanırım. En başta Galaksiden yalıtılmış oluşunuz olağandışı acayip bir olay. Tam kıyısındasınız, ama bir toz bulutuyla kuşatılmış olarak. Bu bir kumpas. Bu çok açık."

Zaphod ekranı göremediği için sıkıntıdan çılgına dönmüştü. Robot'un kafası Trillian'ın konuştuğu kişileri, elindeki çok işlevli savaş sopası arkaplanı ve trajik bir ifadeyle alnına dayadığı kolunun dirseğiyse Trillian'ı görmesini engelliyordu.

"Üstelik," dedi Trillian, "gezegeninize çakılan şu uzay gemisi. Sizce bu gerçekten de olabilecek

bir şey mi? Boşlukta sürüklenen bir uzay gemisinin bir gezegenin yörüngesiyle tesadüfen kesişme ihtimali nedir, bu konuda bir fikriniz var mı?"

"Hey," dedi Zaphod, "ne Zarktan söz ettiği hakkında en ufak bir fikri yok. Ben o uzay gemisini gördüm. O sahte. Buna hiç şüphe yok."

"Ben de öyle olabileceğini düşünmüştüm" dedi Marvin, Zaphod'un arkasındaki hapishanesinden.

"Ya, evet," dedi Zaphod. "Senin için bunu söylemek kolay. Daha şimdi benden duydun. Her neyse, bunun konuyla ne ilgisi var anlayamıyorum."

"Ve özellikle de," diye devam etti Trillian, "bu uzay gemisinin Galaksideki ya da Evrenin bütünündeki belli bir gezegenin yörüngesiyle kesişme ihtimalini öğrenmeniz tam anlamıyla şok edici olacaktır. Bunun olma ihtimalini bilmiyorsunuz öyle mi? Öylesine düşük ki, ben de bilmiyorum. O halde yine bir kumpasla karşı karşıyayız. O uzay gemisi de sahte çıkarsa, hiç şaşırmam doğrusu."

Zaphod sonunda robotun savaş sopasını kaldırmayı başardı. Ekranın sopanın kapadığı bölümünde Ford, Arthur ve Slartibartfast'ın tüm olup bitenler yüzünden şaşkına dönüp sersemlemiş görüntüleri vardı.

"Hey şuraya bak," dedi Zaphod heyecanla. "Çocukların hepsi iyi. Re re re ra ra ra! Vur kır parçala."

"Peki, ya," dedi Trillian, "neredeyse tek bir gecede kendi kendinize yaratmayı başardığınız bu teknoloji? Birçok halk bunu becerebilmek için binlerce yıla ihtiyaç duyar. Birisi size bütün bilmeniz gerekenleri ulaştırıyor, biri sizin başladığınız işi bitirmenizi sağlıyordu.

“Biliyorum, biliyorum,” diye ekledi görünmeyen bir itiraza cevap olarak, “siz bu durumu hiç fark etmediniz, biliyorum. Benim demek istediğim şey de tam olarak bu işte. Siz olup bitenleri hiç fark etmediniz. Örneğin bu süpernova bombası.”

“Bunu nasıl biliyorsun?” dedi görünmeyen ses.

“Biliyorum işte,” dedi Trillian. “Sizin bunu icat edebilecek zeki, ama her şeyle beraber kendinizi de yok edeceğinizi anlamayacak kadar salak olduğunuza inanmamı mı bekliyorsunuz? Bu yalnızca aptalca değil, aynı zamanda görülmemiş derecede ahmakça olur.”

“Hey bu bomba meselesi de ne?” dedi Zaphod, Marvin'e panik içinde.

“Süpernova bombası mı?” dedi Marvin. “Çok çok küçük bir bomba.”

“Evet?”

“Evrenin tamamını yok edecek bir şey,” diye ekledi Marvin. “Bana sorarsan, iyi fikir. Ama çalıştıramayacaklar.”

“O kadar zekiceyse niye çalıştıramasınlar?”

“Bomba *zekice*,” dedi Marvin, “*onlar* değil. Zarfa kapatılmadan önce tasarım aşamasına kadar gelmişlerdi. Son beş yılı onu yaratmakla geçirdiler. Başardıklarını sanıyorlar, ama başaramadılar. Onlar da bütün diğer organik canlı türleri kadar aptal. Onlardan nefret ediyorum.”

Trillian devam ediyordu.

Zaphod Krikkit robotunu ayağından çekerek duvardan uzaklaştırmayı denedi, ama robot ona tekmeler atıp hırıldadı, ardından yeni ve güçlü bir hıçkırık dalgasıyla ağlamaya devam etti. Sonra ansızın kendini koyverdi ve duygularını ifade

etme işlemine milletin ayağının altından uzakta bir yerde devam etti.

Trillian odanın ortasında tek başına dikiliyordu, gözleri yorgun, ama alev alevdi.

Onun önünde soluk yüzlü ve kırışık suratlı Yaşlı Krikkit Efendileri sıralanmıştı; geniş, kavisli bir kontrol masasının arkasından Trillian'a çaresiz bir korku ve nefretle bakıyorlardı.

Onların önünde, odanın ortasıyla, yani Trillian'ın mahkemedeki sanık gibi durduğu noktayla kontrol masasına eşit uzaklıkta, bir bir buçuk metre uzunluğunda ince ve beyaz bir sütun bulunuyordu. Sütunun tepesindeyse sekiz ya da on santim çapında küçük beyaz bir küre vardı.

Sütunun yanındaysa çok işlevli savaş sopasıyla birlikte bir Krikkit robotu dikiliyordu.

"Aslında," diye açıkladı Trillian, "siz öyle aptal, öyle aptalsınız ki," (Trillian terliyordu. Zaphod bunun, yani tam da bu sırada Trillian'ın böylesine terlemesinin hiç de çekici bir şey olmadığını düşündü.) "hepiniz öyle aptalsınız ki, son beş yıldır Hactar'dan yardım almasaydınız bu bombayı yapamayacağınıza eminim, kesinlikle *eminim*."

"Bu Hactar denen herif de kim?" dedi Zaphod, omuzlarını dikleştirerek.

Marvin buna cevap verdiyse bile Zaphod onu duymadı. Tüm dikkatini ekranda toplamıştı.

Krikkit Yaşlılarından biri Krikkit robotuna doğru eliyle bir işaret yaptı. Robot sopasını kaldırdı.

"Yapabileceğim hiçbir şey yok," dedi Marvin. "Diğerlerinden tamamen bağımsız bir devre üzerinde."

"Bir dakika," dedi Trillian.

Yaşlı adam küçük bir hareket yaptı. Robot durdu. Trillian ansızın kendi yargısından şüphe edermiş gibi görünmeye başlamıştı.

"Bütün bunları sen nereden biliyorsun," diye sordu Zaphod, bu sırada Marvin'e.

"Bilgisayar kayıtları," dedi Marvin. "Onlara ulaşabiliyorum."

"Siz çok farklısınız, öyle değil mi?" dedi Trillian, Yaşlı Efendilere, "aşağıdakilerden, yerdeki dünyadaşlarınızdan çok farklısınız. Tüm hayatınızı burada, yukarıda, atmosferin korumasından uzakta geçirdiniz. Çok incinebilir bir durumdaydınız. Halkınızın geri kalanı çok korkuyor, biliyorsunuz, onlar bunu yapmanızı istemiyorlar. Onlarla ilişkinizi kesmişsiniz, niye durumu biraz araştırmıyorsunuz?"

Krikkit Yaşlısı sabrını yitirdi. Robota son yaptığı işaretin tamamen tersi bir işaret yaptı.

Robot savaş sopasını salladı. Sopa küçük beyaz küreye vurdu.

Küçük beyaz küre süpernova bombasıydı.

Bu çok çok küçük bir bombaydı ve Evrenin tamamını sona erdirmek için yapılmıştı.

Süpernova bombası havada uçtu. Konsey odasının arka duvarına çarptı ve geride çok kötü bir çentik bıraktı.

"Trillian bütün bunları nereden biliyor?" dedi Zaphod.

Marvin asık suratlı sessizliğini korudu.

"Muhtemelen yalnızca blöf yapıyor," dedi Zaphod. "Zavallı çocuk, onu hiç yalnız bırakmamalıydım."

32

"Hactar!" diye seslendi Trillian. "Neler çeviriyorsun?"

Onları çevreleyen karanlıktan ses gelmedi. Trillian sinirli bir tavırla bekledi. Yanılmadığına emindi. Bir tür cevap beklediği kasvetli karanlığı gözleriyle araştırdı. Ama yalnızca soğuk bir sessizlik vardı.

"Hactar?" diye seslendi yeniden. "Arkadaşım Arthur Dent ile tanışmanı istiyorum. Ben bir Şimşek Tanrısıyla çekip gitmek istedim, ama o beni bırakmadı ve böyle yaptığı için çok memnunum. Gerçek duygularımın ne olduğunu anlamama yardımcı oldu. Ne yazık ki Zaphod bütün bu olup bitenlerden fazlasıyla korktuğu için sana Arthur'u getirdim. Sana tüm bunları niye anlattığımı bilmiyorum.

"Merhaba?" dedi yeniden. "Hactar?"

Ve derken Hactar geldi.

İnce ve çelimsizdi, çok uzak mesafelerden rüzgârla taşınmış zor duyulur bir ses gibi ya da o sese dair bir anı veya bir düş gibiydi.

"İkiniz de öne çıkar mısınız acaba?" dedi bu ses, "kesinlikle güvende olacağınıza dair söz veriyorum size."

Birbirlerine baktılar, sonra *Altın Kalp*'in açık kapısından dışarı, toz bulutunun zerrecikli karanlığına akan ışık huzmesine adım attılar, ama aslında bunu yapmaları kesinlikle olası değildi.

Arthur, Trillian'ın elini tutarak onu sakinleştirip güven vermeyi denedi, ama kız buna izin vermedi. Arthur Trillian yerine havayollarından alınmış ve içinde Yunan zeytinyağı tenekesi,

havlu, kırışmış Santorini kartpostallarının yanı sıra diğer ıvır zıvırının durduğu valizi sıkı sıkı tuttu. Onu sakinleştirip güven veren şey bu valizdi.

Hiçliğin içinde ve üzerinde durmaktaydılar.

Bulanık, tozlu bir hiçliğin. Parçalanıp un ufak edilmiş bilgisayarın her bir zerresi kendi etrafında dönüp yavaşça kıvrılırken karanlığın içindeki güneş ışığını yakalıyor ve donuk bir şekilde pırıldıyordu. Bilgisayarın her bir zerresi, zayıf ve belirsiz bir şekilde bütünün modelini taşımaktaydı. Onu paramparça edip toza dönüştüren Striteraksiı Silikonlastik Zırhlıiblisler bilgisayarı yalnızca sakatlayabilmişlerdi, ama onu öldürememişlerdi. Zayıf ve cisimsiz bir alan, zerrecikleri birbiriyle belirsiz bir ilişkide tutuyordu.

Arthur ve Trillian bu garip var oluşun tam ortasında dikiliyor, daha doğrusu yüzüyorlardı. Nefes alabilecekleri bir ortam yoktu, ama şu an için bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Hactar sözünü tutmuştu. Güvendeydiler. En azından şu an için.

"Size konukseverliğimi göstermek için," dedi Hactar, "ışık hileleri dışında ikram edilebilecek hiçbir şeyim yok. Ama sahip olduğunuz tek şey bu olunca ışık hileleriyle de rahat etmek mümkündür."

Ses yavaş yavaş kayboldu ve karanlık tozların içinde, şal desenli kadife örtüyle kaplı bir kanepe şekillendi.

Arthur bu kanepenin tarih öncesi Yerküre'de önüne çıkanla aynı kanepe olduğu gerçeğine çok zor katlanabiliyordu. Ona bu delicesine sersemleştirici ve rezil oyunları oynayıp duran Evrene

bağırıp çağırmak ve öfkeyle tir tir titremek istiyordu.

Bu duyguların içine gömülmesine izin verdi ve kanepeye oturdu – dikkatli bir şekilde. Trillian da kanepeye oturdu.

Kanepe gerçekti.

En azından, eğer gerçek olmasa bile, onları üzerinde taşıyabiliyordu ve kanepelerin yapmaları varsayılan şey de bu olduğuna göre, hangi test uygulanırsa uygulansın, bu gerçek bir kanepeydi.

Güneş rüzgârındaki ses nefesini tekrar onlara doğru gönderdi.

"Umarım, rahat etmişsinizdir," dedi.

Başlarını sallayarak onayladılar.

"Ve bu arada ulaştığınız çıkarımların kusursuzluğu açısından da sizi tebrik etmeliyim."

Arthur kendisinin pek bir çıkarıma ulaşmadığını, bunu yapanın Trillian olduğunu belirtti hemen. Trillian onun da kendisiyle gelmesini istemişti, çünkü hayat, Evren ve her şey onu da ilgilendirmekteydi.

"Bu benim de ilgilendiğim bir şey," diye soludu Hactar.

"Pekâlâ," dedi Arthur, "o zaman bir ara birlikte çay içip bu konuda sohbet etmeliyiz."

Orada, hemen önlerinde küçük ve ahşap bir masa yavaşça cisimleşti, üzerinde gümüş bir çaydanlık, incecik porselen bir sütlük, porselen bir şekerlik ve iki porselen çay fincanı vardı.

Arthur öne doğru uzandı, ama bunlar yalnızca ışık oyunlarıydı. Sonra vücudunun rahat olarak kabul etmeye hazır olduğu bir yanılsama olan kanepeye tekrar sırtını yasladı.

"Niçin," dedi Trillian, "Evreni yok etmen gerektiğini hissediyorsun?"

Dikkatini verebileceği hiçbir şeyin olmadığı bir hiçlikle konuşmak kıza çok zor geliyordu. Hactar da bunu fark etmiş olmalıydı. Bir hayalet gibi kıkırdadı.

"Eğer o türden bir seans olacaksa bu," dedi, "o zaman ortam da ona uygun olmalı."

O anda önlerinde yeni bir şey cisimleşti. Bir koltuğun loş ve bulanık bir görüntüsüydü – bir psikiyatrist koltuğunun. Parlak ve gösterişli bir deriyle kaplıydı, ama elbette ki o da yalnızca bir ışık oyunuydu.

Etrafında da ortamı tamamlayacak şekilde lambri kaplı duvarların bulanık görüntüsü yer alıyordu. Ve sonra koltuğun üzerinde Hactar'ın görüntüsü belirdi. İnsanın gözlerini yuvalarından fırlatan bir görüntüydü bu.

Koltuk normal bir psikiyatrist koltuğu boyutlarında görünüyordu – yaklaşık bir yetmiş ya da bir seksen uzunluğundaydı.

Bilgisayarsa uzayda doğmuş siyah bir bilgisayar uydusu için normal boyutlardaydı – yani yaklaşık bin altı yüz kilometre uzunluğunda.

Gözlerinin yuvalarından fırlamasının nedeni bunlardan birinin diğerinin üstünde oturuyor gibi görünmesiydi.

"Pekâlâ," dedi Trillian, kararlı bir şekilde. Kanepeden kalkarak ayakta durdu. Kendisinden fazlasıyla rahatlaması ve çok fazla sayıda görüntüyü kabullenmesi bekleniyormuş gibi gelmişti ona.

"Çok güzel," dedi. "Gerçek şeyler de oluşturabilir misin? Yani elle tutabileceğim, somut nesneler?"

Cevap gelmeden önce yine bir sessizlik oldu, Hactar'ın dağılmış beyni, düşüncelerini parçalanıp saçıldığı milyonlarca ve milyonlarca kilometre ötelerden toparlamaya çalışıyormuş gibiydi sanki.

"Ha," diye iç çekti. "Şu uzay gemisini kastediyorsun."

Düşünceler boşluğun içindeki dalgalar gibi yanlarından ve içlerinden süzülerek geçti.

"Evet," diye açıkladı en sonunda, "yapabilirim.

"Ama bunun için muazzam bir zaman ve güç gerekir. Benim şu an ki ... parçacık durumumda, anlarsınız ya, bütün yapabileceğim, teşvik verip önermektir. Teşvik ve öneri. Öneri ..."

Koltuğun üzerindeki Hactar'ın görüntüsü, kendini dizginlemekte zorlanıyormuş gibi dalgalanıp kabardı.

Yeniden güç topladı.

"Küçük uzay çöplerini, tek bir minicik meteor parçasını, orada birkaç molekülü burada bir iki hidrojen atomunu," dedi, "bir araya gelmeleri için teşvik edebilirim. Bunu onlara önerip cesaret verebilirim. Onların bir şekle girmelerini sağlayabilirim, ama bu çok zaman alır ve sonsuza kadar sürebilir."

"Ama sonuçta," diye tekrar sordu Trillian, "şu uzay gemisi maketini," dedi, "sen yapmadın mı?"

"Eee ... evet," diye mırıldandı Hactar. "Ben ... birkaç şey yaptım. Onları hareket de ettirebilirim. Uzay gemisini yaptım. Bana yapılacak en iyi şey gibi gelmişti."

Derken bir şey, Arthur'un kanepenin üzerine bıraktığı valizini eline alıp sıkı sıkı kavramasına yol açtı.

Hactar'ın paramparça olmuş kadim zihninin pusu, sanki içinde huzursuz düşler dolaşıyormuş gibi çevrelerinde kıvrıldı.

"Pişman oldum, anlarsınız ya," diye hüzünlü bir şekilde mırıldandı. "Silikonlastik Zırhlıiblisler için yaptığım tasarımı sabote ettiğime pişman oldum. Böyle bir kararı vermek bana düşmezdi. Ben bir görevi yerine getirmek üzere yaratılmıştım ve onu başaramadım. Kendi varlığımı reddettim."

Hactar içini çekti ve onlar da sessizce hikâyesine devam etmesini beklediler.

"Siz haklıydınız," dedi en sonunda. "Ben Krikkit gezegenini, Silikonlastik Zırhlıiblislerle aynı ruh haline sokup ilk seferinde yapmayı başaramadığım bombayı kendileri için yapmamı isteyecekleri hale gelene kadar kasten besledim. Kendimi gezegenin etrafına sarıp onu korumaya aldım. Kurguladığım ve yarattığım olayların etkisiyle manyakça nefret etmeyi öğrendiler. Onları gökyüzünde yaşamaya zorladım. Çünkü yüzeyde etkim çok zayıf kalıyordu.

"Elbette, benim yokluğumda, yani Yavaşlatılmış-Zaman zarfında oldukları süre boyunca tepkileri çok karmaşık bir hale geldi ve onlarla baş edemediler.

"Şey, neyse, neyse," diye ekledi, "ben yalnızca görevimi yerine getirmeye çalışıyordum."

Sonra yavaş yavaş ve son derece ağır bir şekilde bulutun içindeki görüntüler solmaya, hafifçe eriyip yok olmaya başladı.

Sonrasında birden solmaktan vazgeçti.

"Tabii, bir de intikam konusu vardı," dedi Hactar, sesinde ilk kez duyulan bir keskinlikle.

"Unutmayın," dedi, "darmadağın edilmiş, sakat ve güçsüz bir halde milyarlarca yıl boyunca öylece terk edilmiştim. Dürüstçe söylemek gerekirse, ben aslında Evreni ortadan kaldırmak isterdim. Siz de benim yerimde olsanız aynı şekilde hissederdiniz, inanın bana."

Tekrar sustu, toz bulutunun içinden anaforlar geçiyordu.

"Ama öncelikle," dedi, eski hüzünlü tonuyla, "görevimi yerine getirmeye çalışıyordum. Şey, neyse."

"Başarısız olman seni endişelendiriyor mu?" diye sordu Trillian.

"Başarısız mı oldum?" diye fısıldadı Hactar. Psikiyatrist koltuğundaki bilgisayar görüntüsü tekrar yavaş yavaş silinmeye başladı.

"Şey, neyse, neyse," diye çınladı azalan ses yeniden. "Hayır, başarısızlık artık beni rahatsız etmiyor."

"Ne yapmamız gerektiğini biliyor musun?" diye sordu Trillian, soğuk ve resmi bir sesle.

"Evet," dedi Hactar, "beni dağıtacaksınız, bilincimi yok edeceksiniz. Buyrun yapın lütfen – bütün bu bitmek bilmeyen asırlardan sonra benim tek özlemim hiçlik. Eğer görevimi şimdiye kadar yerine getiremediysem, artık çok geç demektir. Teşekkürler ve iyi geceler."

Kanepe ortadan kayboldu.

Çay masası kayboldu.

Koltuk ve bilgisayar kayboldu. Duvarlar da yok olmuştu. Arthur ve Trillian geldikleri tuhaf yoldan tekrar *Altın Kalp*'e döndüler.

"Pekâlâ," dedi Arthur, "bu iş de bitti görünüyor."

Alevler önünde biraz daha yükselerek dans etti ve sonra azaldı. Son bir iki küçük parıltının ardından tamamen söndüler. Birkaç dakika önce Doğanın ve Maneviyatın sembolü Ahşap Sütunun olduğu yerde artık bir Kül yığını vardı.

Külleri *Altın Kalp*'in Gamrına Barbeküsünün üzerindeki ocaktan toplayarak bir kesekâğıdına koydu ve yürüyerek köprüye geri döndü.

"Bunları geri götürmemiz gerektiğini sanıyorum," dedi. "Bunu çok güçlü bir şekilde hissediyorum."

Bu konuda Slartibartfast'la tartışmıştı bile, sonuçta da yaşlı adam kızıp oradan ayrılmış, kendi gemisi *Bistromat*'a dönmüş ve garsonla ateşli bir kavgaya tutuşup uzayın ne olduğuyla ilgili tamamen öznel bir yaklaşım içinde kaybolup gitmişti.

Arthur'un Küllerin Lord's Kriket Sahası'na oradan alındıkları ilk ana geri götürülmesi şeklindeki önerisi, zamanda bir gün kadar geriye gidilmesini gerektiriyordu ve tartışma da buradan çıkmıştı, çünkü Gerçek Zaman Seferberliği tam olarak bu çeşit sorumsuz ve keyfi davranışlara son vermeye çalışıyordu.

"Evet," dedi Arthur, "ama bunu bir de tören sorumlusuna anlatmayı deneyin bakalım," ve itirazları dinlemeyi kesinlikle reddetti.

"Bence," dedi yine ve sustu. Bunu tekrar anlatmaya başlamasının nedeni ilk seferinde kimsenin onu dinlememiş olması, şu anda durmasının nedeniyse kendisini bu sefer de kimsenin dinlemeyeceğini görmesiydi.

Ford, Zaphod ve Trillian görüntü ekranını dikkatle izliyorlardı. *Altın Kalp*'in pompalamakta olduğu bir titreşim alanının yarattığı baskıyla Hactar darmadağın olmaktaydı.

"Ne dedi," diye sordu Ford.

"Şöyle dediğini işittim sanki," dedi Trillian şaşkın bir sesle, "İş iştir ... Ben görevimi yaptım ..."

"Bence bunları geri götürmeliyiz. Bunu çok güçlü bir şekilde hissediyorum."

33

Güneş tam bir harabeye dönmüş sahanın üzerinde sakin sakin parlamaktaydı.

Krikkit robotlarının Külleri çalmasının ardından yanık çimenlerin üzerinde hâlâ dumanlar tütmekteydi. Dumanların arasındaysa insanlar panik içinde koşuşturuyor, birbirleriyle çarpışıyor, sedyelere takılıp düşüyor ve polis tarafından tutuklanıyorlardı.

Polisin biri Ebedi Dumura-Uğratıcı'yı hakaretten tutuklamış, ama uzun boylu gri-yeşil renkli uzaylı yaratığın gemisine dönüp kibirli bir şekilde uçup gitmesini, böylece daha fazla panik ve karmaşa doğurmasını önleyememişti.

Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, Arthur Dent ve Ford Prefect o öğleden sonra ikinci kez sahanın ortasında cisimleniverdiler. Bu kez gezegenin çevresinde bir park yörüngesine oturmuş Altın *Kalp*'ten ışınlanmışlardı.

"Açıklayabilirim," diye haykırdı Arthur. "Küller bende! Bu torbanın içinde."

"Onların dikkatini çekebileceğini sanmıyorum," dedi Ford.

"Üstelik Evrenin kurtarılmasına da yardım ettim," diye seslendi, dinlemeye istekli herhangi birine Arthur, bir başka deyişle hiç kimseye.

"Bunun kalabalığı durdurması gerekirdi," dedi Ford'a, Arthur.

"Öyle olmadı ama," dedi Ford.

Arthur koşarak yanlarından geçen bir polis memuruna yaklaştı.

"Özür dilerim," dedi adama. "Küller. Onlar bende. Bir saniye önce şu beyaz robotlar tarafından çalınmıştı. Bu kesekâğıdının içindeler. Onlar aslında Yavaşlatılmış-Zaman zarfını açan Anahtarın bir parçasıydı, anlarsınız ya, şey her neyse, sanırım gerisini tahmin edersiniz, önemli olan onların artık bende olması. Onları ne yapayım?"

Polis ne yapması gerektiğini anlattı, ama Arthur onun ancak mecazi anlamda konuşuyor olması gerektiğini düşündü.

Teselli bulamadan bir süre daha ortalıkta dolaşmaya devam etti.

"Kimse ilgilenmiyor mu?" diye bağırdı. Bir adam yanından koşarak geçerken dirseğine çarptı ve kesekâğıdını düşürdü. İçindekiler toprağın üzerine yayıldılar. Arthur sımsıkı kapadığı ağzıyla öylece bakakaldı.

Ford da kendisine bakıyordu.

"Artık gidelim mi?" diye sordu.

Arthur derin bir iç çekti. Yerküre gezegenine şöyle bir baktı, çünkü bu kez bunun son bakışı olduğuna emindi.

"Tamam," dedi.

Tam da o anda, dağılan dumanın arasından, kriket kalelerinden birinin her şeye rağmen hâlâ ayakta durduğunu gördü.

"Bekle bir dakika," dedi Ford'a. "Ben küçük bir çocukken ..."

"Sonra anlatsan?"

"Kriket hastasıydım, anlarsın ya, ama pek de iyi bir oyuncu sayılmazdım."

"Ya da hiç anlatmasan."

"Ama her zaman bir gün gelip Lord's sahasında oynayacağımı hayal ederdim."

Çevresine, panik içinde koşuşturan kalabalığa baktı. Kimse ona aldırmayacaktı.

"Pekâlâ," dedi Ford bıkkın bir şekilde. "İşini gör. Ben şurada olacağım," diye ekledi, "sıkılmış olarak." Gitti ve bir bölümü tüten çimenlerin üzerine oturdu.

Arthur o öğleden sonraki ilk ziyaretlerinde kriket topunun çantasının içine girmiş olduğunu hatırlayarak çantayı karıştırdı.

Bunun o sırada yanında olan çanta olmadığını hatırlayana kadar topu bulmuştu bile. Top Yunanistan hatıralarının yanında duruyordu.

Onu çıkardı, kalçasına sürterek parlattı ve üzerine tükürüp tekrar parlattı. Çantayı yere koydu. Bunu usulüyle yapacaktı.

Bir elinden diğerine geçirerek küçük sert topun ağırlığını tarttı.

Muhteşem bir hafiflik ve pervasızlık içinde yavaşça kaleden uzağa koştu. Orta hızlı bir koşuya karar verirken uzun bir atış planladı.

Kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. Kalenin üzerindeki gökyüzünde kuşlar daireler çiziyor, birkaç beyaz bulut hızla oradan geçiyordu. Hava polis ve siren sesleriyle, insanların çığlık ve haykırışlarıyla doluydu, ama o kendisini tuhaf bir şekilde mutlu ve dokunulmaz hissediyordu. Lord's sahasında kendi atışını yapmak üzereydi.

Döndü ve ayağındaki yatak odası terlikleriyle

birkaç kez zemini eşeledi. Omuzlarını dikleştirdi ve topu havaya atıp tekrar yakaladı.

Koşmaya başladı.

Koşarken kalenin içinde bir kalecinin durduğunu fark etti.

Ooo, çok iyi diye düşündü, bu da işe biraz heyecan ...

Derken, koşan bacakları onu daha yakına götürürken çok daha net bir şekilde gördü.

Kalenin yanında bekleyen kaleci İngiliz kriket takımından biri değildi. Avustralya takımından da değildi. Bu Robot Krikkitlilerden biriydi. Bu soğuk, sert, ölümcül beyaz katil robotlardan biriydi ve herhalde diğerleriyle birlikte gemisine dönmemişti.

Arthur Dent'in kafasında birkaç düşünce hızla çarpıştı, ama koşmayı bir türlü bırakamadı. Zaman çok çok ağır ilerliyor olmasına rağmen yine de koşmaya devam etti.

Sorunların kemirdiği kafasını bir şurup içinde hareket edermişçesine çevirdi ve küçük kırmızı topu tutan eline baktı.

Zavallı elinde sıkı sıkı tuttuğu topa bakarken, ayakları da yavaşça ve durdurulamaz bir şekilde öne doğru ilerlemekteydi. Top koyu kırmızı bir şekilde pırıldıyor ve hiç ara vermeksizin yanıp sönüyordu. Bu arada ayakları da öne doğru ilerliyordu.

Kusursuz bir hareketsizlik ve kararlılık içinde savaş sopasını kaldırmış, hazır bir şekilde bekleyen Krikkit robotuna baktı yine. Robotun gözleri derin, büyüleyici ve soğuk bir ışıkla yanıyor, Arthur gözlerini onunkilerden ayıramıyordu. Onlara bir tünelin içinden bakıyormuş gibiydi – var olan başka hiçbir şey yoktu.

Bu sırada kafasında çarpışan düşüncelerden bazıları şunlardı:

Kendini tam bir salak gibi hissediyordu.

Söylendiğini işittiği bazı şeyleri daha dikkatli dinlemiş olması gerektiğini hissediyordu; şimdi ayakları onu kaçınılmaz bir şekilde Krikkit robotuna topu fırlatacağı ve robotun da kaçınılmaz bir şekilde vuracağı noktaya doğru götürürken bu cümleler beyninin içinde dönüp duruyordu.

Hactar'ın söylediğini hatırladı: "Başarısız mı oldum? Hayır, başarısızlık artık beni rahatsız etmiyor."

Hactar'ın son sözlerini hatırladı: "İş iştir, ben görevimi yaptım."

Hactar'ın "birkaç şey" yapmayı başardığını söylediğini hatırladı.

Toz bulutundayken, valizini sıkıca kavramasına yol açan o şeyi, valizinin içindeki ani hareketlenmeyi hatırladı.

Lord's sahasına gelebilmek için zaman içinde birkaç gün geriye gittiğini hatırladı.

Ayrıca kendisinin hiç iyi bir atıcı olmadığını hatırladı.

Elinde sıkı sıkı tuttuğu topun Hactar'ın yaptığı ve onun üzerine yerleştirdiği bomba olduğuna artık emindi, Evrenin kesin ve zamansız bir sona ulaşmasına yol açacak süpernova bombası.

Ölümden sonra yaşam olmamasını umarak bunun için dua etti. Sonra dua etmenin bu arzusuyla çelişkili olduğunu fark etti ve yalnızca ummakla yetindi.

Diğerleriyle karşılaştığında onlara ne derdi.

Atışının hatırladığı kadar kötü olmasını umdu, umdu, umdu. Çünkü evrensel unutu-

luşla şu an arasında durmakta olan tek şey bu umuttu artık.

Ayaklarının hâlâ koşmakta olduğunu ve kolunun hâlâ döndüğünü hissetti, salakça bir şekilde yolun ortasına öylece bıraktığı havayollarından alınma valiziyle ayaklarının birleştiğini hissetti, bütün ağırlığıyla öne doğru düşmekte olduğunu hissetti, ama bu noktada kafası başka şeylerle öylesine doluydu ki toprağa çarpmayı tamamen unuttu ve çarpmadı.

Sağ elindeki topu hâlâ sıkı sıkı tutarken şaşkın bir sızlanmayla havaya yükseldi.

Havada döndü ve savruldu, kontrolsüzce fırıl fırıl döndü.

Yere doğru kıvrıldı, kendini aceleyle havaya fırlatırken bombayı da zararsız bir şekilde uzaklara fırlattı.

Şaşırıp kalmış robota arkadan yaklaştı. Robot çok işlevli savaş sopasını havaya kaldırmış bir şekilde bekliyordu hâlâ, ama vurabileceği şeyden mahrum kalmıştı.

Arthur'a aniden bir deli kuvveti geldi, sopayı şaşkın robotun elinden kaptı, havada çarpıcı bir dönüş gerçekleştirdi, gaz kesmeden geri döndü ve tek bir delice savuruşla robotun kafasını omuzlarından ayırdı.

"Artık geliyor musun?" dedi Ford.

Sonsöz
Hayat, Evren ve Her Şey

Ve sonunda tekrar yola koyuldular.

Arthur Dent bu kez gitmeyecekti. Bistromatik Motoru sayesinde zaman ve uzamın, akıl ve evrenin, algı ve gerçeğin aynı olduğunu, üstelik insanın ne kadar çok seyahat ederse o kadar çok aynı noktada kalacağını öğrendiğini, zaten öyle ya da böyle bir süre için yerinden kıpırdamayıp kafasını toplamak istediğini, eğer akıl ve evren aynı şeyse bunun fazla zaman almaması gerektiğini söylüyordu; sonrasında güzelce dinlenebilir, araya biraz uçuş idmanı sıkıştırabilir ve yemek pişirmeyi öğrenebilirdi, ki bu her zaman yapmak istediği bir şeydi. Yunan zeytinyağı tenekesi artık sahip olduğu en kıymetli maldı ve onun beklenmedik bir anda hayatına girişinin kendisine bir kez daha, eşyaların aynılığı duygusunu yaşattığını söylüyordu, ki hissettiği şey de buydu ...

Esnedi ve uyuyakaldı.

Sabah olduğunda, tam da arkadaşları onu alıp böyle şeyler söylemesine kimsenin aldırmayacağı, sessiz, sakin, kır manzaralı bir gezegene götürmeye hazırlandıkları sırada, birden, bilgisayar güdümlü bir tehlikeli durum çağrısı aldılar ve geri dönüp araştırmaya karar verdiler.

Küçük ve görünüşe bakılırsa hasarsız bir Merida sınıfı uzay gemisi, boşlukta tuhaf bir cig dansına benzeyen hareketler yapıyor gibiydi. Kısa bir bilgisayar taraması sonucunda geminin ve bilgisayarının iyi, ama pilotunun deli olduğu ortaya çıktı.

"Yarı deli, yarı deli," diye ısrarla çığlık çığlığa bağırıyordu pilot, onu gemiye alırlarken.

Pilot, *Günlük Yıldızlararası Haberci*'de çalışan bir gazeteciydi. Onu sakinleştirdiler ve aklı başında konuşmaya söz verene kadar kendisine arkadaşlık etmek üzere Marvin'i yanına gönderdiler.

"Bir dava izliyordum," dedi sonunda, "Argabuthon'da."

İnce ve bitkin omuzları üzerinde doğruldu, gözleri deli deli bakıyordu. Beyaz saçları bitişik odadaki tanıdık birine el sallar gibiydi.

"Sakin ol, sakin ol," dedi Ford. Trillian yatıştırmak için elini omzuna koydu.

Adam yeniden yerine çöktü ve gözlerini geminin revir bölmesinin tavanına dikti.

"Dava," dedi, "artık önemsiz, ama bir tanık vardı ... bir tanık ... bir adam ... adı ... adı Prak'tı. Tuhaf ve zor bir adam. En sonunda ona doğruyu söyletmek için zorla ilaç içirtmek zorunda kaldılar, bir gerçek ilacı."

Gözleri, kafasının içinde çaresizce yuvarlandı.

"Çok fazla içirmişler," dedi ağlamaklı bir iniltiyle. "Ona çok çok fazla içirmişler." Ağlamaya başladı. "Herhalde, robotlar ilacı veren operatörün kolunu sarsmış olmalı."

"Robotlar mı?" dedi Zaphod sertçe. "Hangi robotlar?"

"Birkaç beyaz robot," diye boğuk bir sesle fısıldadı adam, "Duruşma salonuna zorla girmişler ve yargıcın asasını çalmışlar, Argabuthon Adalet Asası, pleksiglastan iğrenç bir şey. Onu neden almak istediler anlamadım." Yeniden ağlamaya başladı. "Ve herhalde ilacı veren operatörün kolunu sarsmış olmalılar..."

Kafasını bir yandan öbür yana gevşek bir şekilde savuruyor ve gözleri acıyla buruluyordu.

"Ve duruşma yeniden başladığında," dedi ağlamaklı bir fısıltıyla, "Prak'a sorabilecekleri en talihsiz soruyu sordular. Ondan," durdu ve titredi, "Gerçeği, Tüm Gerçeği ve Yalnızca Gerçeği söylemesini istediler. Sadece bunu, anlamıyor musunuz?"

Birden kendini yeniden dirseklerinin üzerinde doğrulttu ve onlara bağırdı.

"Ona çok çok fazla ilaç vermişlerdi!"

Yeniden çöktü, yavaş yavaş inliyordu. "Çok fazla çok çok fazla çok çok fazla ..."

Adamın yatağının başucunda toplanmış olan grup birbirlerine baktı. Hepsinin de tüyleri diken dikendi.

"Ne oldu?" diye sordu en sonunda Zaphod.

"Şey, her şeyi söyledi," dedi adam vahşi bir tavırla, "bildiğim kadarıyla hâlâ da anlatıyor. Tuhaf, korkunç şeyler ... korkunç, korkunç!" diye haykırdı.

Onu sakinleştirmeye çalıştılar, ama bir kez daha dirseklerinin üzerinde doğruldu.

"Korkunç şeyler, akıl almaz şeyler," diye bağırdı, "insanı çılgına çevirecek şeyler!"

Fırıl fırıl dönen delirmiş gözlerle onlara baktı.

"Ya da benim durumumda," dedi, "yarı deli birine. Ben bir gazeteciyim."

"Yani demek istediğiniz," dedi sakin bir sesle Arthur, "gerçeklerle yüzleşmeye alışkınsınız, öyle mi?"

"Hayır," dedi adam, şaşırdığını gösteren bir kaş çatışıyla. "Demek istediğim, bir bahane bulup salonu erken terk ettim."

Sonra komaya girdi ve bundan yalnızca bir kez, o da kısa süreliğine kurtulabildi.

İşte ellerine geçen o tek seferlik fırsatta ondan şunları öğrendiler:

Ne olduğu anlaşılıp Prak'ın durdurulamayacağı, gerçeğin kesin ve son halinin bu olduğu açıklık kazandığında duruşma salonu boşaltılmıştı.

Sadece boşaltılmakla kalınmayıp Prak da hâlâ içindeyken mühürlenmişti. Çevresine çelik duvarlar örülmüş, daha da güvenli olsun diye dikenli teller, elektrikli örgüler ve timsah dolu bataklıklarla çevrilmiş ve etrafına üç büyük ordu yerleştirilmişti; böylece hiç kimse bir daha Prak'ın söylediklerini duymak zorunda kalmayacaktı.

"Yazık," dedi Arthur. "Anlattıklarını duymak isterdim. Nihai Cevabın Sorusu'nu biliyordu muhtemelen. Onu bulamamış olmamız beni hep rahatsız etmiştir."

"Bir sayı düşün," dedi bilgisayar, "herhangi bir sayı."

Arthur, bunun bir işe yaraması gerektiğine inandığı ve yarayacağı işin de bu olabileceğini düşündüğü için bilgisayara King's Cross tren istasyonunun yolcu danışma hattının numarasını söyledi.

Bilgisayar numarayı geminin yeniden bir araya getirilmiş olan İhtimalsizlik Motoru'na aktardı.

Görecelik Kuramında, Madde, Uzaya nasıl bir eğri çizeceğini, Uzay da Maddeye nasıl hareket edeceğini söyler.

Altın *Kalp*, Uzaya düğümlenmesini söyledi ve kendisini Argabuthon Duruşma Salonunun iç çelik duvarının yanına düzgün bir şekilde park etti.

Mahkeme salonu ciddi görünüşlü bir yerdi, geniş ve karanlık bir salondu; örneğin Keyif için değil de Adalet için tasarlanmış olduğu açıkça görülebiliyordu. Burada bir akşam yemeği daveti vermezdiniz – verseniz bile başarılı bir davet olmazdı. Dekor misafirlerinizin moralini bozardı.

Tavanlar yüksek ve kemerliydi, kemerlerin arasında simsiyah Gölgeler korkunç bir azimle direnerek saklanıyorlardı. Duvar kaplamaları ve sıralarda, ağır kolonların üzerinde her yerde insana ürperti veren Arglebard Ormanı'nın en koyu renkli ve en ağır görünüşlü ağaçları kullanılmıştı. Salonun ortasına hâkim bir noktaya yerleştirilmiş siyah renkli kocaman Yargıç Kürsüsü bir ciddiyet canavarıydı. Eğer bir damla gün ışığı, Argabuthon Adalet Sarayına süzülme başarısı gösterebilmişse, etrafta şöyle bir dolanır ve vakit kaybetmeden arkasına dönüp geldiği yere doğru sıvışır giderdi.

İçeri ilk girenler Arthur ve Trillian olurken, Ford ve Zaphod da kapıda kalıp cesurca onların arkasını kolladılar.

İlk anda içerisi tamamen karanlık ve terk edilmiş görünüyordu. Ayak sesleri salonda yankılanıyordu. Bu çok tuhaftı. Binanın dış tarafına yerleştirilmiş bütün korumalar hâlâ aktif durumdaydı, konumlarını koruyor ve tarama kontrollerini yapmayı sürdürüyorlardı. Öyleyse içerideki gerçeği söyleme seansı devam ediyor olmalı diye düşünmüşlerdi.

Ama hiçbir şey yoktu.

Sonra gözleri karanlığa alıştıkça, bir köşede sönük kırmızı bir ışıltı ve ışıltının arkasında hareketli bir gölge fark ettiler. Oraya doğru bir fener tuttular.

Prak bir sıraya uzanmış, kayıtsız bir şekilde sigara içiyordu.

"Selam," dedi, yarım yamalak bir el sallayışıyla. Sesi salonun her yanında yankılandı. Dağınık saçlı, ufak tefek bir adamdı. Omuzları öne doğru kamburlaşmış bir vaziyette oturuyor, kafası ve dizleri durmadan titriyordu. Sigarasından bir nefes çekti.

İnceleyen gözlerle ona baktılar.

"Neler oluyor?" diye sordu Trillian.

"Hiçbir şey," dedi adam ve omuzlarını salladı.

Arthur fenerini doğrudan Prak'ın yüzüne tuttu.

"Sizin Gerçeği, Tüm Gerçeği ve yalnızca Gerçeği söylemekle yükümlü olduğunuzu sanmıştık," dedi.

"Ha, şu mesele," dedi Prak. "Evet, öyleydi. Bitirdim. İnsanların hayal ettiği kadar çok bir şey yok aslında. Ama bir kısmı oldukça komik."

Birden, üç saniye kadar süren manyakça bir gülme krizine tutuldu ve sonra durdu. Orada öylece oturuyor, başını ve dizlerini titretiyordu. Dudaklarında tuhaf ve yarım bir gülümsemeyle sigarasından bir nefes daha çekti.

Ford ve Zaphod gölgelerin arasından öne çıktılar.

"Şunu bize de anlatsana," dedi Ford.

"Şey, şimdi hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi Prak. "Bir kısmını yazmayı düşünmüştüm, ama önce bir kalem bulamadım ve sonra da niye uğraşayım ki diye düşündüm."

Uzun bir sessizlik oldu ve bu sessizlik sırasında Evrenin birazcık olsun yaşlandığını hissettiklerini düşündüler. Prak gözünü dikmiş fenerin ışığına bakıyordu.

"Hiçbir şey mi?" diye sordu Arthur en sonunda. "Hiçbir şey mi hatırlamıyorsun?"

"Hayır. En iyi kısmının çoğunlukla kurbağalarla ilgili olduğu dışında hiçbir şey hatırlamıyorum."

Birden ayaklarını yere vura vura attığı kahkahalarla yeniden sarsılmaya başladı.

"Kurbağalar hakkındaki şeylerin bir bölümüne inanamazsınız," dedi, soluk soluğa kalmış bir şekilde. "Haydi dışarı çıkalım ve kendimize bir kurbağa bulalım. Oğlum, *onları* yeni bir gözle göreceğim!" Ayağa fırladı ve küçük bir dans gösterisi yaptı. Sonra durdu ve sigarasından uzun bir nefes çekti.

"Dalga geçebileceğim bir kurbağa bulalım," dedi. "Bu arada, siz kimsiniz baylar?"

"Biz, seni bulmaya geldik," dedi Trillian, sesindeki düş kırıklığını bilerek gizlemiyordu. "Benim adım Trillian."

Prak kafasını titretti.

"Ford Prefect," dedi Ford Prefect omuzlarını silkerek.

Prak kafasını titretti.

"Ve ben de," dedi Zaphod ve bu ciddiyetteki bir açıklamanın fazla önemsenmeden yapılabilmesi için geçen sessizliğin yeterince derin olduğuna karar verdiğinde devam etti, "Zaphod Beeblebrox."

Prak kafasını titretti.

"Peki, bu adam kim?" dedi Prak, düş kırıklığına uğramış düşüncelerinin içinde kaybolarak bir anlığına suskunluğa gömülmüş Arthur'a doğru omzunu titreterek.

"Ben mi?" dedi Arthur. "Şey, ben Arthur Dent."

Prak'ın gözleri yuvalarından fırladı.

"Şaka yapmıyorsun, değil mi?" diye haykırdı. "Sen Arthur Dent misin? *Şu* Arthur Dent?"

Geriye doğru sendeledi, karnını tutmuş yeni bir kahkaha kriziyle kıvranıyordu.

"Hey, şu işe bak, *seninle* tanışmak!" diyebildi soluyarak. "Oğlum," diye bağırdı, "sen en ... vay be, kurbağalar senin eline su dökemez!"

Çığlık çığlığa uluyarak kahkahalar atıyordu. Sıranın üstüne doğru sırtüstü yuvarlandı. Histeri krizi içinde haykırıp çığlıklar atıyordu. Gülmekten gözlerinden yaş akıyor, bacakları havaya tekmeler savuruyor, bir yandan da göğsünü yumrukluyordu. Sonra yavaş yavaş sakinleşti, nefes nefese kalmıştı. Onlara baktı. Arthur'a baktı. Bir kez daha kahkahalara boğularak sırtüstü yuvarlandı. Sonunda uyuyakaldı.

Diğerleri koma halindeki Prak'ı gemiye taşırken, Arthur dudakları seğirerek orada öylece dikildi.

"Prak'ı almadan önce," dedi Arthur, "sizden ayrılacaktım. Bunu hâlâ istiyorum ve bir an önce yapsam iyi olacak."

Diğerleri sessizce başlarını sallayarak bunu onaylarken, çevredeki sessizliği yalnızca geminin en ucundaki kamarasından sızan Prak'ın histerik kahkahalarının boğuk ve uzaktan gelen sesi bozuyordu.

"Onu her konuda sorguladık," diye devam etti Arthur, "ya da en azından siz sorguladınız –ben, bildiğiniz gibi, yanına gidemiyorum– ve görünüşe göre henüz bize faydası olabilecek bir şey bilmiyor. Sadece birkaç parça şey ve kurbağalarla ilgili duymak istemediğim bir şeyler."

Diğerleri sırıtmamaya çalışıyordu.

"Yani, aslında aranızda en çok şaka kaldıranınız benim," dedi ve sonra diğerlerinin gülmelerini bitirmelerini beklemek zorunda kaldı.

"Ben en çok ..." Tekrar sustu. Bu sefer sessizliği dinlemek için susmuştu. Bu kez gerçekten bir sessizlik vardı ve çok ani bastırmıştı.

Prak susmuştu. Günlerdir, geminin içinde çınlayan ve hiç susmayan manyakça bir kahkaha sesiyle yaşıyorlardı. Bu ses, zaman zaman hafif bir kıkırdamaya dönüşüyor ve kısa süreli uyku halleriyle kesiliyordu yalnızca. Paranoya Arthur'un tüm ruhunu sardı.

Bu uyku sessizliği değildi. Bir zil sesi duyuldu. Panolardan birindeki ışıltı onlara zilin Prak tarafından çalındığını söylüyordu.

"O iyi değil," dedi Trillian yavaşça. "Sürekli olarak gülmek onun bedenini tamamen harap ediyor."

Arthur'un dudakları seğirdi, ama bir şey söylemedi.

"Gidip onu görsek iyi olacak," dedi Trillian.

Trillian Prak'ın kamarasından yüzüne ciddi bir ifade yerleştirmiş olarak çıktı.

"Seni istiyor," dedi, yüzünü asıp dudaklarını sımsıkı kapatmış olan Arthur'a. Ellerini robdöşambrının ceplerine daldıran Arthur adice olmayacak bir şeyler düşünmeye çalıştı. Bu büyük bir haksızlık gibi görünüyordu, ama bir şey bulamadı.

"Lütfen," dedi Trillian.

Arthur omuzlarını silkti ve içeri girdi; girerken asık yüzünü ve sımsıkı kapalı dudaklarını da

birlikte götürdü, hem de bunun Prak'ın üzerinde yarattığı tepkiyi bilmesine rağmen.

Sessizce yatağında uzanmakta olan işkencecisine baktı, adam çok solgun ve bitkin görünüyordu. Soluk alıp verişi belli belirsizdi. Ford ve Zaphod yatağın baş ucunda beceriksiz bir şekilde dikiliyorlardı.

"Bana bir şey sormak istemiştin," dedi Prak, incecik, kısık bir sesle ve yavaşça öksürdü.

Sırf bu öksürük bile Arthur'un gerginleşmesi için yetmişti, ama öksürük gelip geçti.

"Bunu nerden biliyorsun?" diye sordu.

Prak güçsüz bir tavırla omuzlarını silkti. "Çünkü doğru," dedi yalnızca.

Arthur anladı.

"Evet," dedi sonunda, gergin bir tavırla, sözcükleri uzatarak. "Bir sorum vardı. Daha doğrusu bildiğim şey Cevap, ama ben Sorunun ne olduğunu öğrenmek istiyordum."

Prak başını anlayışla salladı ve Arthur biraz rahatladı.

"Bu ... yani, bu uzun bir hikâye," dedi, "ama öğrenmek istediğim şey Hayat, Evren ve Her Şeye Dair Nihai Soru. Bu konuda bildiğimiz tek şey Cevabın Kırkiki olduğu, ki bu da biraz sinir bozucu."

Prak yine başını sallayarak onayladı.

"Kırkiki," dedi. "Evet, doğru."

Durdu. Yüzünden düşünce ve anıların gölgeleri, tarlaların üzerinden geçen bulutların gölgeleri gibi geçti.

"Korkarım," dedi en sonunda, "Soru ve Cevap karşılıklı olarak birbirlerini dışlıyor. Birini biliyor olmak, diğerini bilmeyi mantıksal açıdan olanaksız hale getiriyor. Aynı Evrenle ilgili olarak

her ikisinin birden bilinmesi hiçbir zaman mümkün değil."

Bir kez daha durdu. Arthur'un yüzüne bir hayal kırıklığı ifadesi yavaşça sokuldu ve her zamanki yerini aldı.

"Ancak," diye devam etti Prak, düşüncelerini toparlamaya çabalayarak, "eğer bu mümkün olsaydı, anlaşılıyor ki Soru ve Cevap birbirlerini iptal edecek ve giderken Evreni de yanlarında götüreceklerdi, ki o durumda da yerini çok daha garip ve anlaşılmaz bir şey alacaktı. Bunun zaten gerçekleşmiş olması ihtimali de var elbette," diye ekledi, güçsüz bir gülümsemeyle, "ama bu konuyla ilgili bir miktar Belirsizlik var."

Küçük bir kıkırdama krizi adamı yoklayıp geçti.

Arthur bir tabureye oturdu.

"Eh, n'apalım," dedi teslimiyetçi bir tavırla, "ben yalnızca bir tür nedeni olabileceğini ummuştum."

"Peki, Nedenin hikâyesini biliyor musun?" diye sordu Prak.

Arthur bilmediğini söyledi ve Prak da onun bilmediğini bildiğini söyledi.

Sonra anlattı.

Bir gece, dedi, daha önce hiç uzay gemisi görülmemiş bir gezegenin semalarında, bir uzay gemisi belirmişti. Bu gezegenin adı Dalforsas'tı, uzay gemisi de bulundukları bu gemiydi. Gökyüzünde sessizce ilerleyen parlak yeni bir yıldıza benziyordu.

Soğuk Yamaçlar'da birbirine sokulmuş oturan ilkel bir kabile halkı, dumanları tüten gece içeceklerinden başlarını kaldırıp gökyüzüne baktı-

lar ve titreyen parmaklarla yukarıyı gösterip bir işaret gördüklerine yemin ettiler, tanrılarından gelen ve en sonunda ayaklanıp kötü ruhlu Düzlüklerin Prenslerini katletmeleri anlamında bir işaret.

Saraylarının yüksek kulelerinde gökyüzüne bakan Düzlüklerin Prensleri de parlayan yıldızı gördüler, onu tanrılarından gelen ve gidip lanet olası Soğuk Yamaçlar Kabilesine girişmelerini söyleyen kesin bir işaret olarak kabul etti.

Ve onların arasında bir yerde, Orman Sakinleri de başlarını kaldırıp gökyüzüne baktılar, yeni yıldıza dair işareti gördüler, korku ve endişe içinde baktılar, çünkü daha önce hiç böyle bir şey görmemiş olmalarına rağmen onun tam olarak neyin işareti olduğunu hemen anlamışlardı ve ümitsizlik içinde başlarını önlerine eğdiler.

Onlar yağmurların gelişinin bir işaret olduğunu bilirlerdi.

Yağmurların dinmesi bir işaretti.

Rüzgârın çıkması bir işaretti.

Rüzgârın kesilmesi bir işaretti.

O topraklarda, bir dolunay gece yarısında üç başlı bir keçinin doğuşu bir işaretti.

O topraklarda, bir öğleden sonra herhangi bir saatte, tamamen normal bir kedinin ya da domuzun hiçbir doğum zorluğu yaşamaksızın doğuşu, hatta kalkık burunlu bir bebeğin dünyaya gelişi bile genellikle birer işaret olarak kabul edilirdi.

Bu yüzden de gökyüzündeki yeni bir yıldızın, en üst sınıftan muhteşem bir işaret olduğuna hiç kuşkuları yoktu.

Ve her yeni işaret aynı anlama geliyordu – Düzlüklerin Prensleri ve Soğuk Yamaçlar Kabi-

lesi bir kez daha birbirlerinin canına okumaya girişeceklerdi.

Bu kendi içinde o kadar da kötü bir şey değildi, ama Düzlüklerin Prensleri ve Soğuk Yamaçlar Kabilesi birbirlerinin canına okuyacakları yer olarak her zaman Ormanı seçerlerdi ve bu değiş tokuştan en zararlı çıkan her zaman Orman Sakinleri olurdu, oysa görebildikleri kadarıyla kendilerinin olan bitenle hiçbir ilgileri yoktu.

Ve bazen, bu karşılaşmaların en azgınları yaşandıktan sonra, Orman Sakinleri Düzlüklerin Prenslerinin liderine ya da Soğuk Yamaçlar Kabilesinin liderine bir elçi göndererek bu kabul edilemeyecek davranışın Nedenini öğrenmek istediklerini bildirirlerdi.

Elçinin gönderildiği lider de elçiyi bir kenara çeker ve ona Nedeni açıklardı, yavaş yavaş ve dikkatle, içerdiği bütün ayrıntılara büyük özen göstererek anlatırdı.

İşin en berbat yanı da bu nedenin çok iyi bir neden olmasıydı. Çok açık, çok mantıklı ve sağlam bir neden. Kafasını önüne eğen elçi, gerçek dünyanın ne kadar zor ve karmaşık bir yer olduğunu, orada yaşamak için karşı konulması gereken ne kadar da çok zorluk ve çelişkinin bulunduğunu daha önce hiç fark etmemiş olması yüzünden kendini aptal ve üzgün hissederdi.

"Şimdi anladın ama değil mi?" diye sorardı lider.

Elçi sersemlemiş bir halde başını sallayarak onaylardı.

"Ve bu savaşların olması gerektiğini de anlıyorsun?"

Bir sersemce baş sallama daha.

“Ve bu savaşların neden Ormanda olması gerektiğini ve orada olmasının neden Orman Sakinleri de dahil herkesin çıkarına olduğunu?”

“Eee ...”

“Uzun vadede.”

“Eee, evet”

Elçi, bu Nedeni gerçekten de anlardı ve Ormandaki halkının yanına dönerdi. Ama onlara yaklaştıkça, Ormandaki ağaçların arasında yürüdükçe Neden hakkında hatırlayabildiği tek şeyin, öne sürülen savın, kulağa nasıl da son derece anlaşılır geldiğinden ibaret olduğunu fark ederdi. Ama tam olarak ne olduğunu hatırlayamazdı.

Elbette ki bu, Kabile ve Prensler bir kez daha Ormanda etrafı yakıp yıkarak ilerlemeye ve önlerine çıkan her Orman Sakinini öldürmeye başladıklarında büyük bir teselli olurdu.

Prak hikâyesini kesti ve içler acısı bir şekilde öksürdü.

“Elçi bendim,” dedi, “geminizin görünmesiyle birlikte savaşlar hızlandı ve iyice vahşileşti. Halkımızın büyük bölümü öldü. Ben de Nedeni bir daha öğrenebileceğimi sandım. Gittim ve Prenslerin lideri bana anlattı, ama anlattıkları dönüş yolunda aklımdan çıktı ve yok olup gitti, tıpkı güneşte eriyen kar gibi. Bu uzun yıllar önceydi ve o zamandan beri pek çok şey oldu.”

Kafasını kaldırıp Arthur'a baktı ve yine çok hafifçe kıkırdadı.

“Gerçek ilacından hatırlayabildiğim bir şey daha var. Kurbağalar dışında ve bu, Tanrının kâinatına son mesajı. Duymak ister misiniz?”

Onu ciddiye alıp almamaları gerektiğini bir an için bilemediler

"Bu doğru," dedi. "Gerçekten, yemin ederim."

Yorgun göğsü zayıfça inip kalktı ve nefes almaya çabaladı. Başı hafifçe bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

"Onu ilk öğrendiğimde pek fazla etkilenmemiştim," dedi, "ama şimdi, geriye dönüp baktığımda aslında Prenslerin Nedeni'nden nasıl da etkilenmiş olduğumu anlıyor ve ne kadar da kısa bir süre sonra onu hatırlayamaz hale geldiğimi düşünüyorum; sanının çok daha fazla yararlı olması mümkün olabilirdi. Onun ne olduğunu öğrenmek ister misiniz? İster misiniz?"

Hepsi sersemlemiş bir halde başlarını sallayarak onayladı.

"Bahse varım istersiniz. Eğer bu kadar ilgileniyorsanız, size önerim şudur ki gidip onu öğrenin. Galaktik Sektör QQ7 Aktif J Gamma bölgesindeki Zarss güneşinin üçüncü yörüngesindeki Preliumtarn gezegeninin Sevorbeupstry diyarındaki Quentulus Quazkar Dağlarının tepesinde on metre yüksekliğinde ateşten harflerle yazılıymış. Lobun Lajestik Vantrakabukları tarafından korunuyor."

Bu sözleri, en sonunda Arthur tarafından bozulan uzun bir sessizlik izledi.

"Pardon, nerede?" dedi.

"Preliumtarn gezegeninin Sevorbeupstry diyarındaki Quentulus Quazkar Dağlarının tepesinde on metre yüksekliğindeki ateşten harflerle yazılıymış," diye tekrarladı Prak.

"Pardon," dedi Arthur yine, "ne dağları?"

"Sevorbeupstry diyarındaki Quentulus Quazkar Dağları."

"Ne diyanıydı? Tam anlayamadım."

"Sevorsbeupstry ..."

"Sevorbe-ne?"

"Öf, Tanrı aşkına," dedi Prak ve hırçın bir şekilde öldü.

Bunu izleyen günlerde Arthur bu mesaj hakkında biraz kafa yordu, ama sonunda kendini buna kaptırmamaya karar vererek ilk planını uygulamakta, kendisine yerleşilecek küçük ve güzel bir dünya bulup orada sakin bir emekli yaşamı sürdürmekte ısrar etti. Bir günde iki kez evreni kurtarmış biri olarak, bundan sonra işleri biraz daha oluruna bırakabileceğini düşünüyordu.

Onu Krikkit gezegeninde bıraktılar. Her ne kadar şarkılar arada sırada sinirine dokunsa da burası yeniden şiirsel güzellikte bir kır dünyası haline gelmişti.

Genelde zamanını uçarak geçiriyordu.

Kuşlarla konuşmayı öğrendi ve onların sohbetlerinin fevkalade sıkıcı olduğunu keşfetti. Konuştukları konular hep aynıydı, rüzgârın hızı, kanat genişliği, gücün ağırlığa oranı ve bir parça da böğürtlenler hakkında konuşuyorlardı. Ne yazık ki bir kez kuşdili öğrendiğinizde havanın anlamsız kuş sohbetleriyle dolu olduğunu da çabucak anlayabiliyordunuz. Bundan kaçış yoktu.

İşte bu yüzden Arthur zamanla sporu bıraktı, toprağın üstünde yaşamayı öğrendi ve sevdi, gerçi kuşların anlamsız sohbetlerini oradan da duyabiliyordu, ama olsun.

Bir gün gümüş renkli bir uzay gemisi gökyüzünden inip tam önüne park ettiğinde, kısa süre önce duyduğu büyüleyici bir ezgiyi mırıldanarak tarlalar arasında dolaşıyordu.

Bir kapı açıldı, aşağı doğru bir rampa indi ve uzun boylu gri-yeşil bir uzaylı dışarı çıkıp kendisine yaklaştı.

"Arthur Phili..." dedi, sonra bir ona ve bir de elindeki not levhasına dikkatle baktı. Kaşlarını çattı. Ardından başını kaldırıp tekrar ona baktı.

"Seni daha önce halletmiştim, öyle değil mi?" dedi.

Douglas Adams arşivlerinde yer alan orijinal kaynaklardan örnekler

M E M O

To: GME

From: CSU

Date: 24th November 1981

<u>Douglas Adams</u>

I passed on your points to Douglas re LIFE, THE UNIVERSE AND EVERYTHING.

He says there are not really any new key characters unless you count God and the devil.

It's apparently hard to nail the central theme, but God and the devil and Lord's cricket ground all feature. The book ends with God's final message: "We apologise for the inconvenience."

Douglas is adamant - and by the sound of it I suspect he's right - that the cover should not be representational of the storyline and characters, but follow the same abstract theme of the excellent covers of the first two books.

Kapak tasarımıyla ilgili bir not

74B Upper St.,

London N1.

Dear Sonny,

Hope this gives you some chuckles. More chuckles on Monday.

Douglas'ın editörü Sonny Mehta'ya mektubu

Life, the Universe etc :

~~In the course of this book we discover that our game of cricket is the result of a bizarre freak of racial memory.~~

In the course of this book we discover why the Earth has always been shunned by the rest of the Galaxy.

It's because we play cricket.

~~Cricket is a bizarre freak of racial memory. To anyone who knew, it would appear to be the worst wars which ever sundered the Galaxy were the Krikkit wars.~~

The game is a freakish racial memory of the worst wars ever to sunder the Galaxy. A small planet called Krikkit ~~far suddenly~~ out on the edge of the Galaxy had suddenly launched a massive ~~attack~~ genocidal attack on the whole of the rest of the galaxy, on the grounds that it had only just discovered it was there. Up till that point, Krikkit ~~was been cut off by an huge Dust cloud~~ had always thought that it was alone in the Universe, because it was surrounded by a huge Dust Cloud.

The Krikkit army was an army of ~~robots army~~ white robots armed with weapons which to our eyes look extraordinarily like cricket bats and balls.

Arthur and Ford turn up unexpectedly at Lord's cricket ground, just in time to see a spacecraft materialise there and team of Krikkit robots steal the ~~Ashes~~ Ashes. The burnt stump is part of a wicket shaped key which will release the planet of Krikkit from its time-prison.

Slartibartfast, who is now the Vice President of the Campaign for Real Time is also at Lords to see this.

The three of them set out to prevent the Krikkit robots from recovering the other parts of the key.

One of them is in a Courtroom, where Zaphod Beeblebrox has just been given an accidental massive overdose of a truth serum, and has then been ordered to tell the Truth, the Whole Truth and Nothing But the Truth, with ~~disastrous~~ disastrous results.

Another piece is to be found at one of the worst, longest and most destructive parties ever held. It is already into their fourth generation and still no one shows any signs of going.

Another piece is at a monastery at which the monks will believe

Douglas'ın *Hayat, Evren ve Her şey* için yazdığı özet

anything for a day provided that it isn't true.

Another place is at a modern and deserted bleak spaceport. No one uses it. Since the invention of time travel, everyone prefers to use the old beautiful spaceport, which is why it got so crowded it had to be rebuilt.

The Krikkit robots release their masters, and the wars break out all over again.

We discover that the Dust Cloud with which Krikkit is surrounded is the remains of an almost infinitely ancient computer which was once ordered to destroy the Universe and cocked it up. It's been working on the idea ever since. It has stage managed the whole Krikkit affair.

Arthur, Ford etc manage with a witty (honest) strategy to defeat the Krikkit robots and go to return the Ashes to Lords. As a parting shot Arthur bowls a ball at Lords - a long standing ambition, and realises with horror that the ball with which he is bowling is the missing device designed by the ancient computer with which the Universe could be destroyed.

The Universe is saved by the fact that Arthur is a terribly bad bowler.

"The History of the Hitch Hiker's Guide to the Galaxy is one of idealism, despair, struggle, passion, success, failure, and enormously long lunch breaks."

Quoted from interview with Hurling Prootwig, 17th acting editor of the Guide.

"There is an art to flying, or rather a knack. The knack lies in learning how to throw yourself at the ground and miss."

Extract from the Guide, chapter 973a, on "Recreational Impossibilities."

"The point is, you see, that there is no point in driving yourself mad trying to stop yourself goin mad. You might as well give in and save your [redacted] sanity for later."

Ford Prefect, confronted with some of the awful truths about Life, the Universe and Everything.

"Why stop now, just when I'm hating it?" Marvin the Paranoid Android.

74B Upper St.

N1

Dear Sonny,

Please give me a call when you receive this.

Am still labouring with the climax scene and a rewrite of the already extant epilogue.

Will be finished by the end of the day (do I mean me or the book? Haven't been to bed yet)

Douglas.

Douglas'ın editörü Sonny Mehta'ya yazdığı mektup

senselessly violent
Meet the Alsvia, the most [redacted] race in the history of Life, the Universe and Everything.

"To try and control themselves they passed a law decreeing that anyone who had to carry a weapon as part of his normal work (policemen, security guards, primary school teachers etc.,) had to spend at least forty minutes a day punching a sack of potatoes to work off their surplus aggression.

This worked well for a while, until someone suggested that it would be much more efficient and less time consuming if they just shot the potatoes instead. This led to a renewed enthusiasm for shooting all kinds of things and they all got very excited at the prospect of their first major war for months."

Douglas'tan seçmeler

A momentous reunion in prehistory....

"I thought you must be dead..." said Arthur.

"So did I for a while," said Ford, "and then I decided I was a lemon for a couple of weeks. I kept myself amused all that time jumping in and out of a gin and tonic."

Arthur cleared his throat.

"Where," he said, "did you..."

"Find a gin and tonic?" said Ford. "I found a small lake which thought it was gin and tonic and jumped in and out of that. At least, I think it thought it was a gin and tonic. I may," he added with a grin which would have sent sane men scampering into trees, "have been imagining it."

Douglas'tan seçmeler

One of the strangest events in the history of Life, the Universe and Everything xxxx occurred here, on Earth, shortly before it got demolished to make way for a xx new hyperspace xx bypass...

"In the silence there still the basic hopeful assumption that there was some kind of joke going on, or that this would turn out to be a promotional stunt for Australian Margarine.

A few seconds later, of course, a lot of Lord's cricket ground was completely obliterated, and the survivors knew, and knew completely, that even Australian margarine manufacturers would not stoop this low."

Douglas'tan seçmeler

HAYAT, EVREN VE HER ŞEY

Evren gerçekten çok tuhaf bir yer. Var olduğundan beri düzensiz aralıklarla birilerinin onu kurtarması gerekiyor ve işin ilginç yanı bu görev hep de başarılmıştır. Bu kez görev emri Arthur Dent'e ve zamanının bir bölümünü uçmayı öğrenmeye adamış olan arkadaşı Ford'a verilmişti. Oysa zavallı Ford, kendini yere doğru fırlatıp yeri ıskalamak olan temel uçuş bilgisini bir türlü hayata geçirememişti. Ama şimdi konumuz o değil.

Zamanın sürekliliğinde doğan anaforların arasından kayarcasına geçen iki arkadaş karşılarında bir koltuk ve evreni yok etmeye kararlı Krikkit gezegeninin mutsuz halkının temsilcileri olan beyaz katil robotları buldular. Her şey bir yana çözümlenmesi gereken Nihai Soru'ya ne olmuştu? Bir zamanların iyilik dolu gezegeni şimdi nasıl tam bir yıkım yaratmanın peşine düşmüşlerdi?

Bu sorular sizi heyecanlandırmış olmalı. Ama korkmayın, evrende kahramandan bol tek bir şey bile yoktur.